XXIV. évfolyam, 39. szám Ára: 1,80 Ft 1968. szeptember 26.

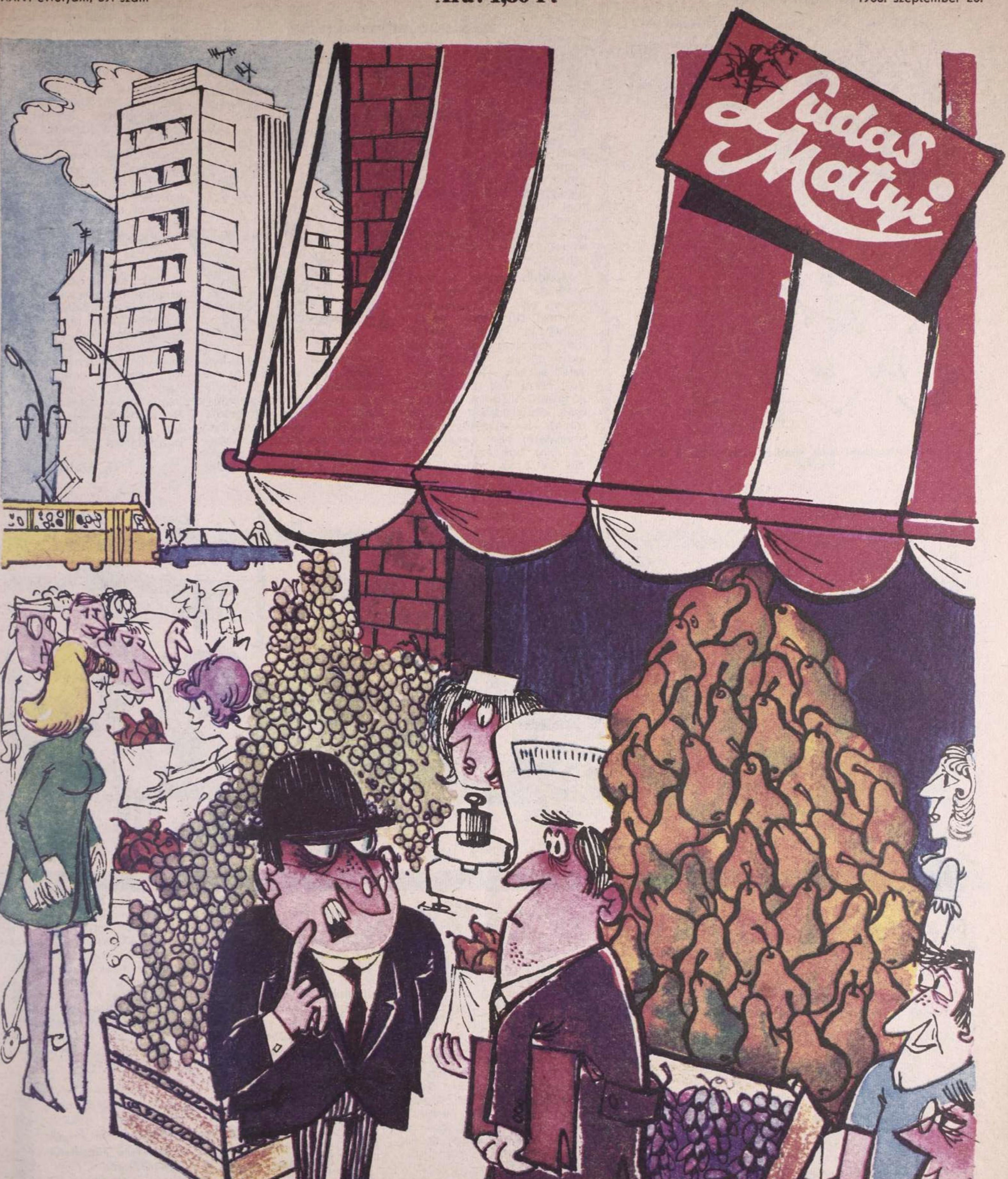
Ludas Matyi
BaRát

AZ AGGÓDÓ – *Gyümölcs, az van… De hol késik az őszi influenzajárvány?*

Barát József rajza

TÜRELMETLEN IFJÚSÁG

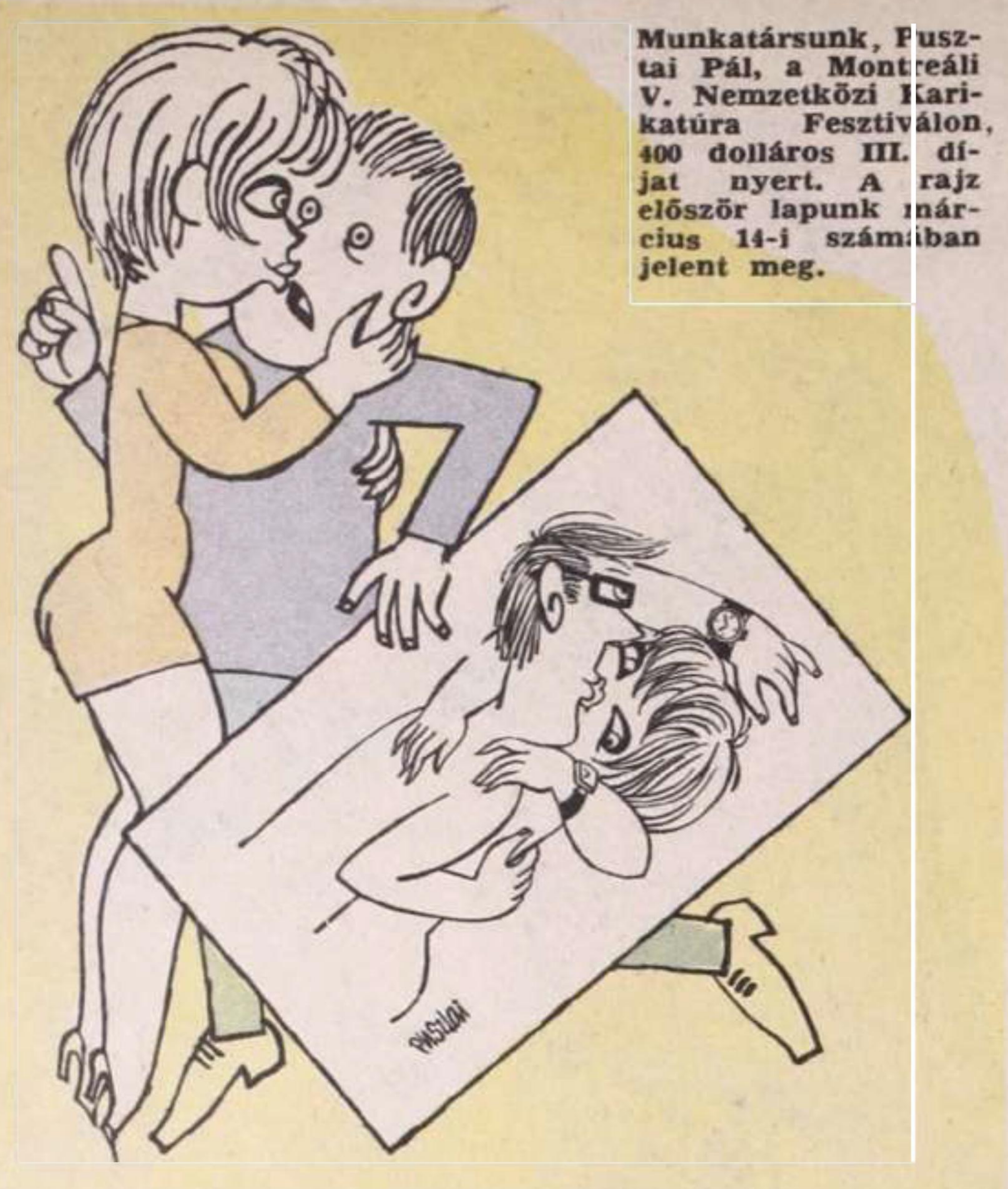

Munkatársunk, Pusztai Pál, a Montreáli V. Nemzetközi Karikatúra Fesztiválon, 400 dolláros III. díjat nyert. A rajz először lapunk március 14-i számában jelent meg.

– Node, kisasszony! Nem minden csókért adnak 400 dollárt . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HAJLAKK, BŰNTUDATTAL

Hirdetem, és vallom, hogy egy nőnek kötelessége üdének lenni, ezért ritkán tagadom meg magamtól a Kozmetikai és Háztartás-vegyipari V. közkedvelt készítményeit. Ezen vállalat igen kedvemre való hajlakkot is gyárt, s mind ez ideig a legnagyobb lelkinyugalommal fúvogattam belőle a frizurámra, főleg a nagyobbik fajta flakonból, mivelhogy az a gazdaságosabb.

Mondom, eddig teljesen nyugodt lelkiismerettel tettem ezt, s varázsoltam selymes fürtjeimet betonkeménnyé vele, jöhetett már szélvihar vagy orkán, akár le is üthettek egy setét sarkon, nem kócolódott össze tőle a frizurám. Ártatlan örömöm azonban csak addig tartott, amíg a minap a tetszetős dobozt olvasgatni nem kezdtem, s rá nem bukkantam a piros betűs és roppant szigorú tiltó szövegre: CSAK FODRÁSZOK RÉSZÉRE!

Így van rajta tagadhatatlanul, csupa nagybetűvel. Mióta elolvastam, riadtan megyek át a túloldalra, ha rendőr jön velem szembe. A hajlakkos dobozt pedig elástam a parketta alá, s csak éjfélkor, zseblámba halovány fénye mellett merek belőle használni egy picurkát, minden gyanús zajra azonnal összerezzenve persze. És nem is tudom, meddig bírom majd idegekkel a dolgot, s amikor rohanok be a legközelebbi rendőrőrsre, hogy töredelmes beismerő vallomással enyhítsek szörnyű vétkemen.

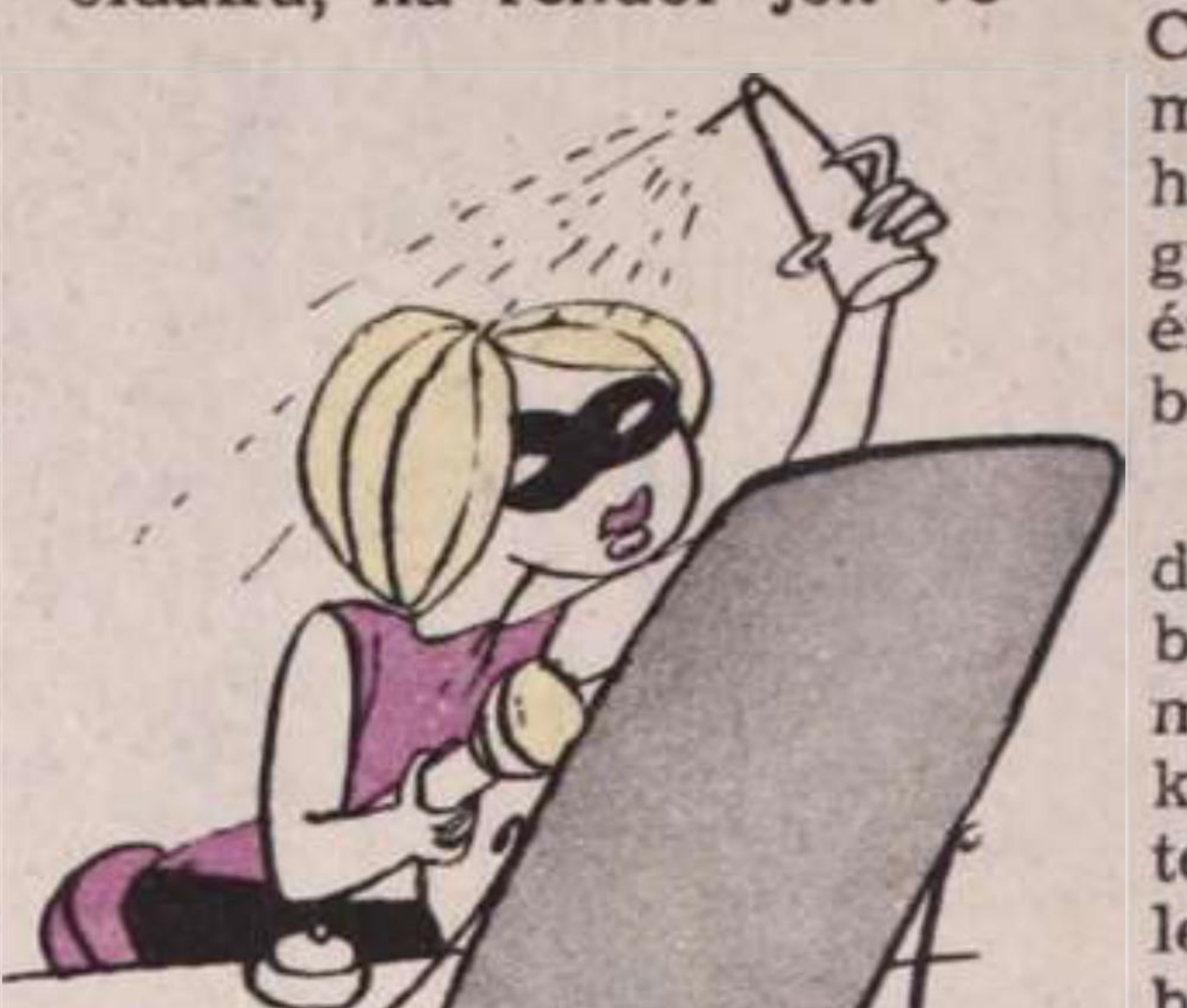

Arra is gondoltam már, hogy megpróbálkozom a fodrászvizsgát letenni, és akkor végre jogosan használhatom a megvásárolt Caola hajlakkos dobozomat, csak az az igazság, hogy vízhullámban elég gyenge vagyok sajnos, s érzésem szerint elhasalnék belőle.

És persze az a bohó gondolat is felmerült már bennem, hogy egy — bármelyik szaküzletben, bárki által megvásárolható — termékre egyáltalán ne legyen ráírva, hogy annak használatát csak fodrászok részére engedélyezik. Vagy ha már mindenáron rajta kell lenni a dobozon ennek a szövegnek, akkor legalább ne pirossal írják. És kisbetűkkel. Talán attól is csökken valamit a bűntudatom . . .

G. Szabó Judit

AVATÓ ÜNNEPSÉG

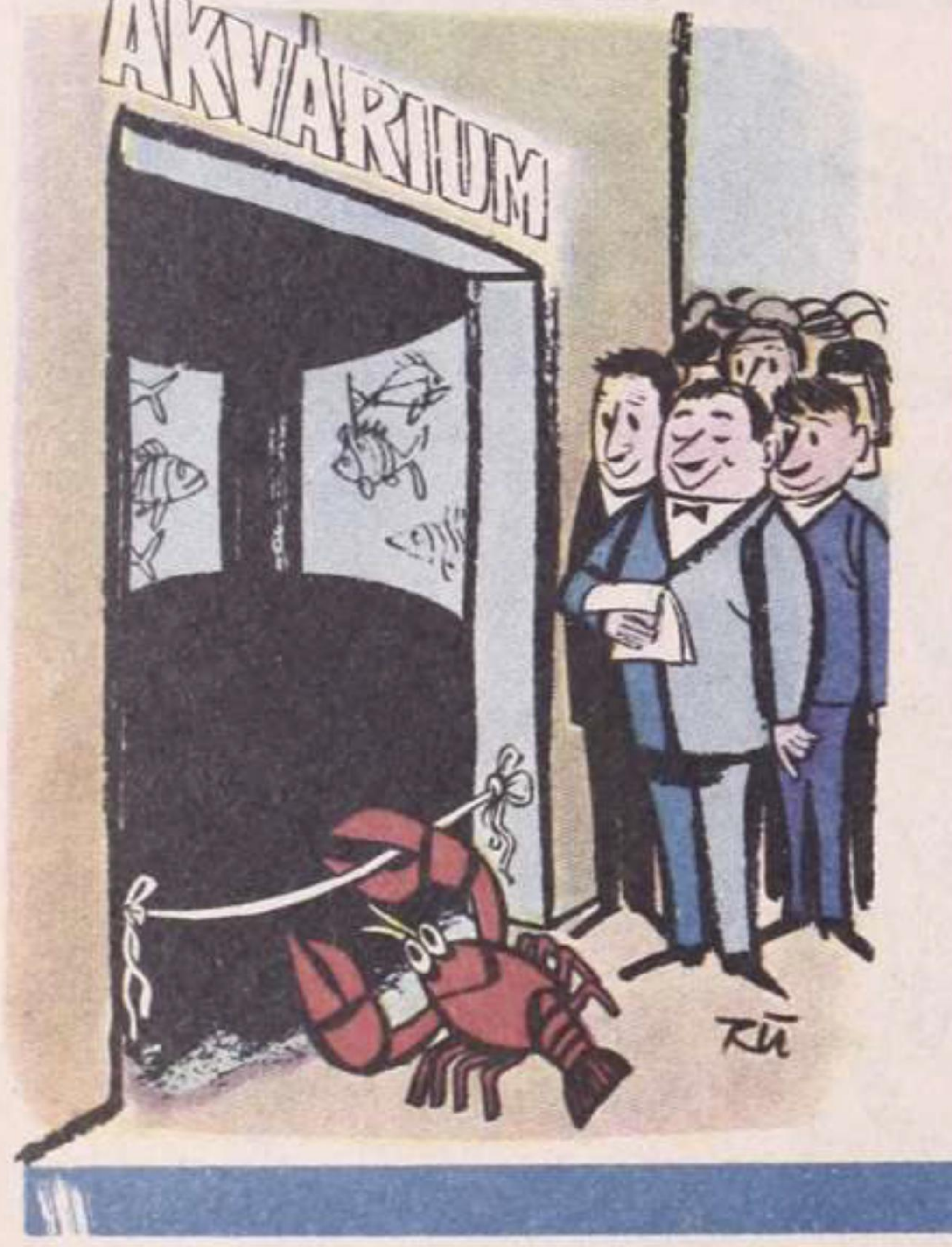

A BALATONNÁL

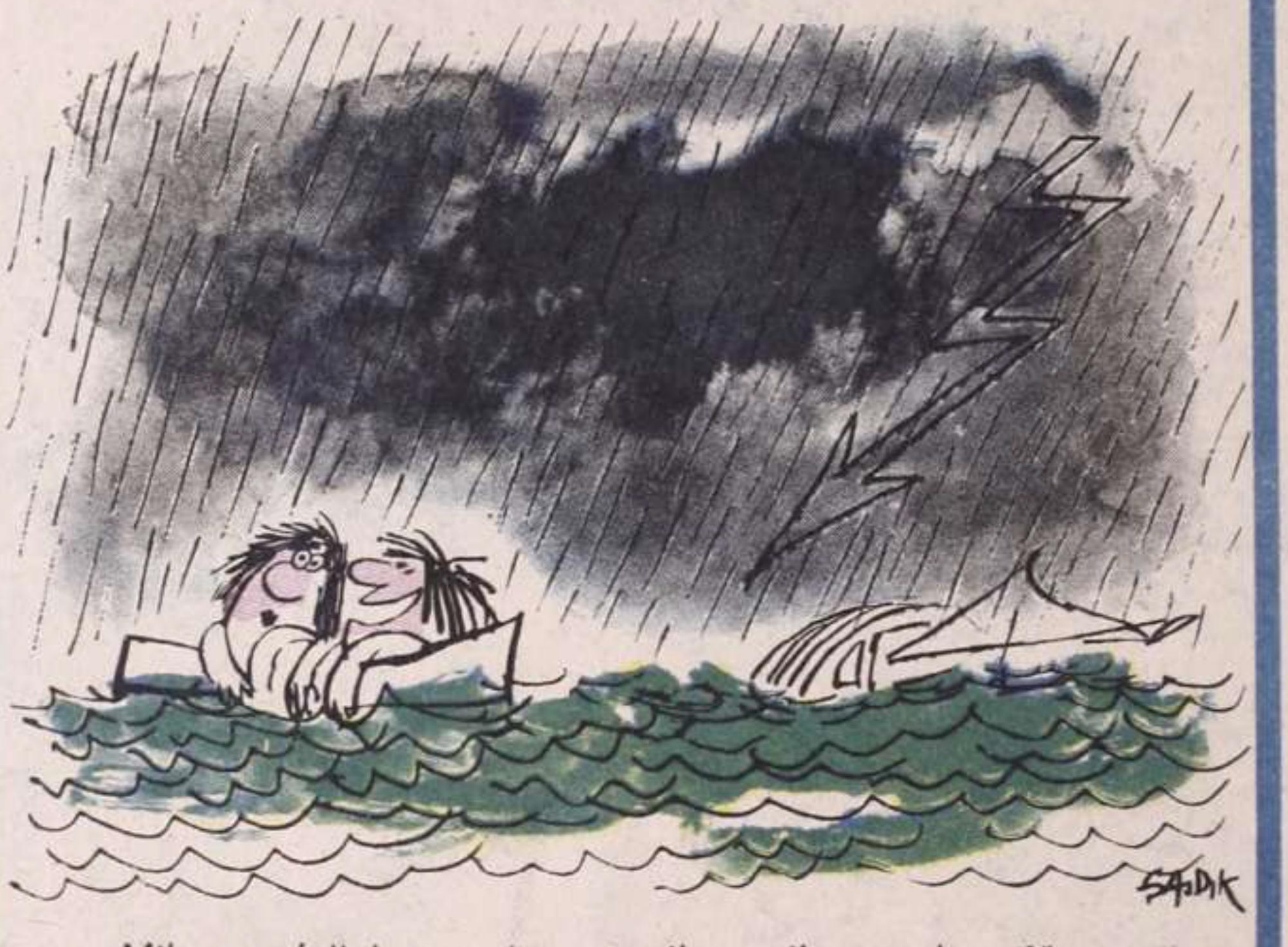

– Milyen mázlink van, öregem, ilyen vihar csak a főszezonban szokott lenni!

KAMASZ-PROBLÉMÁK EGY ÚJ LAKÓTELEPEN

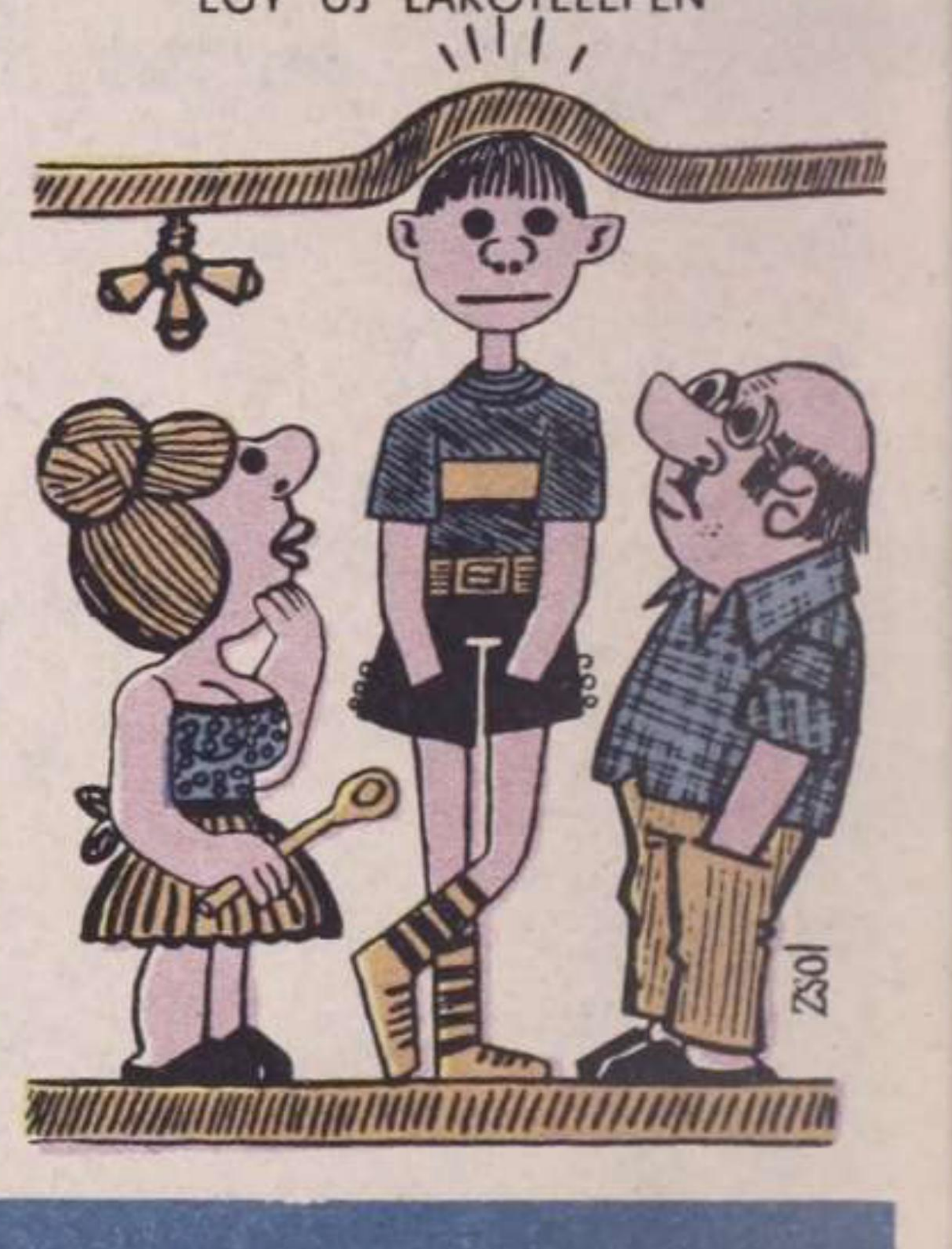

Kedves Ludas!

Aggódom a lengyelekért, komolyan mondom, olyan kétségbeejtő dolgokat olvasok róluk mostanában!

A Figyelő írta például, nem is oly rég, hogy a *„lengyel építőipari vállalatok az év első felében mintegy 59 000 négyzetméter lakóterületet, azaz 160 000 lakóhelyiséget adtak a lakosságnak"*. Akárhogy osztom, szorzom: ezek szerint egy-egy lakóhelyiség alapterülete még egy fél négyzetméternél is kisebb! Hogy lehet abban élni, lakni, mozogni?

Ám ez még mind semmi. Az a valami, amit a Hétfői Hírek írt. Lengyelországban *„a népsűrűség az 1950-es 79-cel szemben, ma 103 lakos négyzetméterenként"*. Azon az egyméterszer-egyméteres területen még három ember is nehezen fér el, nemhogy százhárom! Hacsak egymás nyakába állva nem. Úgy viszont roppant kényelmetlen lehet. Huzamosabb időn át, pláne!

Szóval aggódom, nagyon aggódom. De talán nem is annyira a lengyelekért — mint a sajtóban közölt számadatok hiteléért . . .

(R)

Nagyon örülök, hogy a sezlon, a Favorit televízió, a villanyvasaló és sok más egyéb után az őszi hetek árát is leszállították. Hogy tetszenek mondani, hogy ne beszéljek badarságot? Ha nem hisznek nekem, sétáljanak el a Rákóczi úti Erkel Férfiruhaház kirakatai elé, ott van kiírva, messzire világító betűkkel: OLCSÓ ŐSZI HETEK. Csak siessenek, míg el nem kapkodják!

E. B.
Budapest

Közismert hobbym a régi pénzek és érmék gyűjtése. Ennek köszönhetem, hogy a napokban felkeresett egy hölgy, és közölte, van egy kínai aranypénze, súlyra lehet úgy 2—3 deka, nagyon olcsón, egy ezresért nekem adja. Amikor megmutatta az érmét — majd leesett az állam.

Az ötforintos nagyságú plakett egyik oldalán a híres régi filmsztár, Gary Cooper képmása áll, alatta magyarul: „Kínai arany" felirat. Másik oldalán a filmgyár emblémája és ez a szöveg: „Paramount világfilm! City — Omnia".

Amikor nevetve elmondtam a néninek, hogy olcsó moziereklám az egész, és annak idején ingyen osztogatták a „Kínai arany" című filmet bemutató mozikban — az idős hölgy egyetlen szavamat sem hitte el.

Így csak ezer forinttal lett szegényebb, s nem egy illúzióval is.

Cs. E.
Parád

A Pesti Turf szeptember 7-i számában olvastam, hogy a kétévesek nagydíja elnevezésű futamban tiszteletdij jár: „. . . a győztes ló hajtójának . . . idomárjának . . . lovászának . . . a győztes ló tenyésztőjének. Méneknek és kancáknak". Ez az utóbbi mondat zavar engem, ha akarnám félre is érthetném, logikai összefüggésbe hozva az előző mondattal. De ami sehogysem világos: az előzőekben csak egy, a győztes lóról van szó, itt meg már ménekről és kancákról, szóval többről is. És ami külön érdekelne: milyen „valutában" kapják meg tiszteletdijukat a mének és kancák? Remélem, konvertábilis lóvalutáról: zabról van szó?!

Dr. M. L.
Újpest

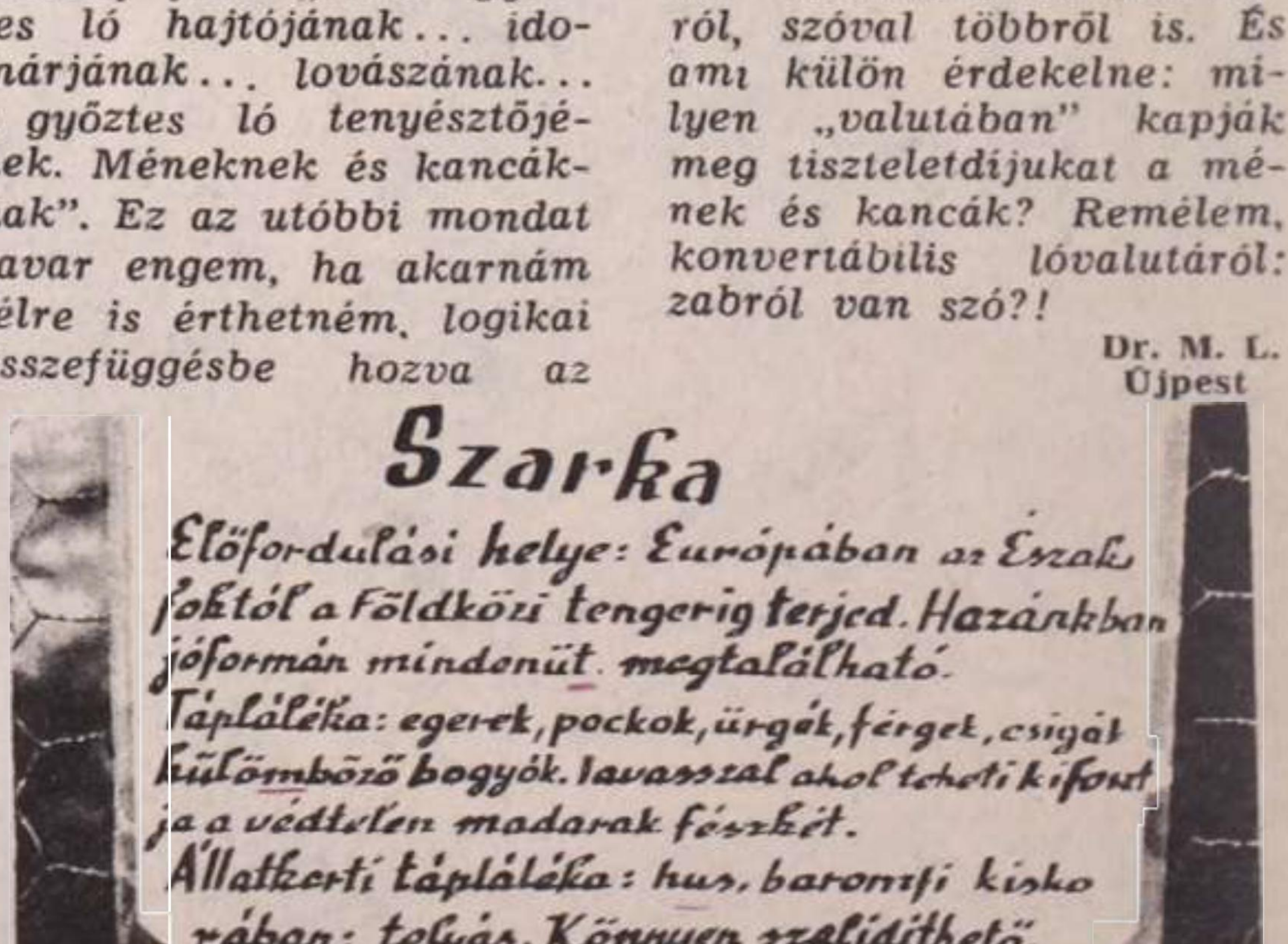

Szarka
Előfordulási helye: Európában az Észak
foktól a Földközi tengerig terjed. Hazánkban
jóformán mindenüt. megtalálható.
Tápláléka: egerek, pockok, ürgék, férgek, csigák
külömböző bogyók. tavasszal ahol teheti kifoszt
ja a védtelen madarak fészkét.
Állatkerti tápláléka: hus. baromfi kisko
rában; tolyás. Könnyen szelidithető.

A veszprémi állatkertben látható ez az ismeretterjesztő felirat. Igaz, hogy témaköre a biológia és nem a magyar nyelvtan, mégis kétlem, hogy az ilyen „helyesírással" elkövetett oktató tábla megfelelő ismereteket terjeszt a látogatók körében!

H. A.
Budapest

ÖNIGAZOLÁS

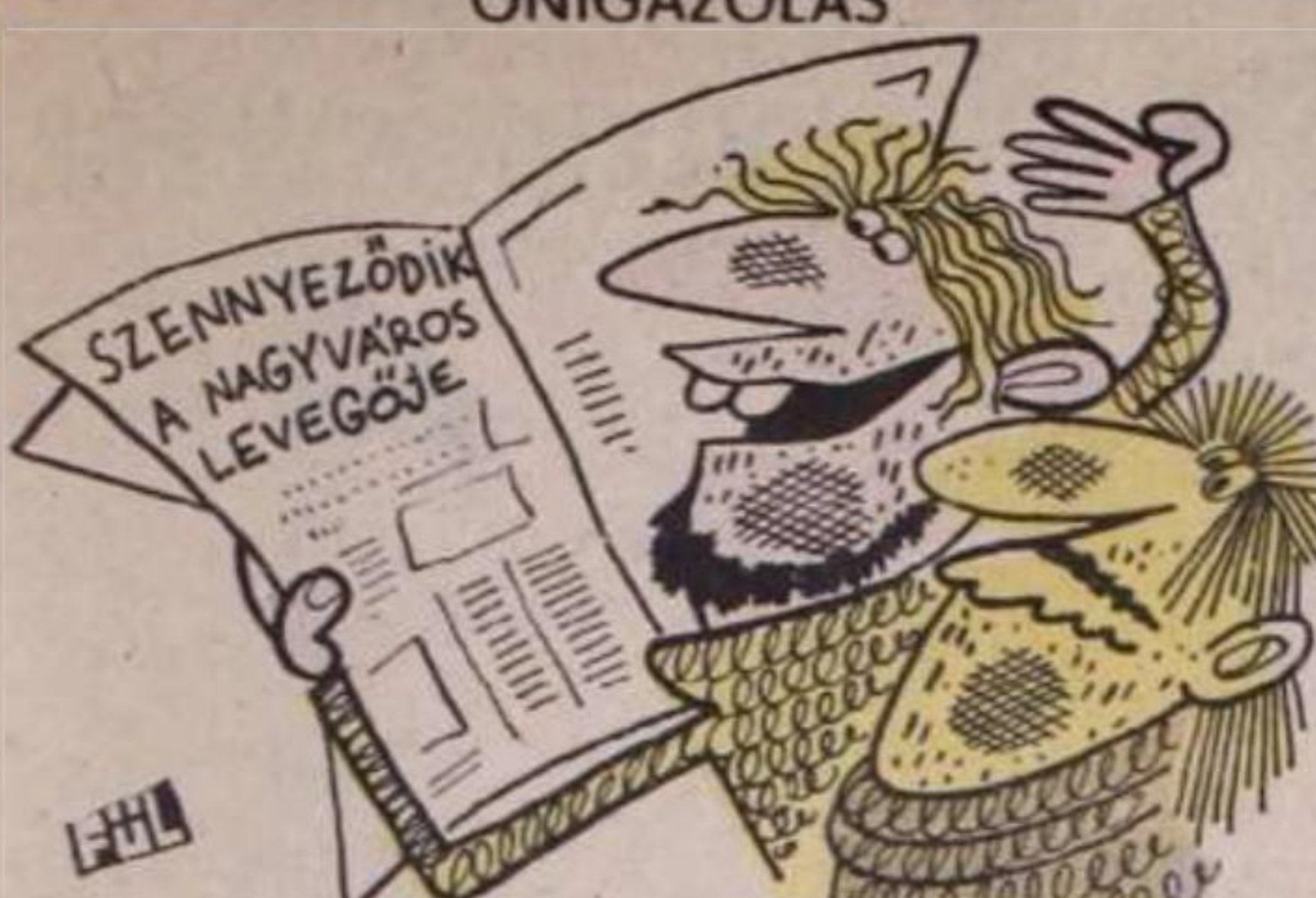

– Nem megmondtam, hogy nem érdemes mosakodni?!

FÉRFISZIV

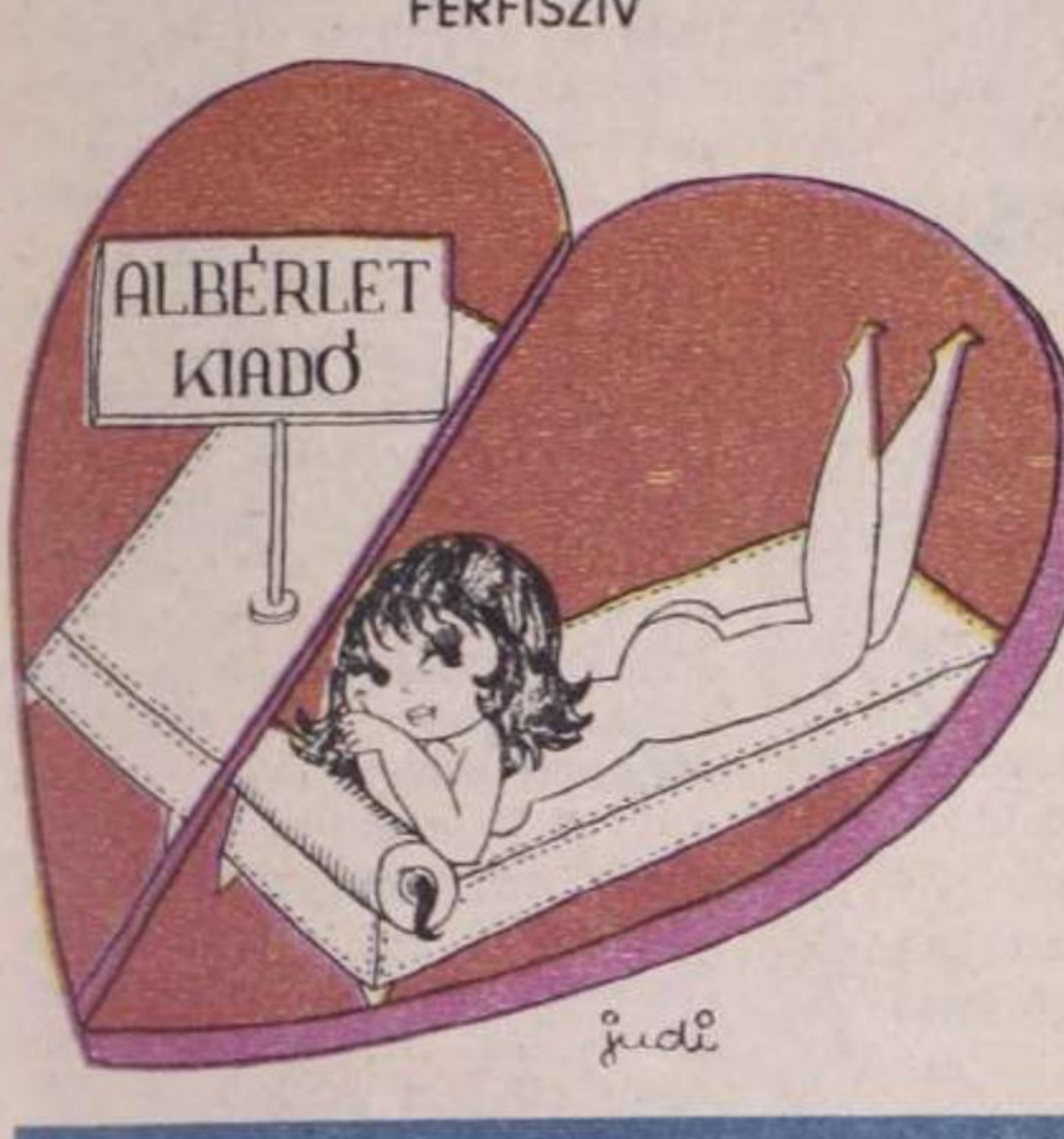

BONN ERŐFESZITÉSEI

Érdei Sándor rajza

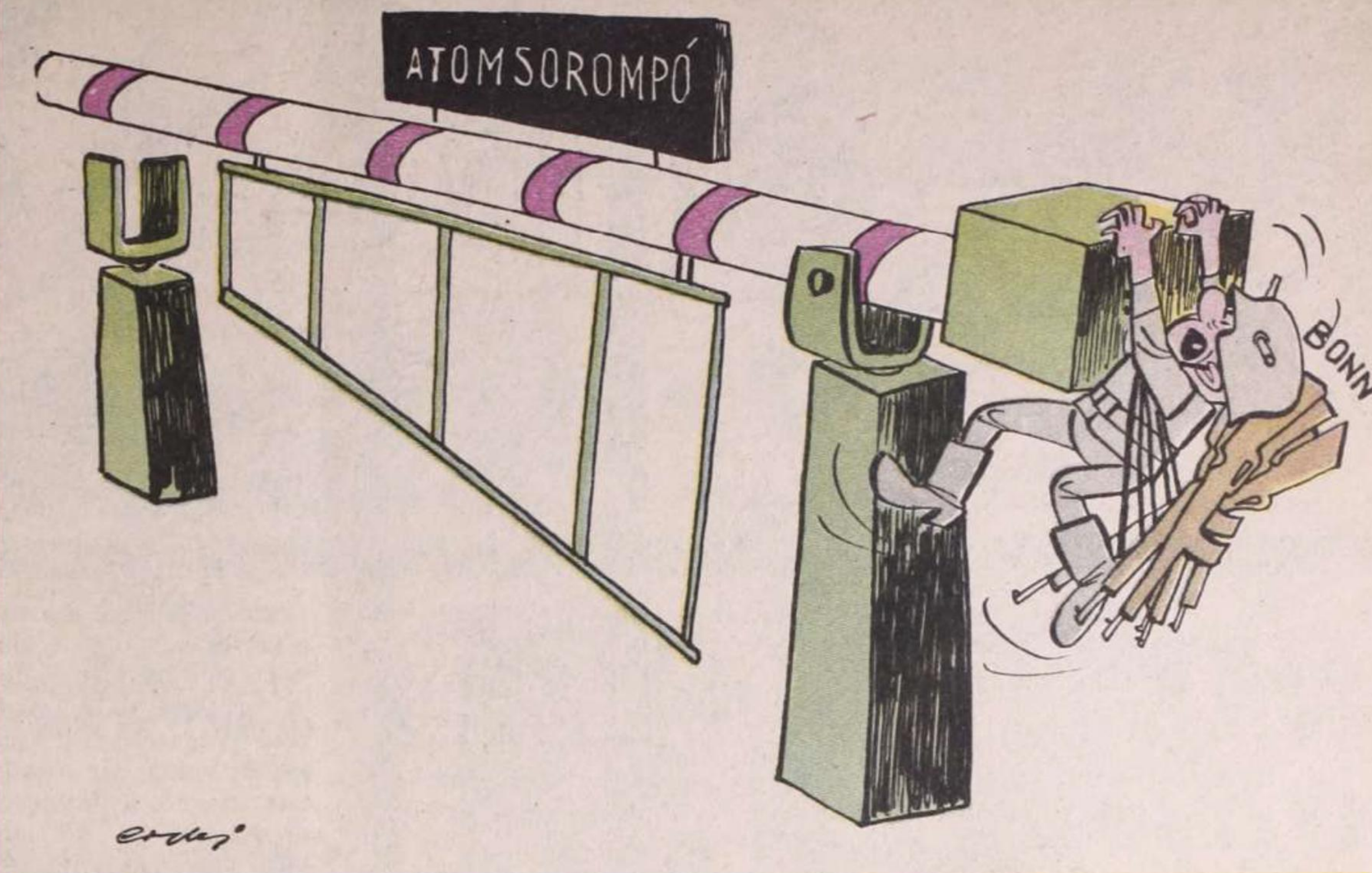

Mi szeretnék lenni?

Megmondom. Delfin szeretnék lenni.

Ha még egyszer kezdhetném az életemet, delfin lennék. Jókedvű, játékos delfin, és élnék, mint hal a vízben.

Egyre-másra olvasom az utóbbi időben, hogy a delfin milyen okos. Egy kaliforniai tudósnő hosszabb ideig élt közös háztartásban egy delfinnel — úszómedencében —, és el volt ragadtatva a delfintől, milyen értelmes, kedves, ragaszkodó, huncut és mindig jókedvű, sőt néha még röhög is. Aztán olyasmit is olvastam, hogy egy delfinraj vízbeesett matrózt mentett meg. A hátukra vették és kiúsztak vele a partra, illetve nem engedték elmerülni, és addig-addig mesterkedtek, míg kisodorták a partra. Egyes tudósok szerint még beszélni is tudnának, ha erre valaki megtanítaná őket, kellő türelemmel és hozzáértéssel. Az agyuk ugyanis nagyon fejlett, és hasonlít a miénkhez.

Istenkém, milyen jó lenne delfinnek lenni! Egész nap csak úszkálnék a vízben és játszanék. Ha megunnám a vizet, kiülnék a medence szélére kártyázni, vagy sakkozni, és akkor azt mondanák rólam: játékos természetű vagyok. A legény-medencémbe lejönnének különböző bátor és kíváncsi tudósnők, hogy tanulmányozzanak. Én mindig a nyomukban lennék, vicceket mesélnék nekik, és néha azt mondanám: „Professzornő, magának csodálatos szeme van!" Vagy azt, hogy: „Drágám, remek alakja van." És akkor írnának rólam egy tanulmányt, amelyben azt fejtegetnék, milyen értelmes, kedves, udvarias, huncut, jókedvű vagyok, és ráadásul még jó ízlésem is van.

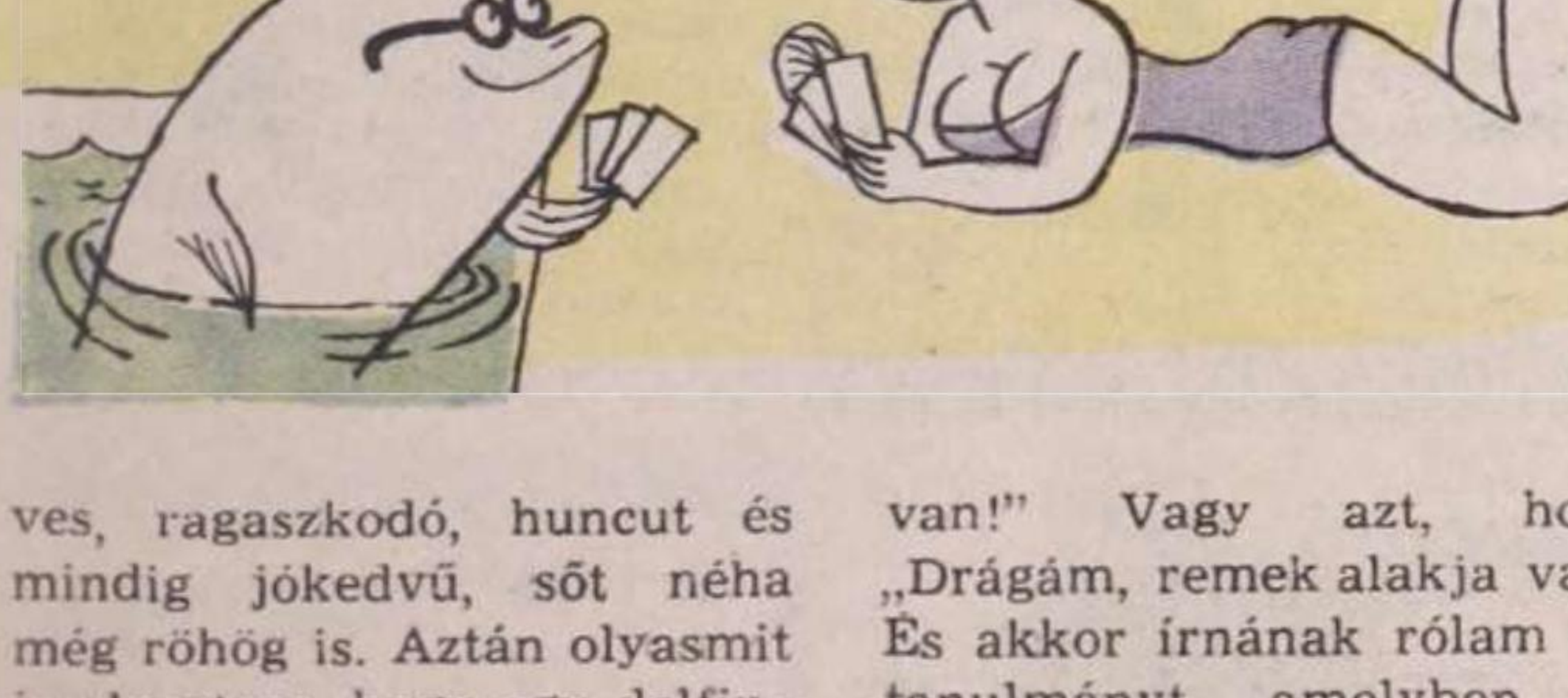

Szeretnék delfin lenni, mert a delfinekre még figyelnek az emberek. Talán azért is, mert úgy érzik, hogy a delfinek — akiknek ugyanolyan az agyberendezésük, mint a miénk — figyelik őket.

Van a delfinben valami emberi. Valami megdöbbentően emberi — írják róla a tudósok, tiszteletteljes kíváncsisággal.

Ha delfin lennék, és mondjuk, rosszkedvű vagy indulatos, akkor azt mondanák: nézd azt a szemüveges delfint, milyen emberi! Ha szerelmesen úszkálnék egy lány körül és közben édes szavakat suttognék, azt mondanák: nézd, milyen emberi! Ha fenékbe rúgnám az uszoda igazgatóját, mert a medence vize nincs a megfelelő hőmérsékleten, akkor is azt mondanák: hát nem emberi?! Vagyis szeretnének és tisztelnének mindazért, ami bennem emberi. Mert delfin vagyok.

S egy napon, a vízből felugorva, felolvasnám néhány humoreszkemet, és a közönség egészen biztos azt mondaná: milyen emberi ez az írás! És nevetnének és sírnának rajta, és talán el is gondolkodnának egy kicsit, mert az emberek is tudnak gondolkodni: az agyberendezésük hasonló a delfinek agyához.

Miközben ezt a kis elmélkedést írtam, a feleségem beleolvasott a vállam felett, és gúnyosan azt kérdezte:

— Szóval te delfin szeretnél lenni?

— Delfin.

— Nem is tudsz úszni — mondta ajkbiggyesztve. — Szép kis delfin lenne belőled, mondhatom...

Ha úszni nem tudó delfin lennék, most azt mondanák rólam: nézd azt a delfint, nem tud úszni. Milyen emberi, ugye?

Mikes György

TANTÁRGY A FILMESZTÉTIKA

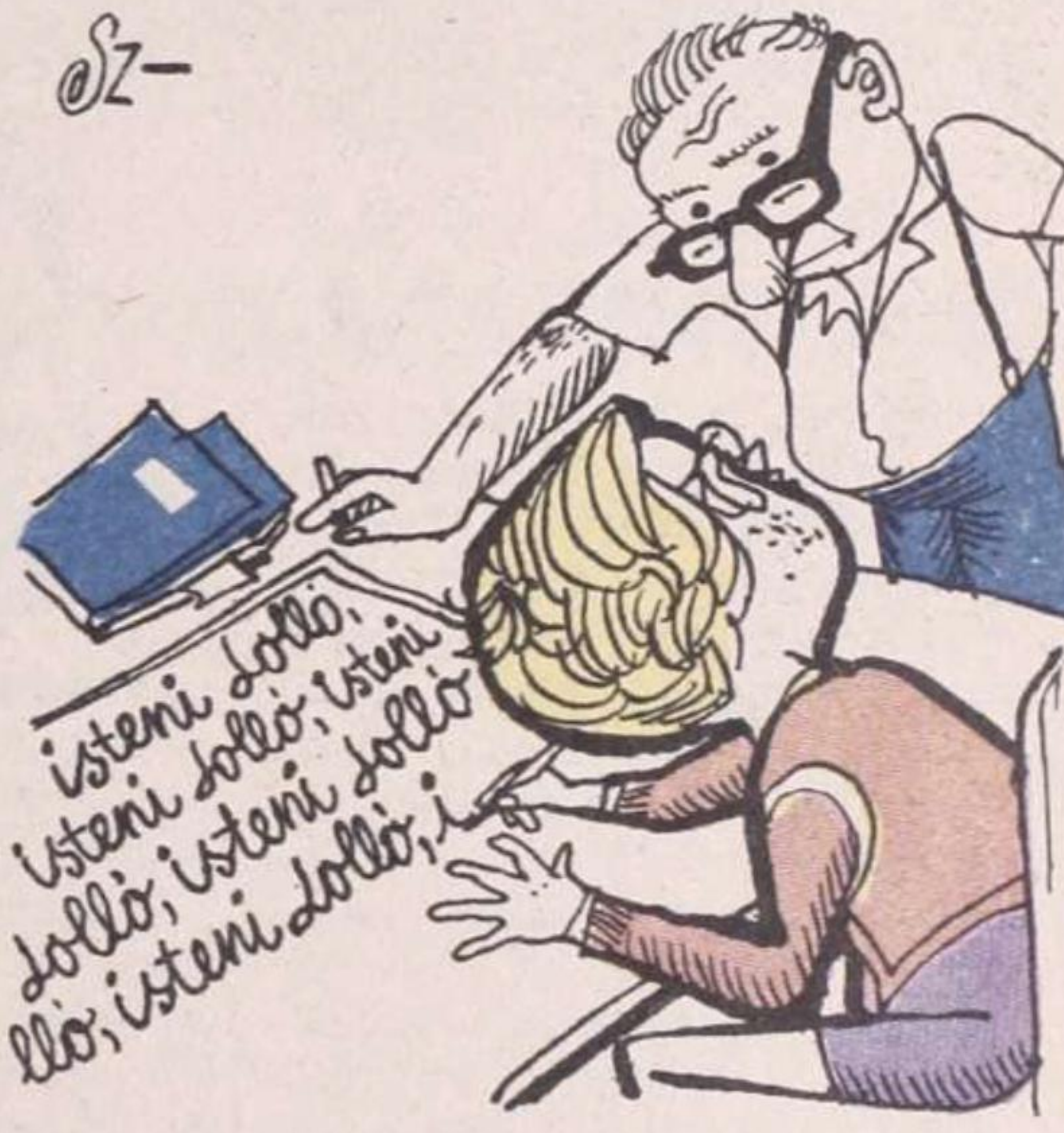
Sz–
isteni dolló, isteni dolló, isteni dolló, isteni dolló, isteni dolló, isteni dolló, isteni dolló, i

– Nem figyeltem az órán, most ezt százszor le kell írnom büntetésből...

MINDENT A VEVŐÉRT

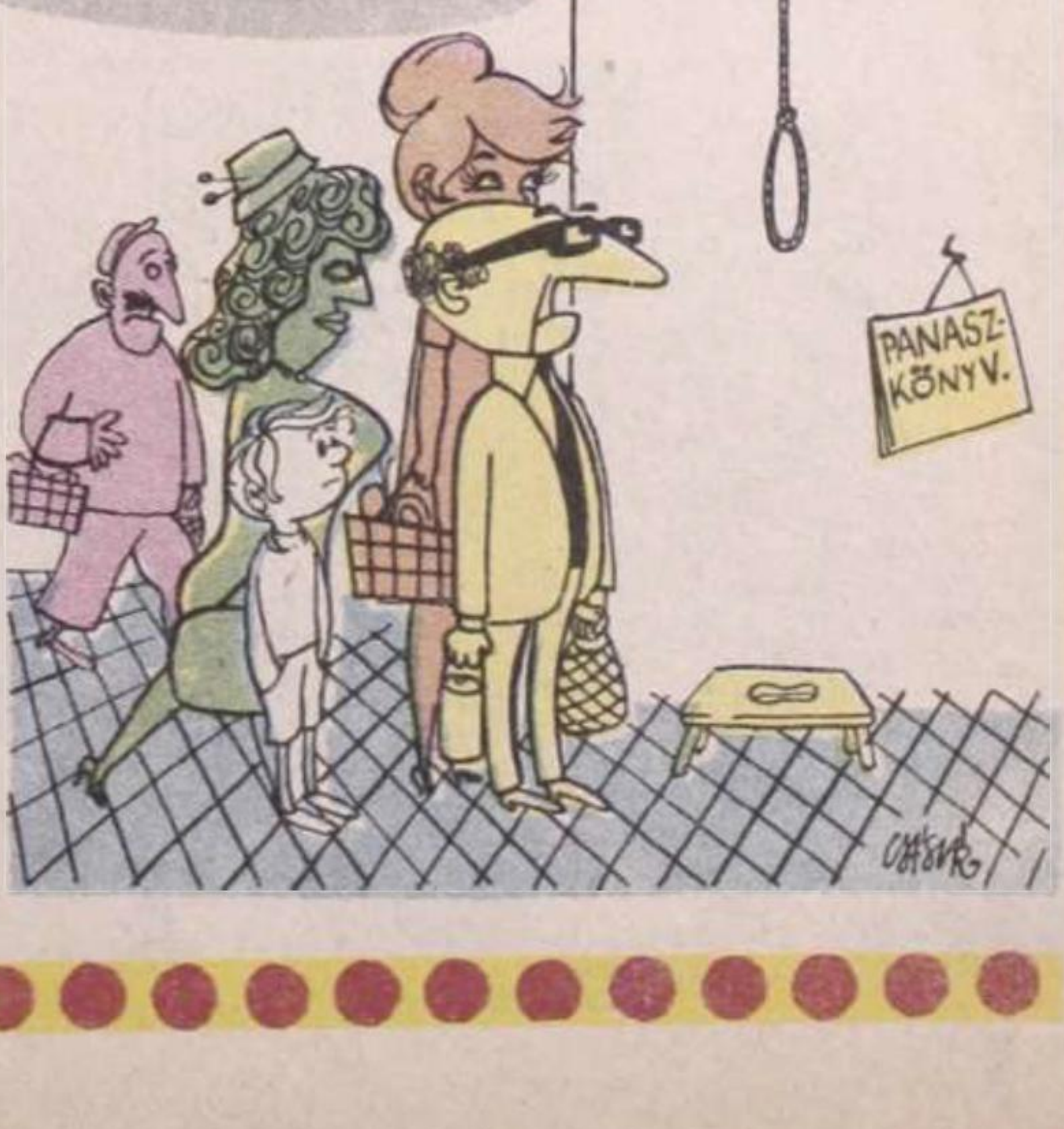

ÖNFEJŰ GYEREK

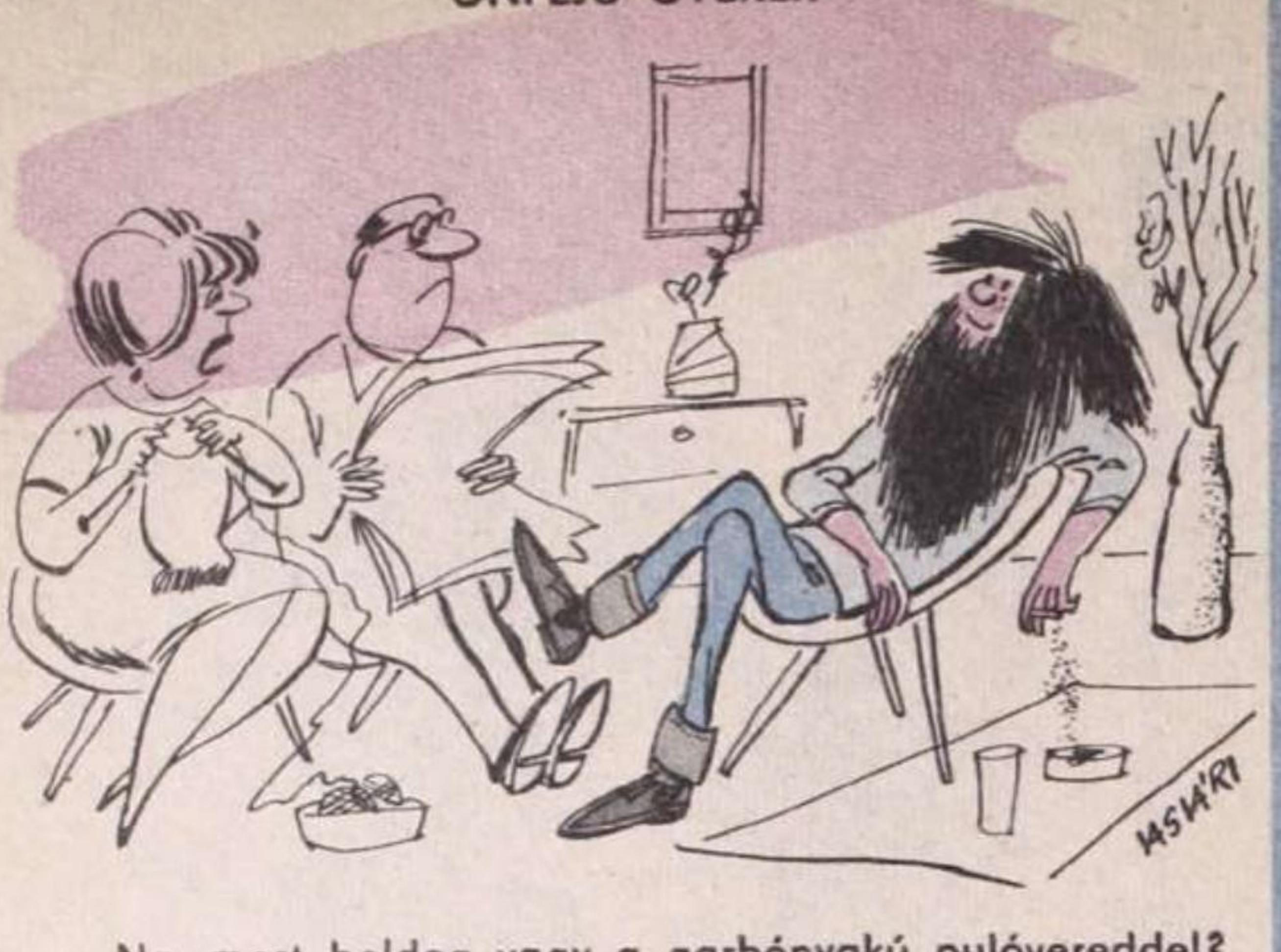

– Na, most boldog vagy a garbónyakú pulóvereddel?

REFLEXVIZSGALAT

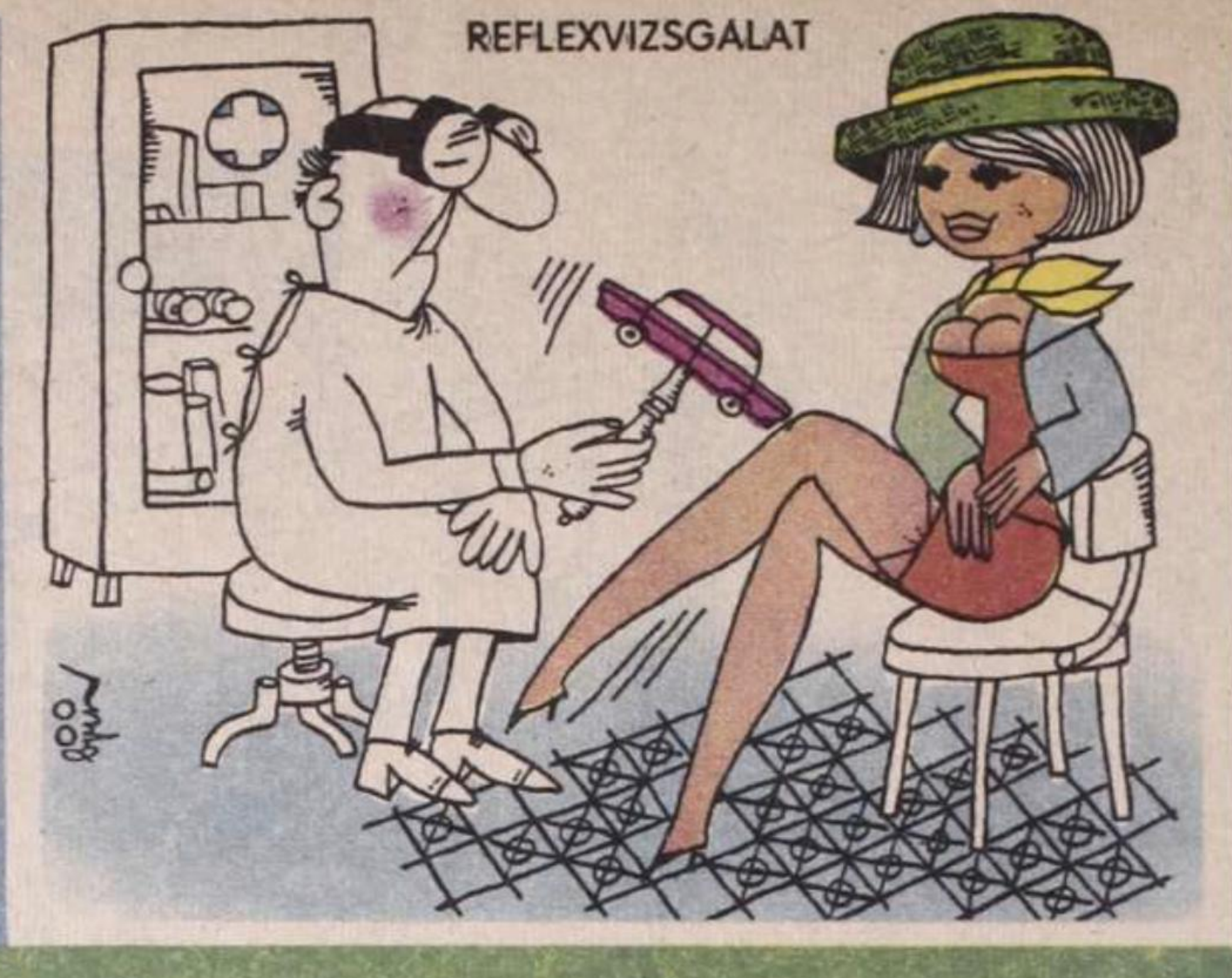

HAMIS TANÚZÁS

Olvastam, hogy hamis tanúzásért ezer forintra ítéltek egy hamis tanút. Ha netán később nem derült volna ki, ami kiderült, hogy a hamis tanú hamisan vallott, akkor lelepleződött volna egy olyan bűntett, amiért a tettes végül is börtönbüntetést kapott.

A hamis tanú iránti nagylelkű elnézés, az ezerforintos ítélet azóta is foglalkoztat engem. Az ilyen enyhe elbírálás ugyanis arra a következtetésre vezethet, hogy a hamis tanúzás nem nagy bűn.

És a hamis tanúzásra való rábírás? Azt is meg lehet úszni! Ha ügyes az ember...

Ha például teszem fel, hamis tanúkat kerítek, akik a bíróság előtt hitelesen vallják, hogy az illető — akit feljelentettem — a briliánsokkal kirakott toronyórámat lánccal együtt ellopta, akkor, ha minden jól megy, megítélik nekem a toronyóra pénzbeli ellenértékét, az illetőt pedig lecsukják. Ártatlanul. Rosszabb esetben nekem ítélik a vádlott jogos tulajdonát képező, briliáns kövekkel kirakott toronyóráját, lánccal együtt, mert a tanúim bizonyítják, hogy a vádlott az órát tőlem lopta el. Ennél is rosszabb esetben tanúim a védőügyvéd keresztkérdéseinek következtében megtörnek és bevallják, hogy ők bizony hamisan tanúskodtak és erre én béreltem fel őket. Nagy baj ebből sem lehet: a hamis tanúk ezer-ezer forintos pénzbüntetéssel megússzák a hamis tanúzást, engem pedig hamis tanúzásra való felbújtásért ügyészi *figyelmeztetésben* részesítenek.

A Népszabadságban olvastam ugyanis a minap, hogy *ügyészi figyelmeztetést* kapott egy állami gazdaság igazgatója hamis tanúzásra való rábírás bűntettéért. Az igazgatót korábban megbírálták, sőt illetékes helyen be is jelentették, hogy az emberekkel durván bánik, a hatalmaskodása tűrhetetlen és alapos a gyanú, hogy visszaéléseket is elkövet. Az igazgató elhatározta, hogy leszámol a bírálóival. Ehhez hamis tanút szerzett, aki megbízása alapján — rejtett magnóval tetézve — provokációs beszélgetéseket kezdeményezett az igazgató két bírálójával. A fondorlatosan előkészített beszélgetésekből annak kellett volna kiderülnie, hogy a bírálók bosszúból vádolták meg a derék igazgatót. A ravaszul előre elkészített beugrató kérdésekkel a csalafintaság sikerült volna, ám a ládafiában elrejtett magnó nyöszörögni kezdett. A provokáció és a hamis tanúzásra való rábírás bűntette lelepleződött. Az igazgató ezek után *ügyészi figyelmeztetést* kapott és mintha semmi se történt volna, igazgató maradt továbbra is.

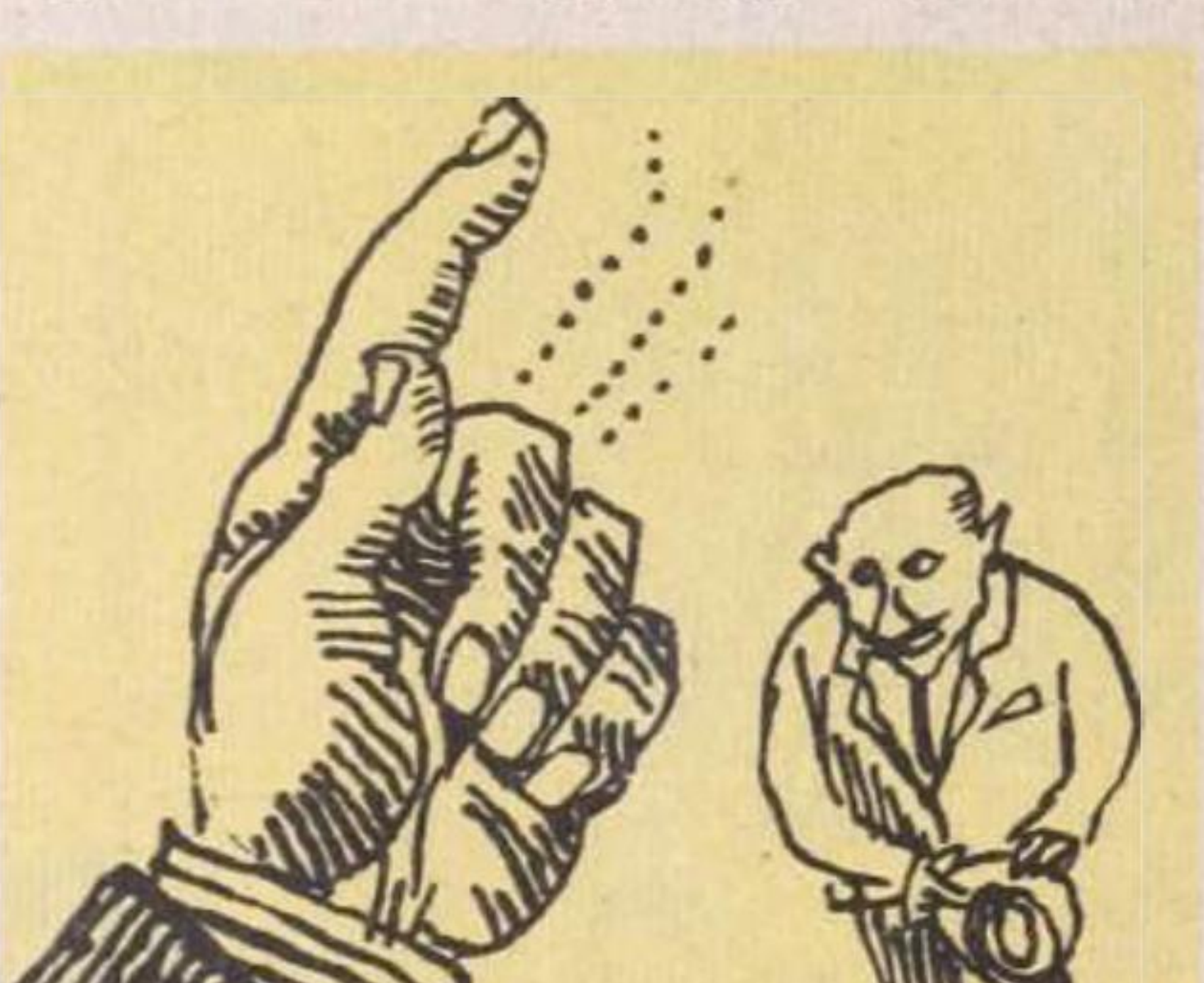

A magam részéről nagyon örülök annak, hogy a Népszabadság cikkírója nem nyugodott bele az ügy ilyetén való lezárásába. És annak is örülök, hogy az igazgató azért még ilyen fondorlatos módon sem tudta két bírálójának teljesen kitörni a nyakát. Legfeljebb csak félig: el kellett hagyniuk ugyanis a gazdaságot, mert ugyebár nálunk a bírálók teljes jogvédelemben részesülnek.

Ennek ellenére én mégiscsak aggódom és nyugtalan vagyok. Ha ez így megy tovább, akkor egyre többen kapnak vérszemet, és mirnixdirnix bújtogatnak a hamis tanúzásra. Mert ezer forint büntetés semmi a hamis tanúnak, ha esetleg ezzel eltusolhat egy bűnügyet, és az *ügyészi figyelmeztetés* sem mondható súlyosabb büntetésnek a hamis tanúzásra felbújtó vezető számára.

Az ember szinte kedvet kap a hamis tanúzásra, a felbújtásról nem is beszélve. Csak ötlet kell hozzá, minél fondorlatosabb! Magnóval, vagy magnó nélkül...

Földes György

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

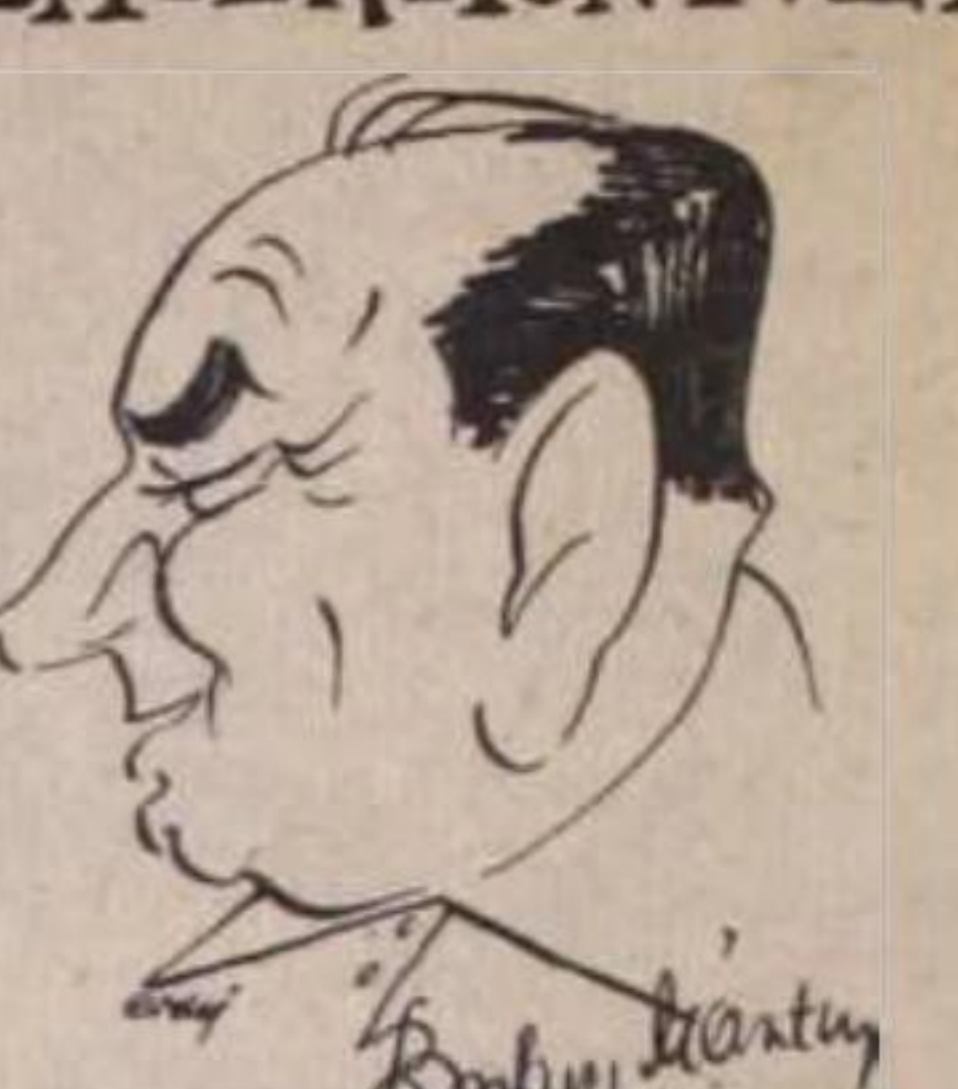

Most, hogy Hidegkuti eltávozott az MTK-ból, eszembe jut, hogy egyszer már el akart menni a kék-fehérektől. 1951-ben történt, akkor Bástyának hívták az MTK-t. A Fradit pedig ÉDOSZ-nak. Nos, a Bástya—ÉDOSZ meccsen, amelyet a Fradi pályán játszottak le, Hidegkúti nem volt jó formában. A második félidőben Kárászt állítottam be a helyébe, ezért Hidegkúti megsértődött és kijelentette, hogy abbahagyja a focizást. Megkérdeztem: és aztán mit fog csinálni? „Elmegyek edzőnek az Újlaki FC-hez" — válaszolta. Persze, nem engedtem el, és sokat tűnődtem azon, hogy mi lett volna, ha eleget teszek kérésének. Akkor talán nem győztünk volna 1952-ben Helsinkiben az olimpián, ahol ragyogóan játszott, és talán az évszázad mérkőzését se nyertük volna meg egy évvel később 6:3-ra. Londonban, ahol Hidegkuti volt a mezőny egyik legjobb játékosa.

Hidegkútival kapcsolatban eszembe jut még, hogy egyszer lábfájásra panaszkodott. Megkérdeztem tőle, hogy melyik lába fáj? Tűnődve válaszolta: „Marci bácsi, nem tudom".

A csatárnak — azt hiszem ez már nyílt titok — volt néhány nézeteltérése Sándor Csikarral. Egyszer Hidegkuti szemrehányást tett Sándornak, amiért annak nem ment úgy a játék, mint máskor. Aznap Csikar valóban nem volt a legjobb formában, de Nándi leadásai sem voltak jók. Sándor, akinek a riposztjai legalább olyan gyorsak voltak, mint a lefutásai, „kapásból" válaszolta: „Próbálj te Hidegkuti mellett jobbszélsőt játszani..."

Bukovi Márton

Jucika és az őrszem

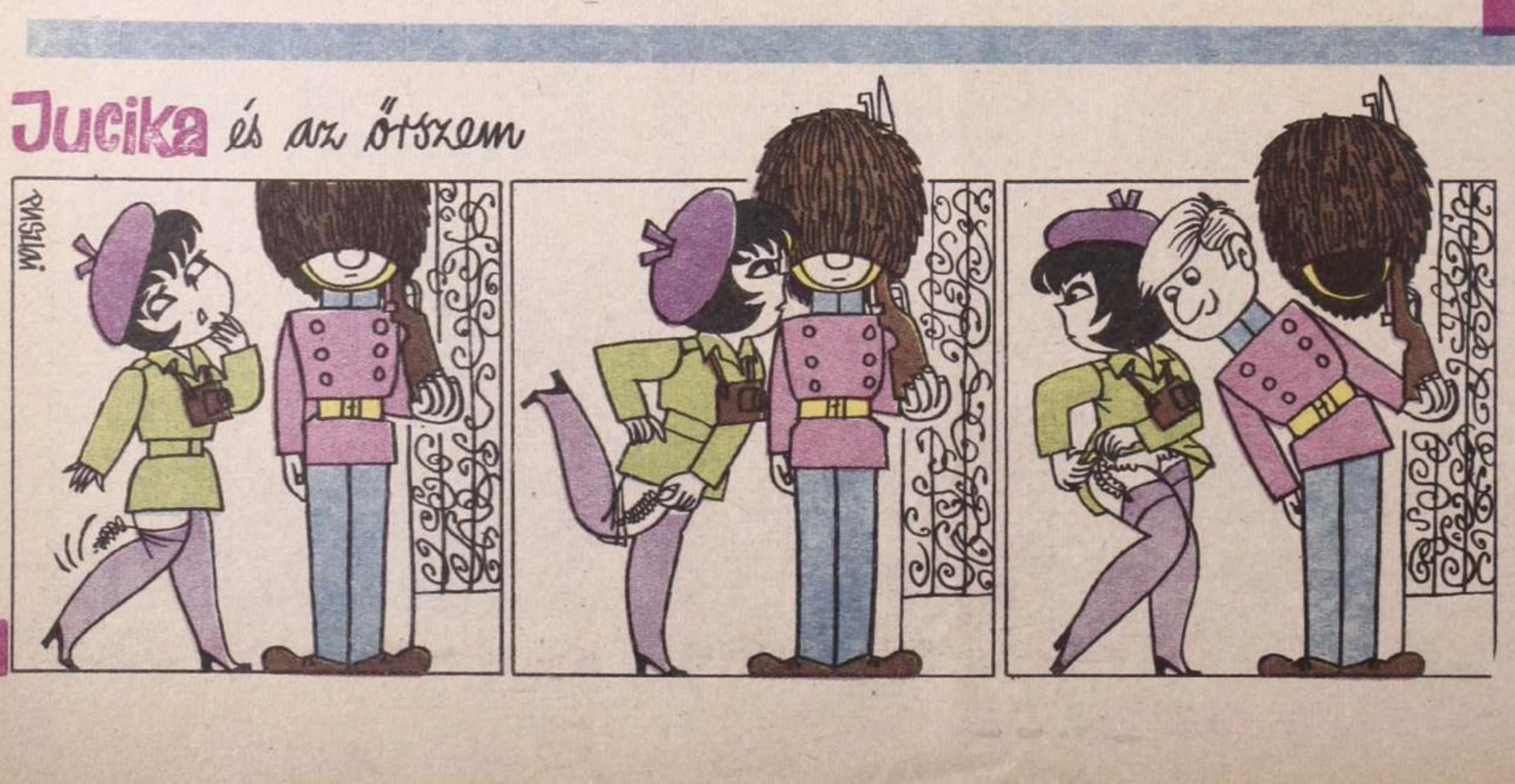

ELÉGETT A KENYÉR

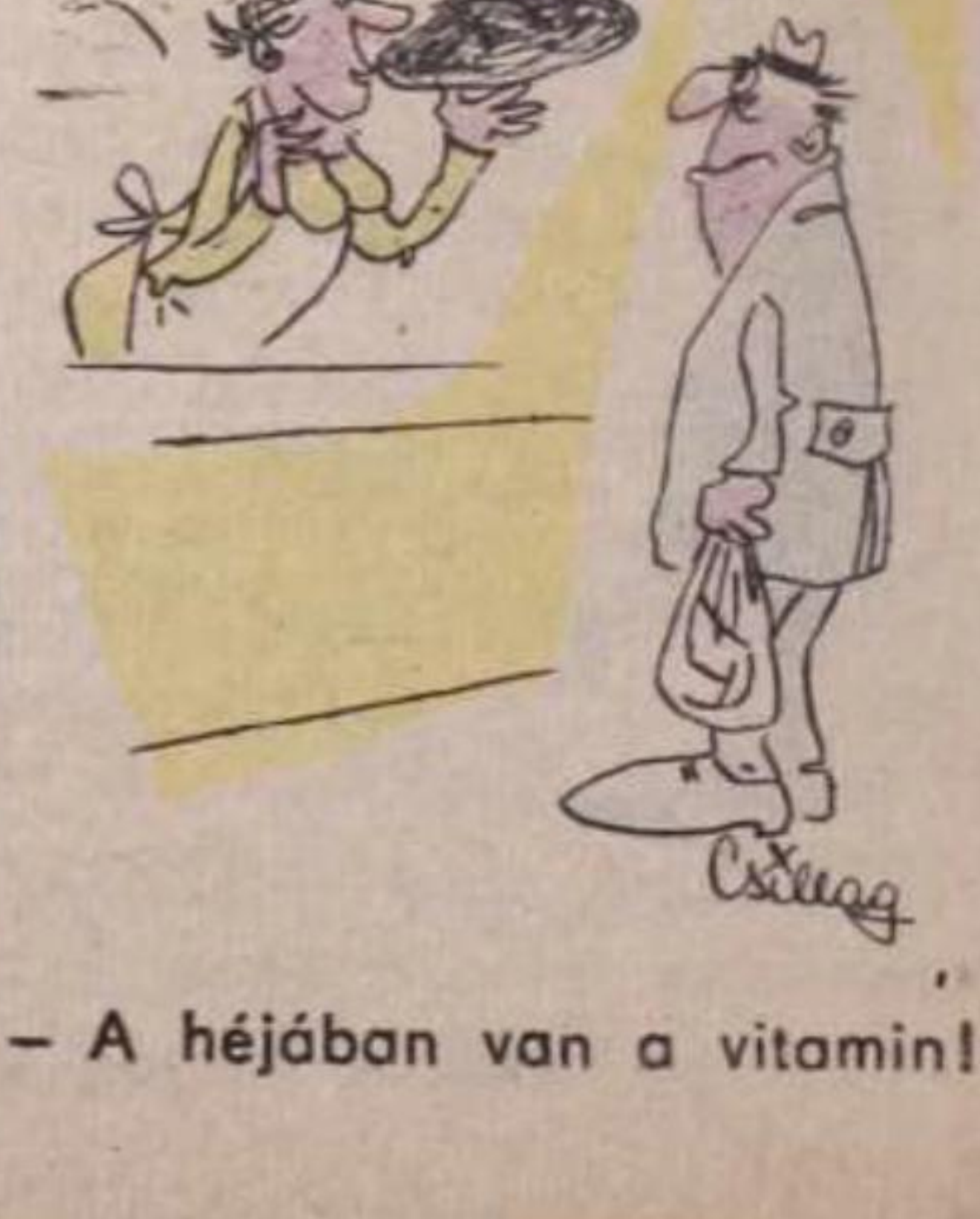

– A héjában van a vitamin!

UDVARIAS KISZOLGÁLÁS

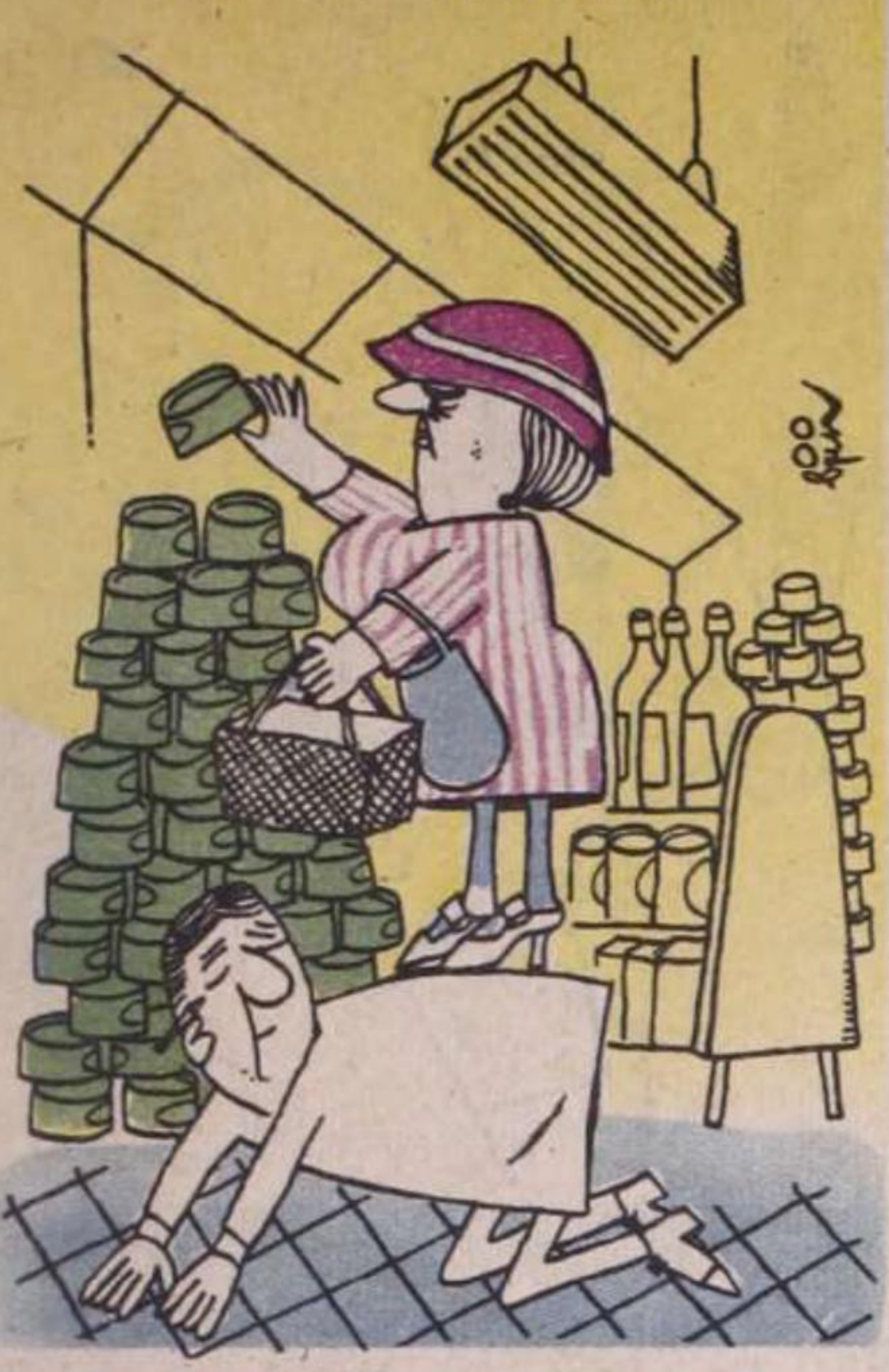

CIPŐ-REKLAMÁCIÓ

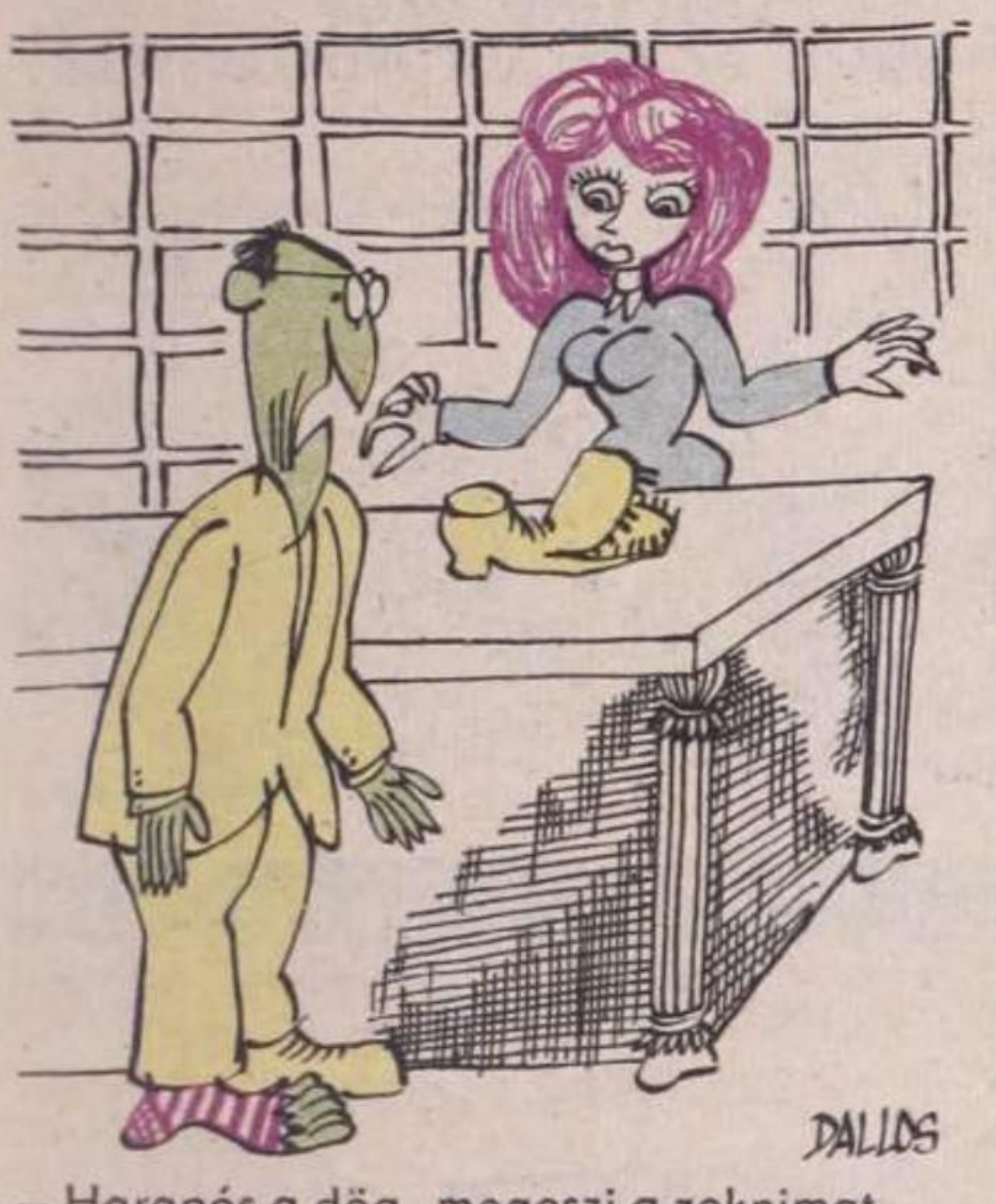

– Harapós a dög, megeszi a zoknimat . . .

A SPORTKÓRHÁZBAN

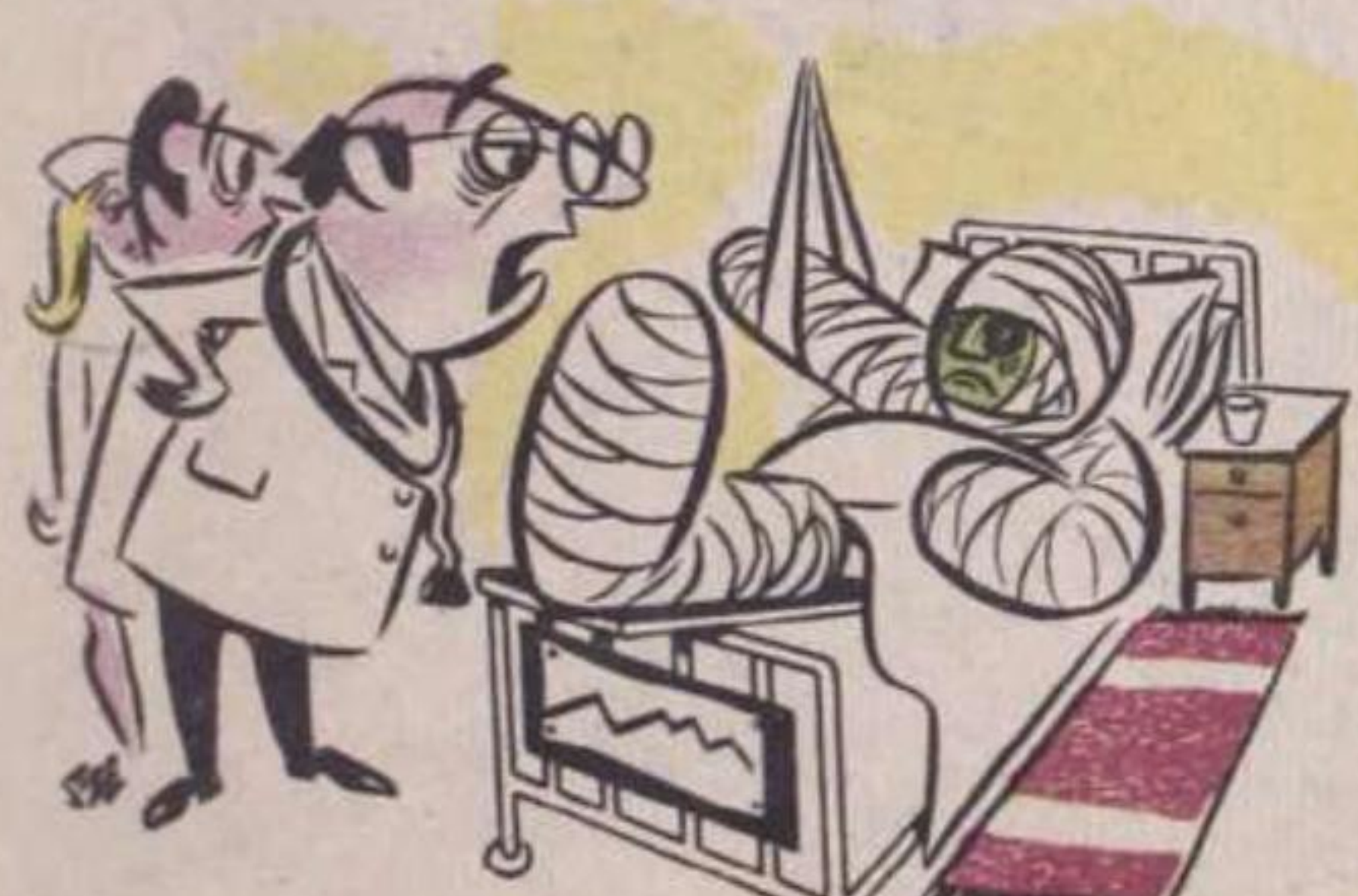

– És mióta nem bírja a férfias, kemény játékot?

KÖNNYŰ BÚVÁR

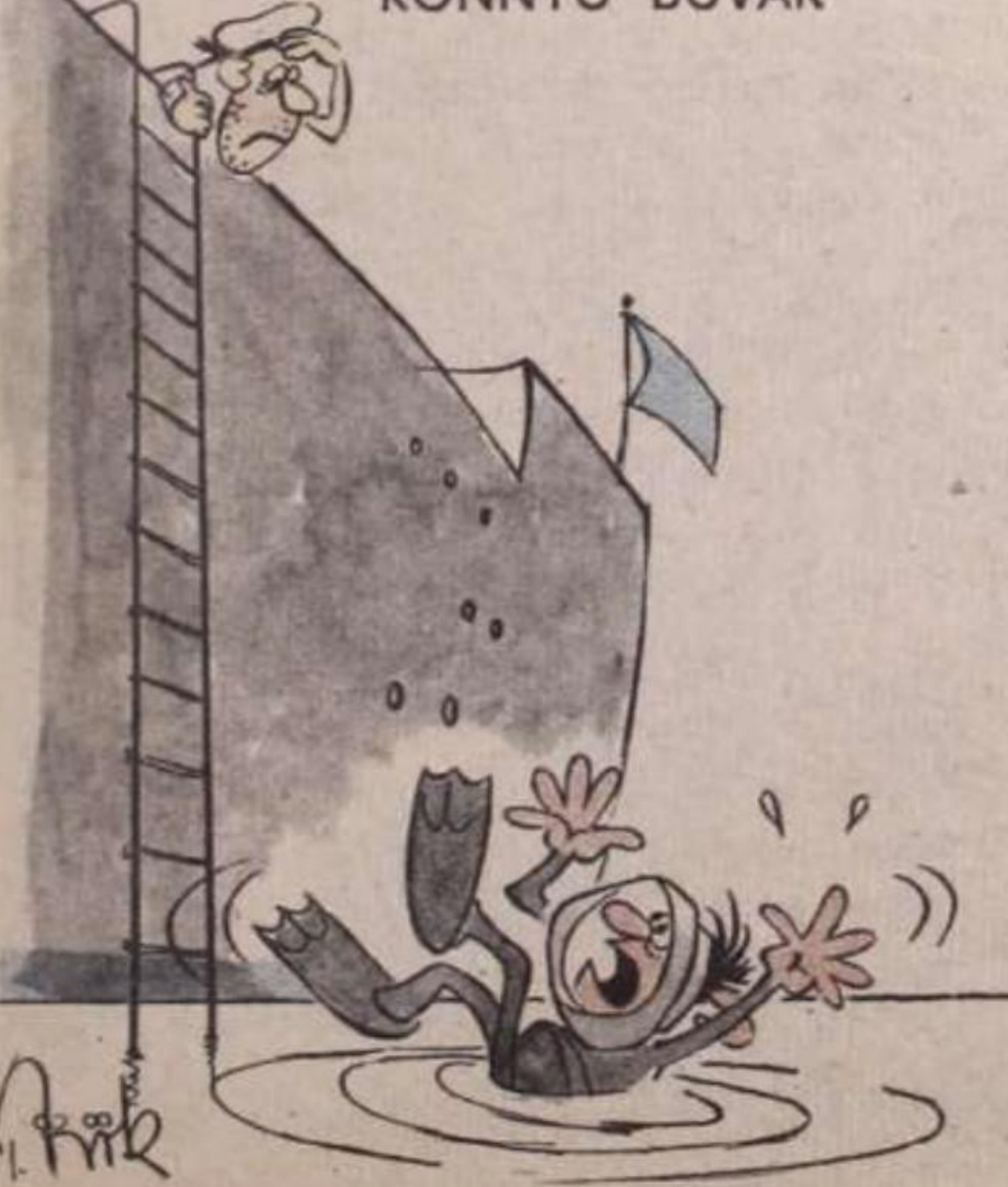

AZ ELSŐ EGYES

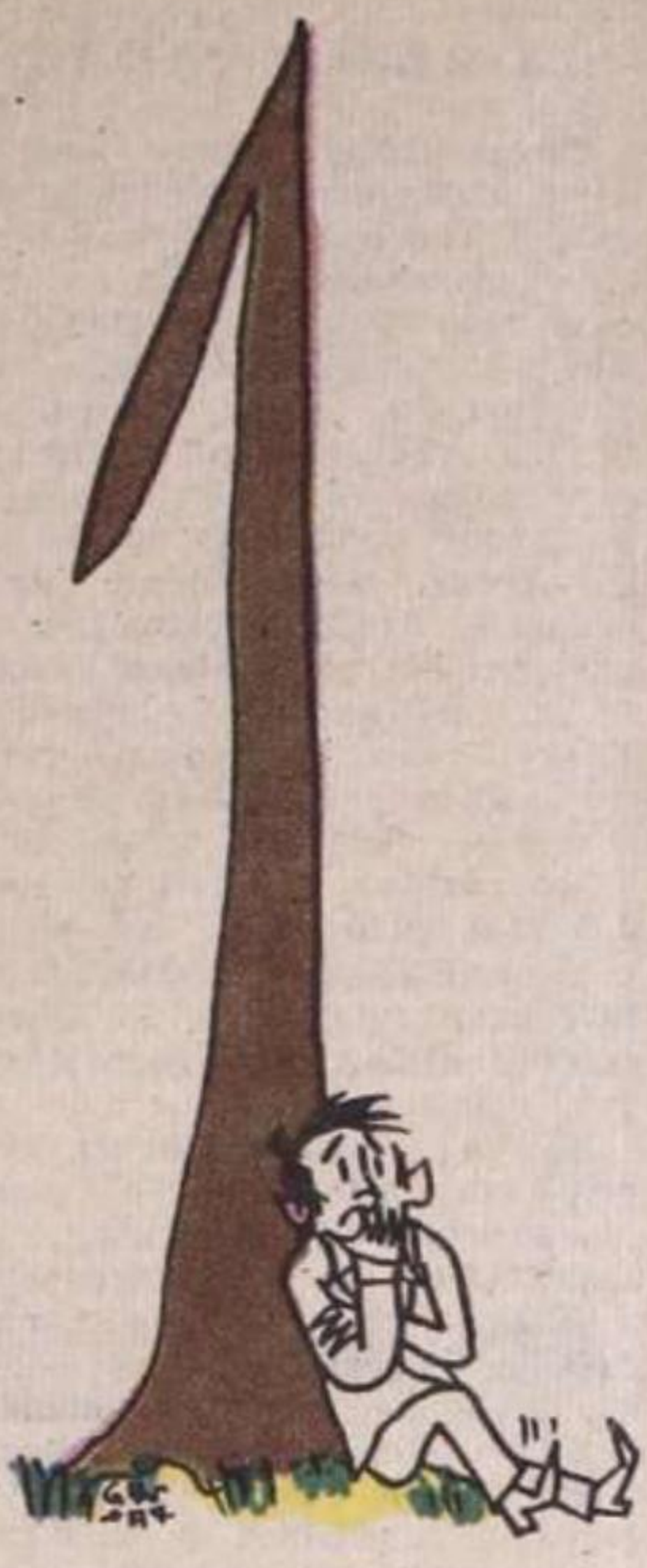

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

NYILATKOZAT

Vasvári Anna

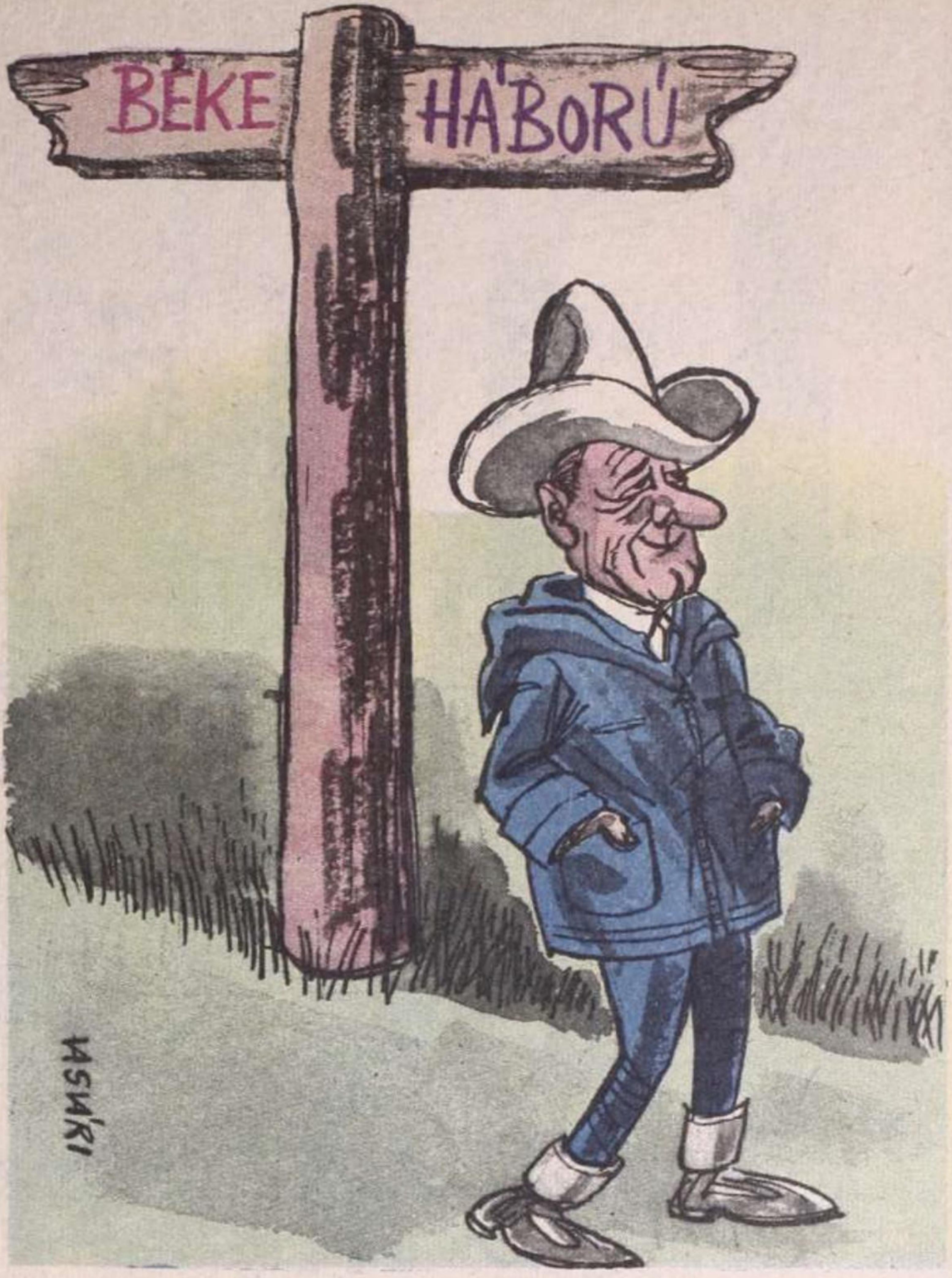

Johnson: „. . . Kész vagyok elmenni bárhová a béke érdekében . . .”

ÁJER-SIRÁM

Elsírhatnám a déli szélnek,
hogy bármit írnak és beszélnek,
Pesten maradt az illatár,
forrása: evnyú Illatos,
mely déli szélben túlszagos,
és nem múlik el soha már.

Mondhat talán újat Diornak
e komplex kompozíció,
de régi, s unt a pesti orrnak,
hogy bűn nélkül is tűrni kell
e páratlan bűzorgiát
penetráns penitenciát,
Számunkra nincs más verzió.

De az, ki Óperenciát
szel át, mert célja obligát:
hogy valutáját szerteszórja,
méltán morogja orrfacsarva:
– E lég nem konvertibilis,
ki önként tűri, mind dilis!

Az Állati Fehérjegyárból
áramló illat állati!
Nagybudapest, melyet nemegyszer
pácol csontenyv, rovarpor, vegyszer,
e bűzözönben fuldokolva – tud
világvárost játszani?

Ha disznóságra utalok most,
nem sertéseknek szól e sértés.
Eldönthető, nem kell szagértés:
e bűzügy már régen közügy,
S ha illetékesét megóvja e szagtól netán a közöny,
most orra alá dörgölöm:

– Hát meddig szívja mellre Pest e tömény sertéspárlatot,
mit felelőse nem szív mellre, s emiatt mindent áthatott?

Ha azt felelné: – Majd menni fognak! –
engedjék meg, hogy fintorogjak.
Ne halljam, hogy megy. Látva lássam!
Az ígéret garanciája megszűnt, lejárt. De szaga már van.

Péreli Gabriella

HÁZI LEVÉLSZEKRÉNY

– Jó reggelt, János bácsi, egy fontos levelet várok!

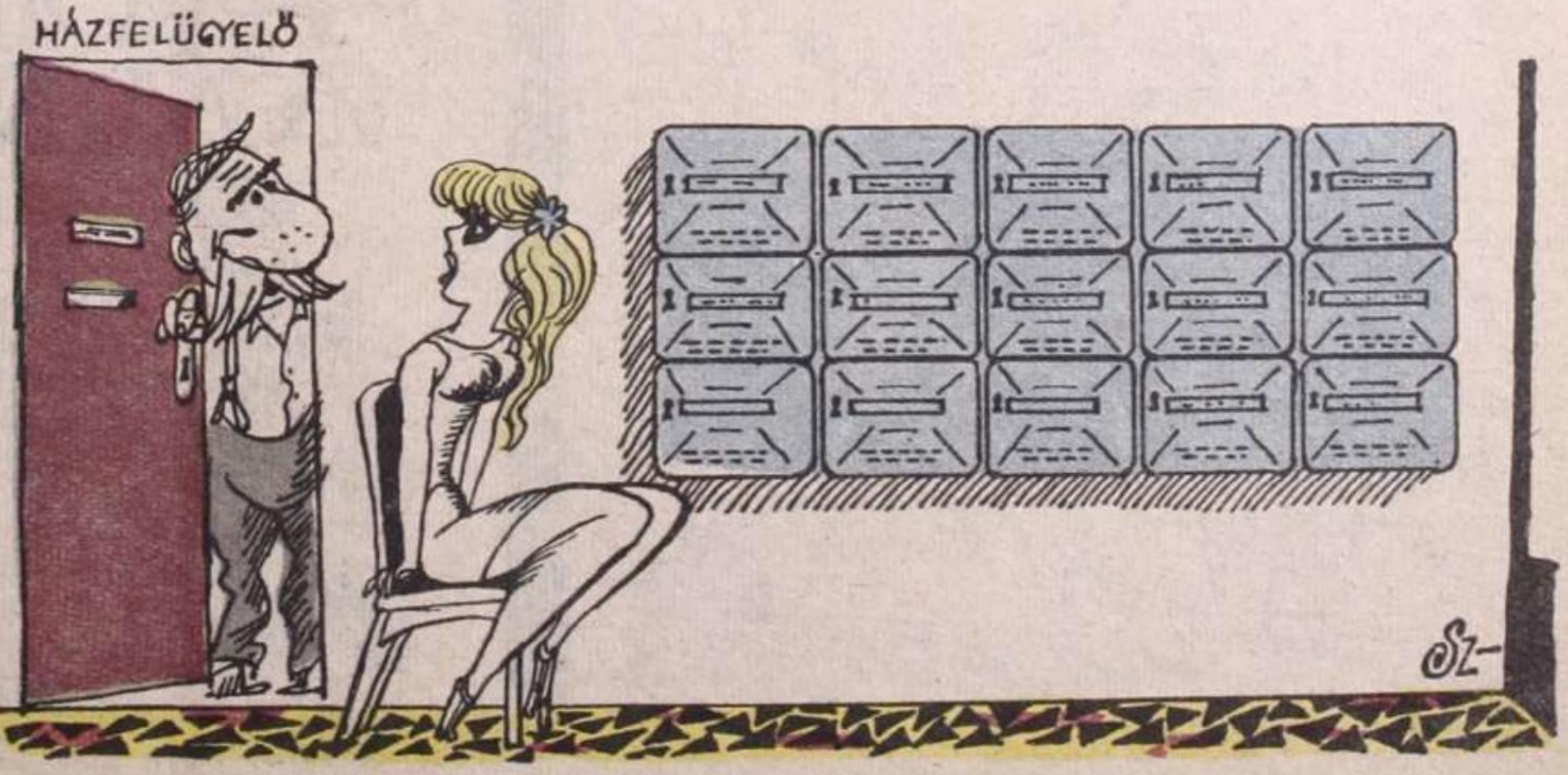

HUMPHREY ES NIXON MASZOGYAKORLATA

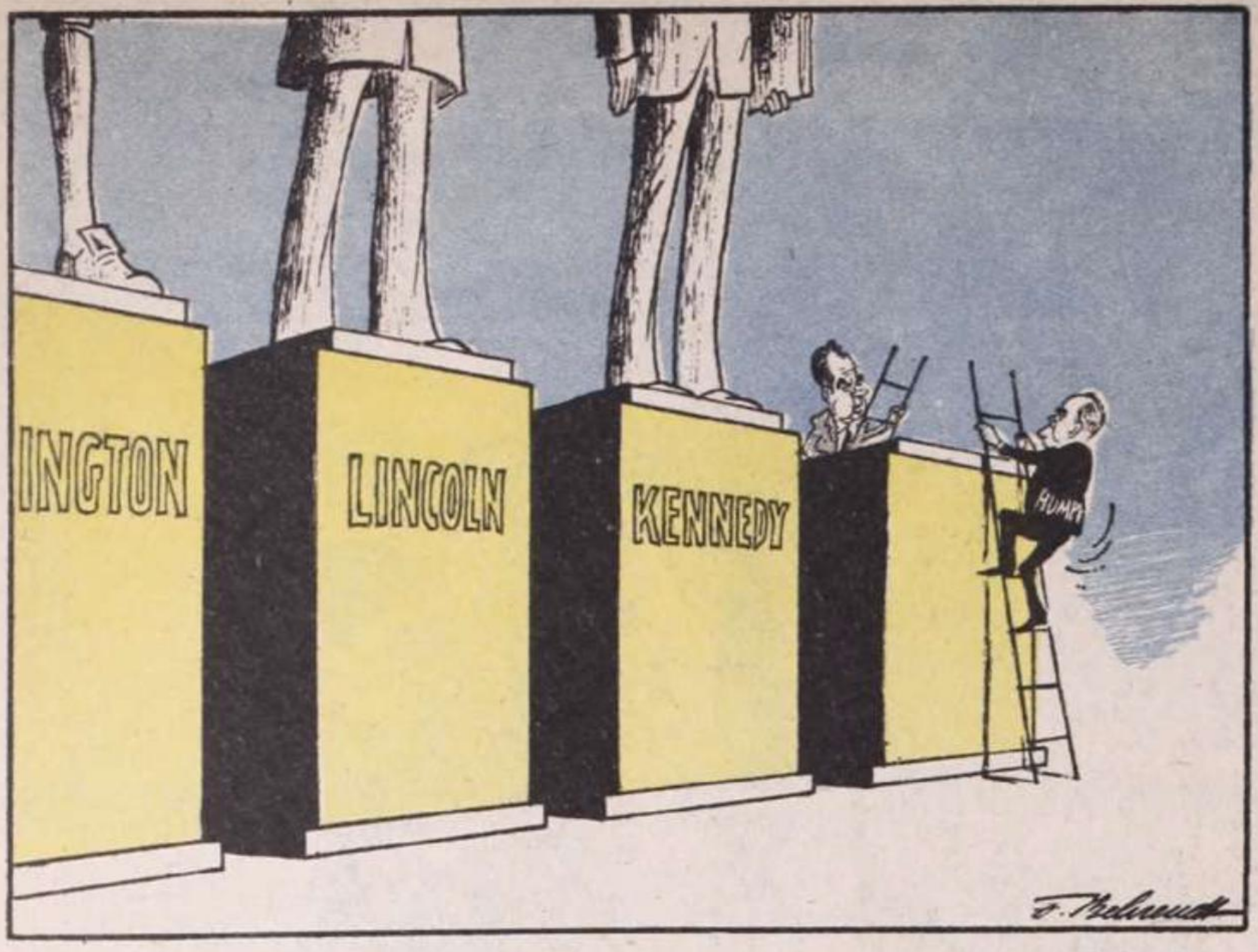

(A „Weltwoche"-ból)

SIÓFOKI ŐSZ

– De legalább megfizethető szobaárak vannak!...

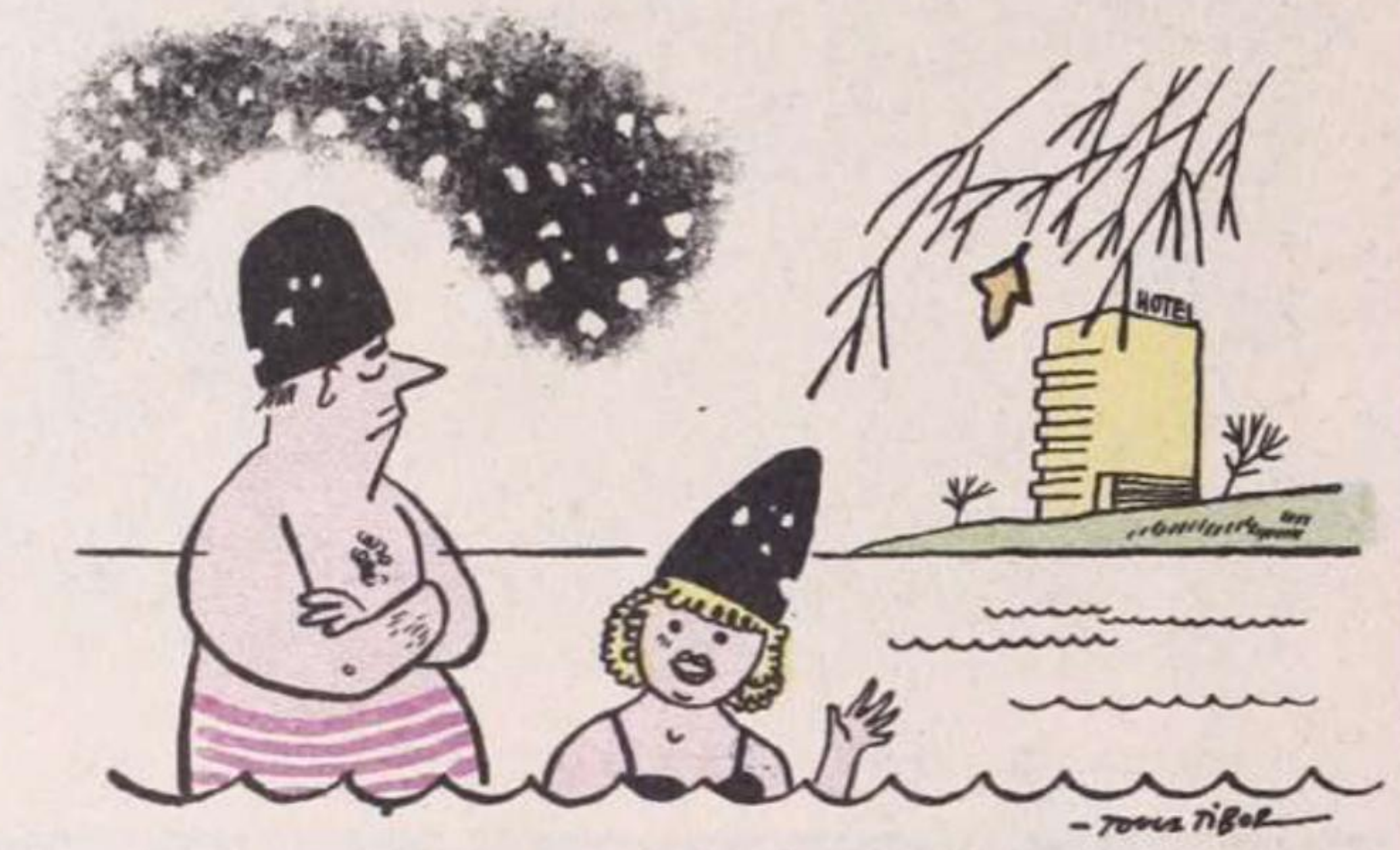

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CSÓNAKOS PANASZ

Vásároltam tavaly ősszel egy Crescent gyártmányú csónakmotort, amelyre egyéves garanciát nyújt az eladó cég. Nyáron, a Balatonon, használat közben elromlott az egyik gyújtótekercs. Ez a leggyakrabban előforduló hiba, kijavításához egy egyszerű és olcsó alkatrész kicserélése kell csupán. Felkerestem hát a garanciális szolgálatot ellátó Motorkerékpárjavító Ktsz-t, kint a Római-parton, vittem a hibás tekercset is. Kérték, hogy vigyem oda a motort is, nekik azt látni kell, az általam bemutatott iratok alapján nem adhatnak ki semmiféle alkatrészt, még csereképpen sem.

Két hét múlva kocsit kerítettem, elvittem a csónakmotort a Rómaira, a szervizbe, és újból kértem a talán száz forintot sem érő, de üzletben sehol sem kapható tekercs kicserélését. Közölték, hogy tekercsük nekik sincs, de hagyjam ott a motort, s ha egyszer a sors úgy hozza, hogy mégis lesz tekercsük, beleteszik majd. Bizonytalan érzésekkel néztem szét a műhelyben, mindenütt régóta porosodó, szétszedett motorokat láttam... Ezek után úgy döntöttem, mégsem hagyom ott a motort, hanem inkább havonta kirándulok a Rómaira, megtudakolni: van-e már tekercs?

Hogy egyszerűbb lenne ezt telefonon megtudakolni? Az igaz. De sajnos, a szerviznek nincs telefonja sem!

Dr. Saáry András
Bp. XIV., Dózsa Gy. u. 19

BARKACSOLOK KLUBJA

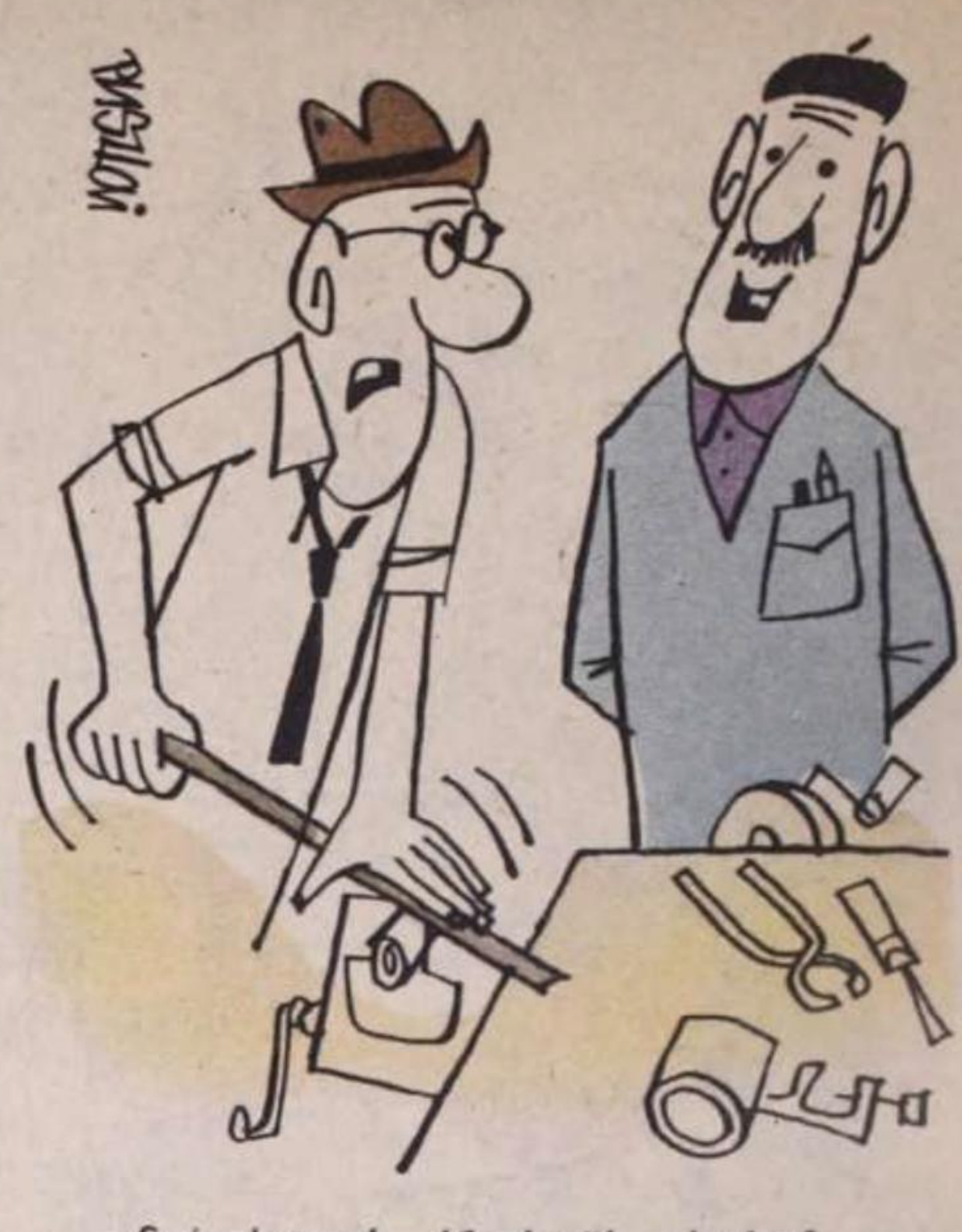

– Szórakozunk, főmérnök elvtárs?

– Dehogy! Csak szégyellem a feleségem előtt, hogy nem tudunk egy jó darálót gyártani!

SZÉLCSEND, VAGY MINDENT AZ IDEGENFORGALOMÉRT

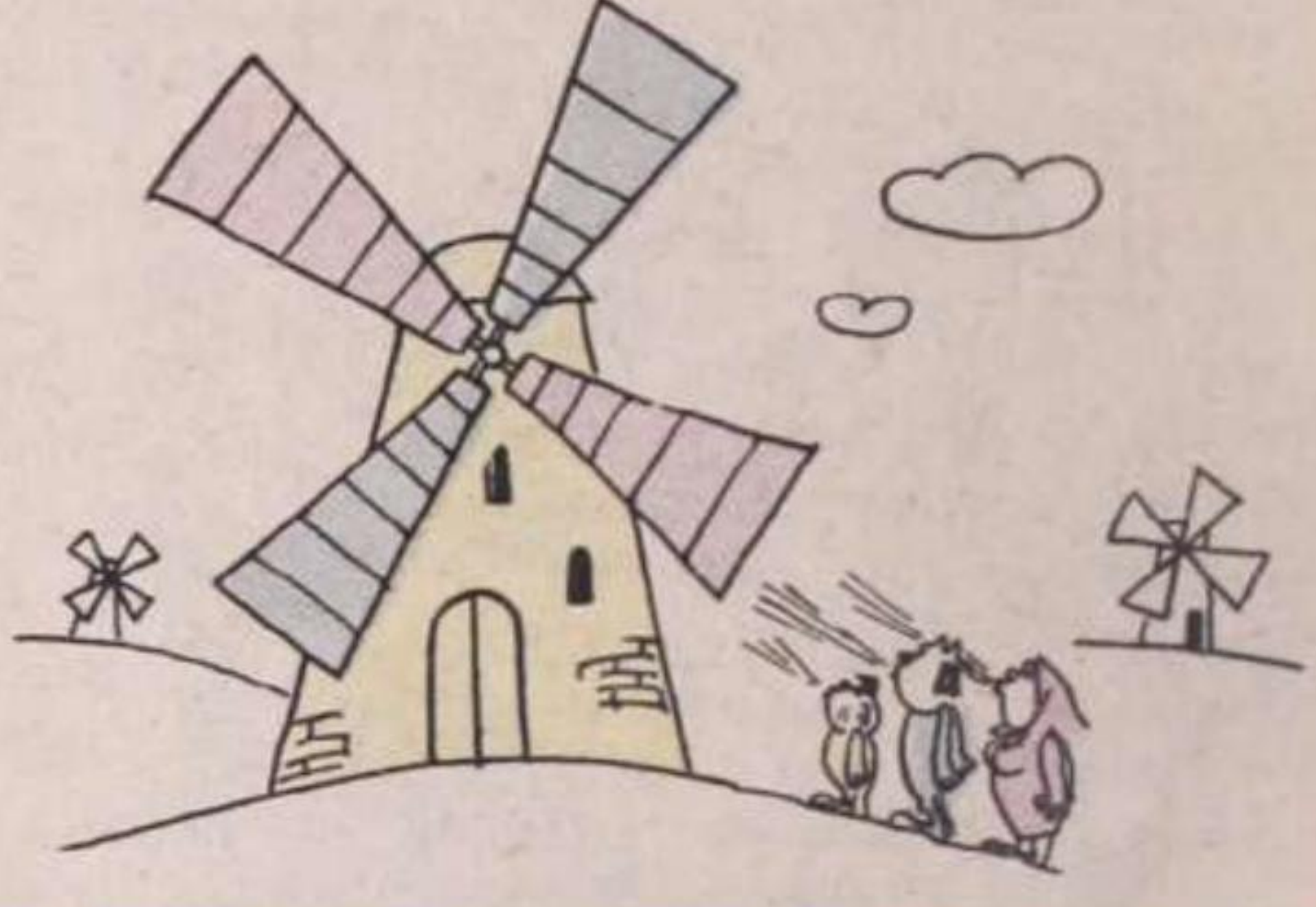

GYORS KISZOLGÁLÁS

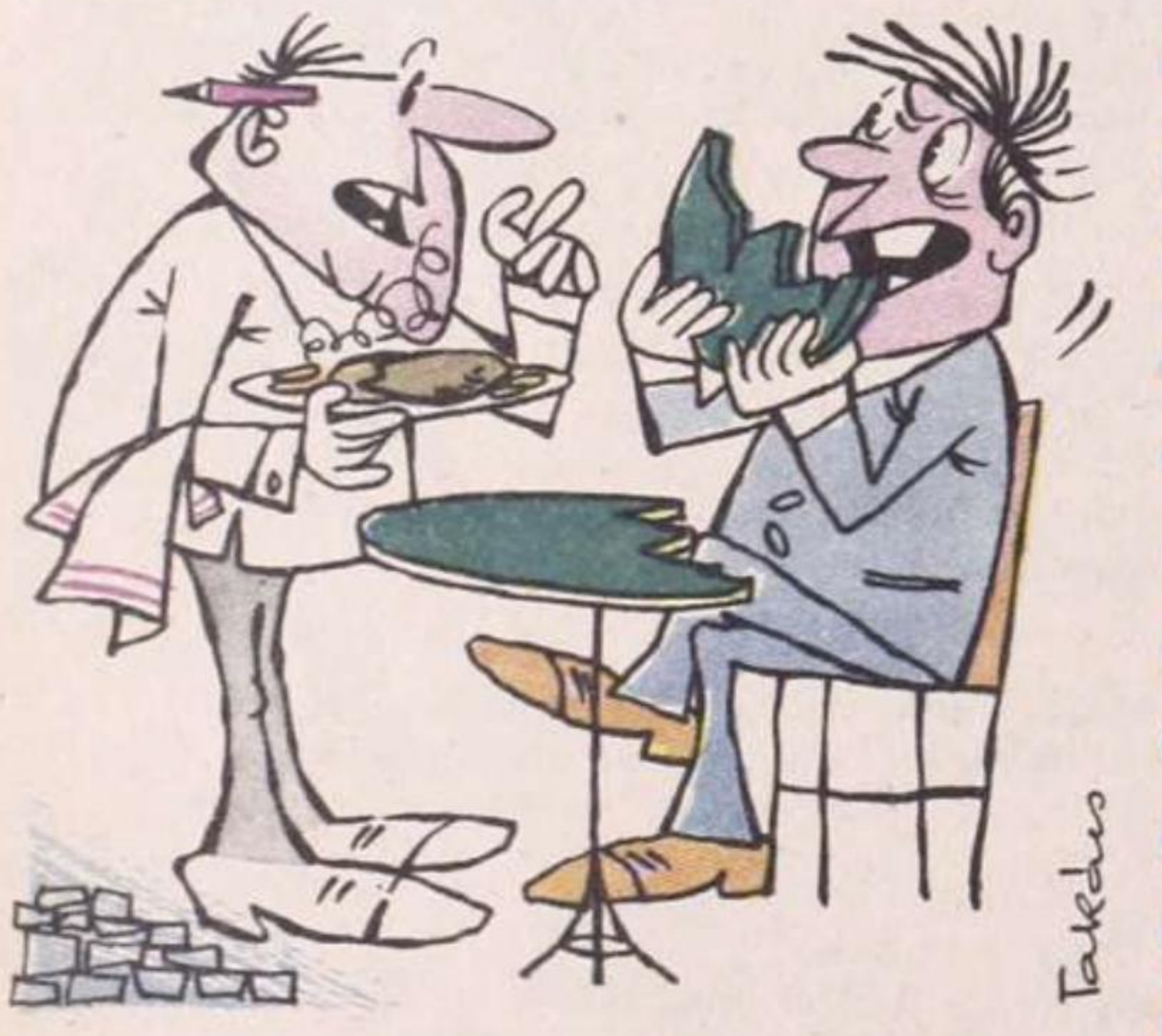

– Azért a kedves vendég kivárhatta volna ezt a frissensültet!...

SZEMREHÁNYÁS

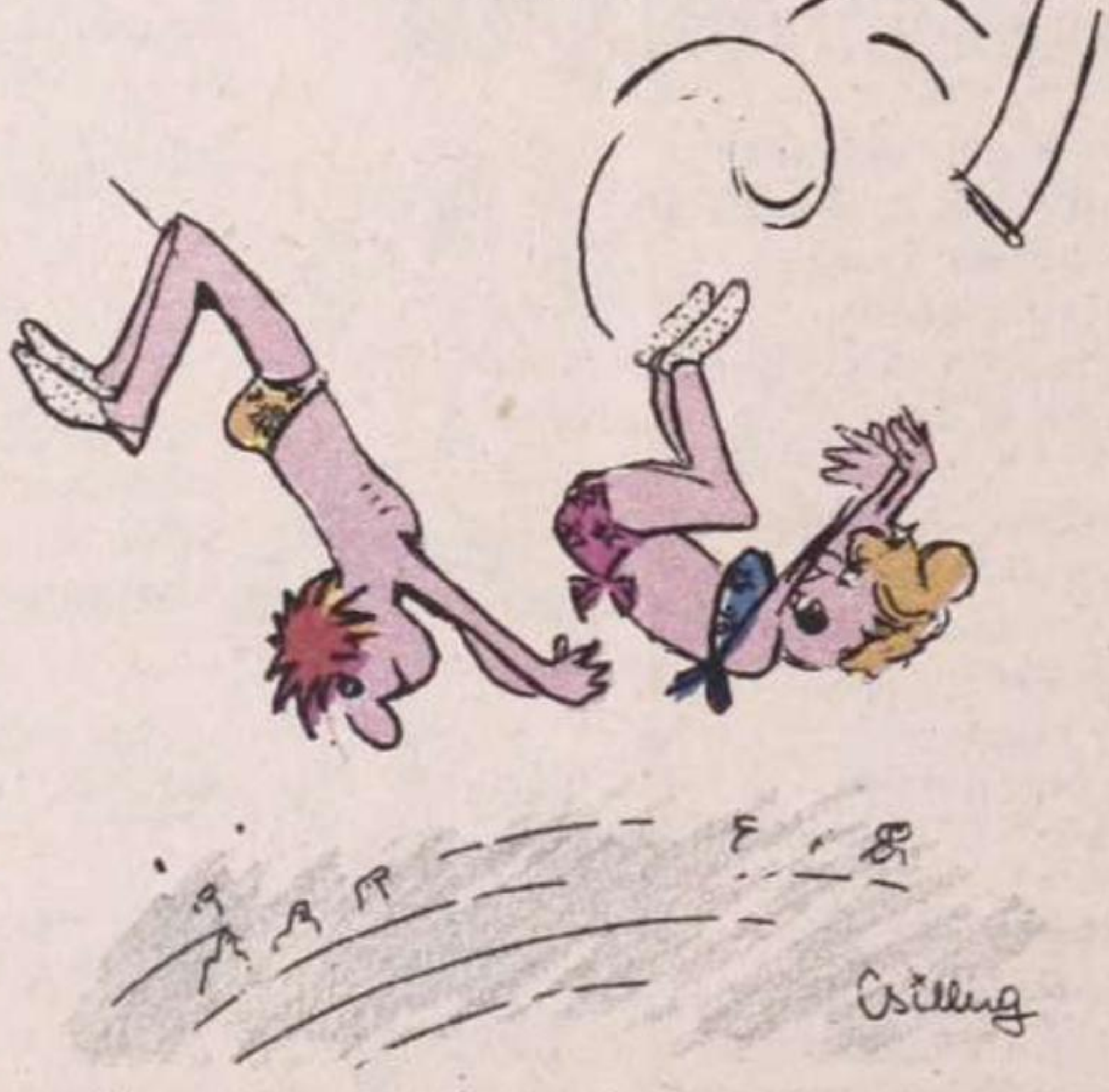

– Ha már nem fizetnek veszélyességi pótlékot, legalább védőételt kértél volna!

MODERN LAKÁS

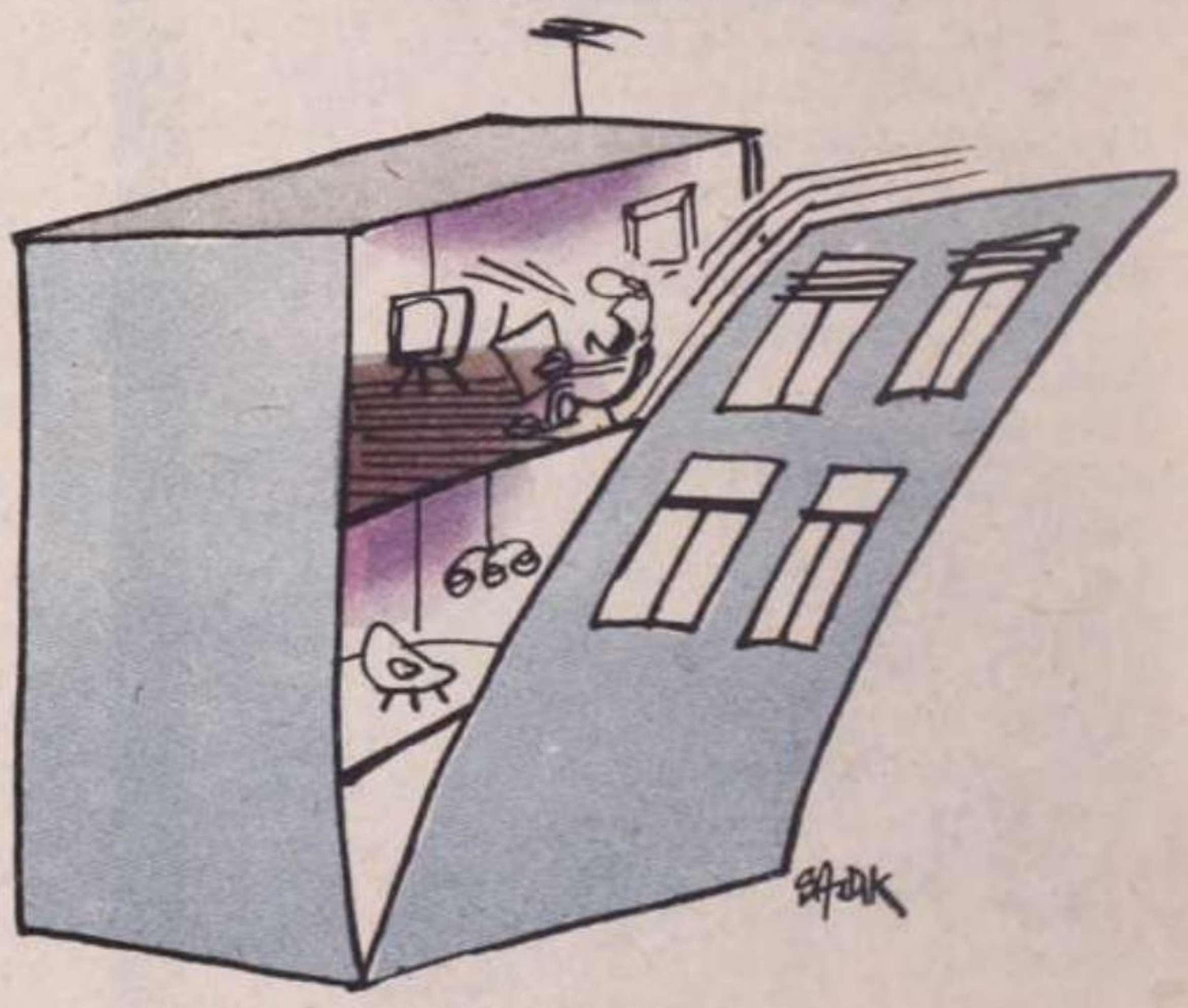

– Ajtót! Huzat van!

ÉTELGYÁRBAN

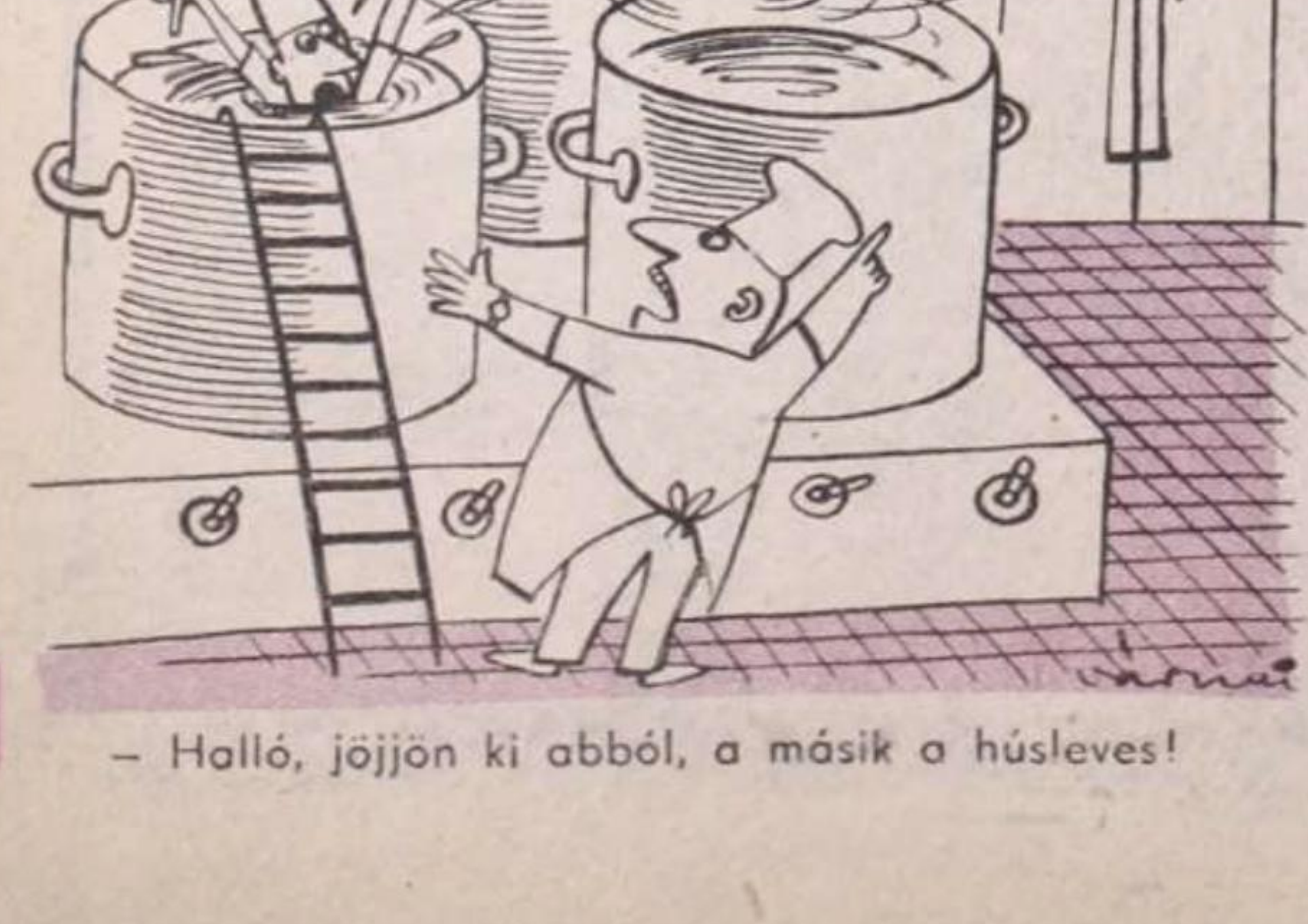

– Halló, jöjjön ki abból, a másik a húsleves!

HALOTTI BESZÉD A MINI FÖLÖTT

Látjátuk feleim szümtükkel...
Még látjátok, hogy mik vagynak.
Im, a fagynak
jő már évszaka
s minden éjszaka
hosszúra nyúlik,
ezért az a kis holmi,
mely nem tudott titkolni,
sajna, kimúlik.
Kurta volt, mint egy epigramma,
hamar csattant a poénja,
s boldog volt a poéta,
hogy kevés rímmel megúszhatta.

Most ősz jön és az elégiák,
több versláb, kevesebb női láb,
s még megérhetjük az eposzt...
ó Divatisten, ezt ne hozd!

Pokolba a mimikri is,
ha beáll a mini-krízis;
mi is növesszük magunkét:
lesz szakállunk, lesz bajuszunk,
úgy szép a dal, hogyha hosszú,
s növelni mi is tudunk még.

De ha jön egy miniszteri
rendelet,
hogy a minit meneszteni
nem lehet,
egye fene, törődjünk hát
így bele,
s végszükségben mondjuk csak, hogy
le vele!

Gyárfás Endre

KUKORICATORÉS IDEJÉN

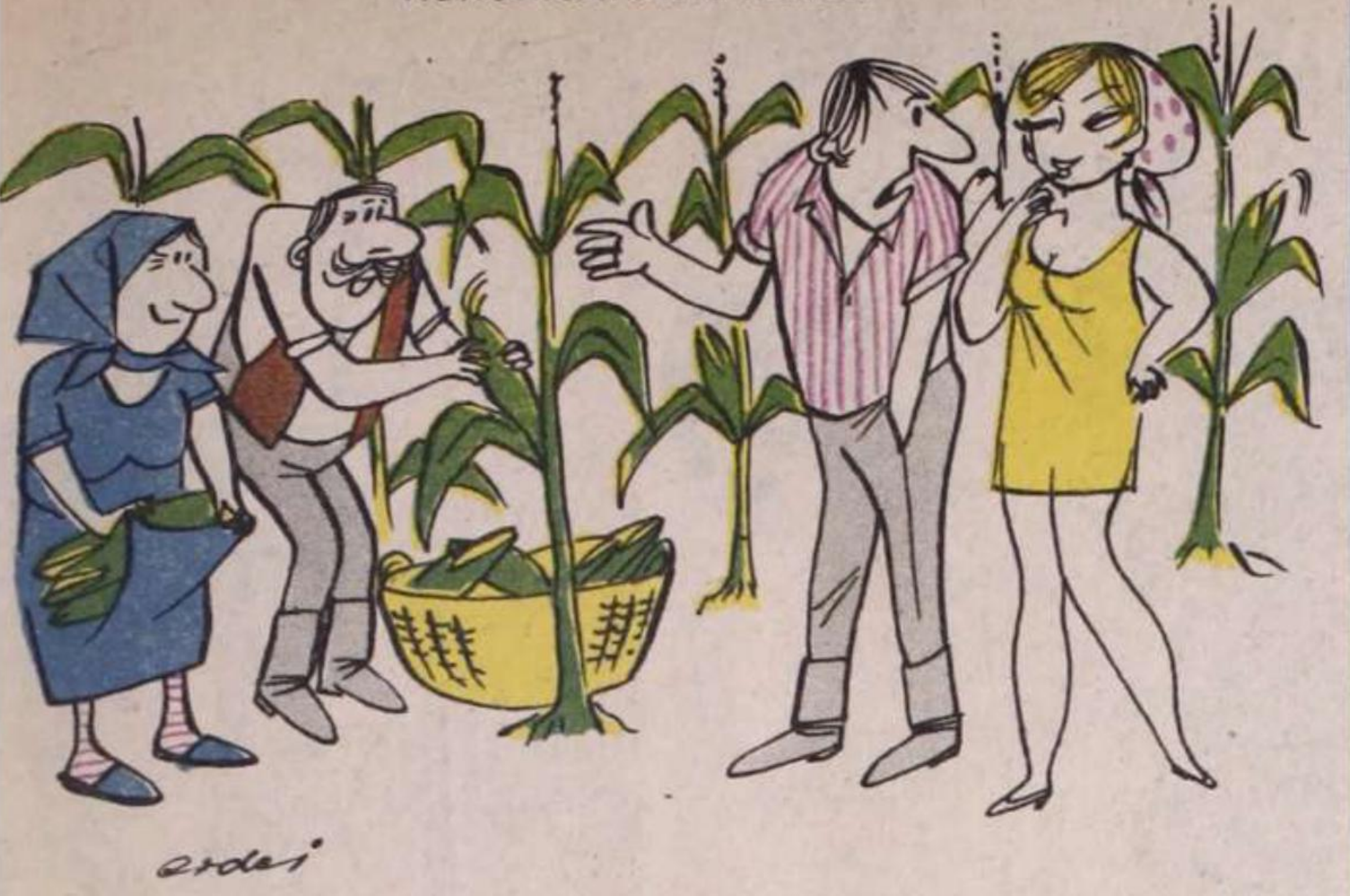

– Kati! Hát ezért csalogattál a kukoricásba?!

REMEK REJTEKHELY

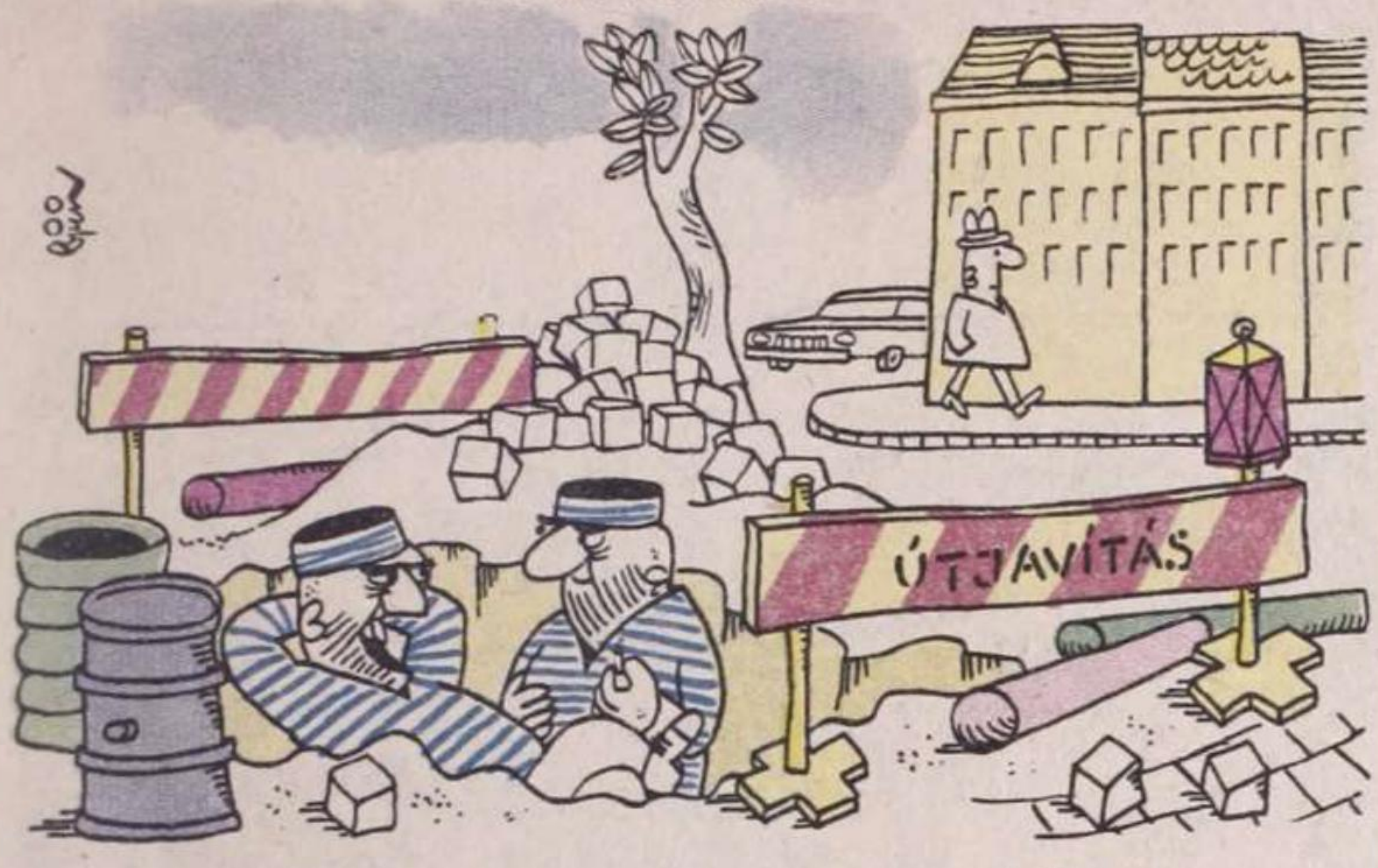

– Na, itt a kutya sem fog keresni bennünket...

A VIETNAMI DZSUNGELBEN

Vasvári Anna rajza

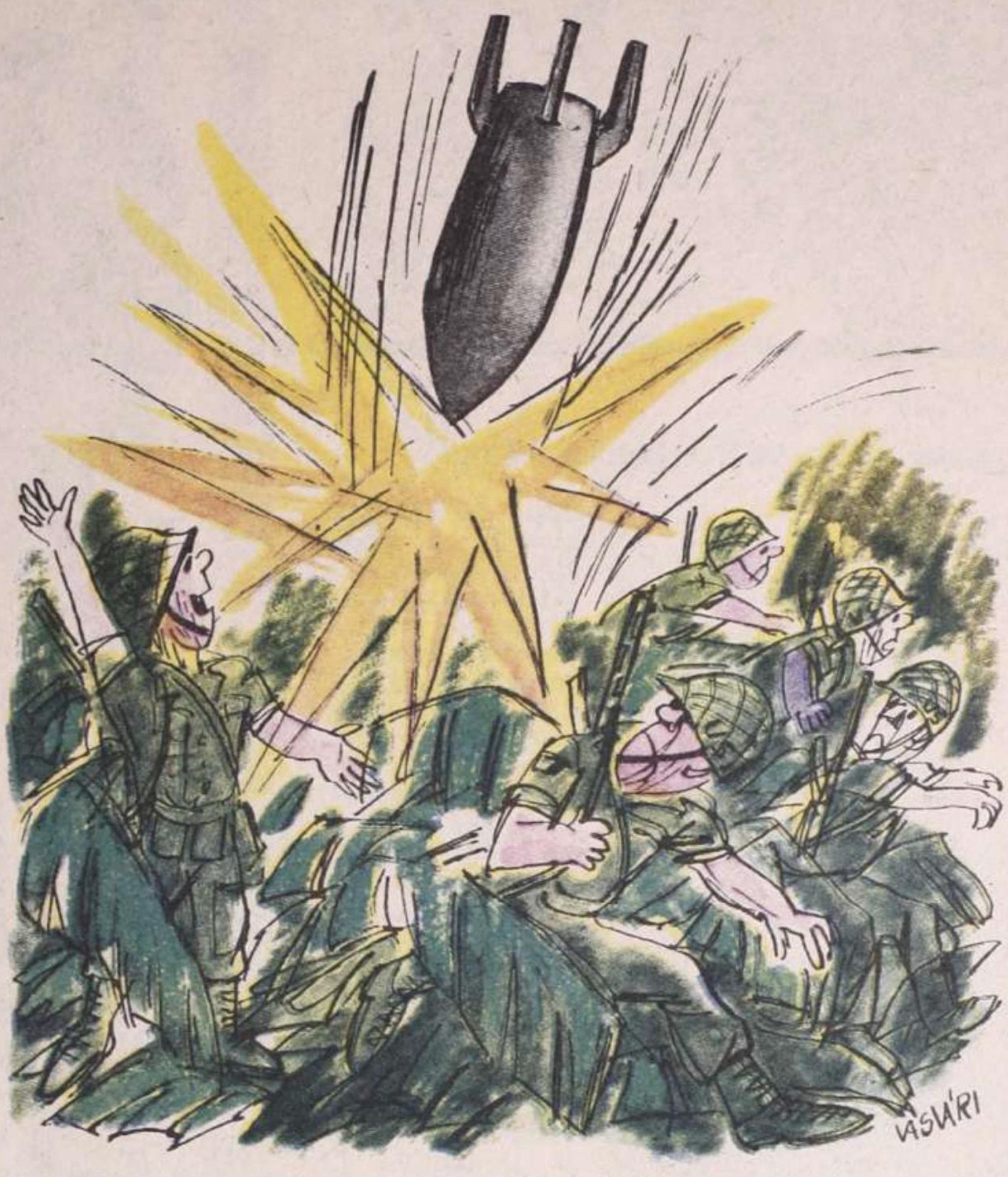

– Semmi baj, fiúk! Ez a mi tüzérségünk!

A KOR GYERMEKE

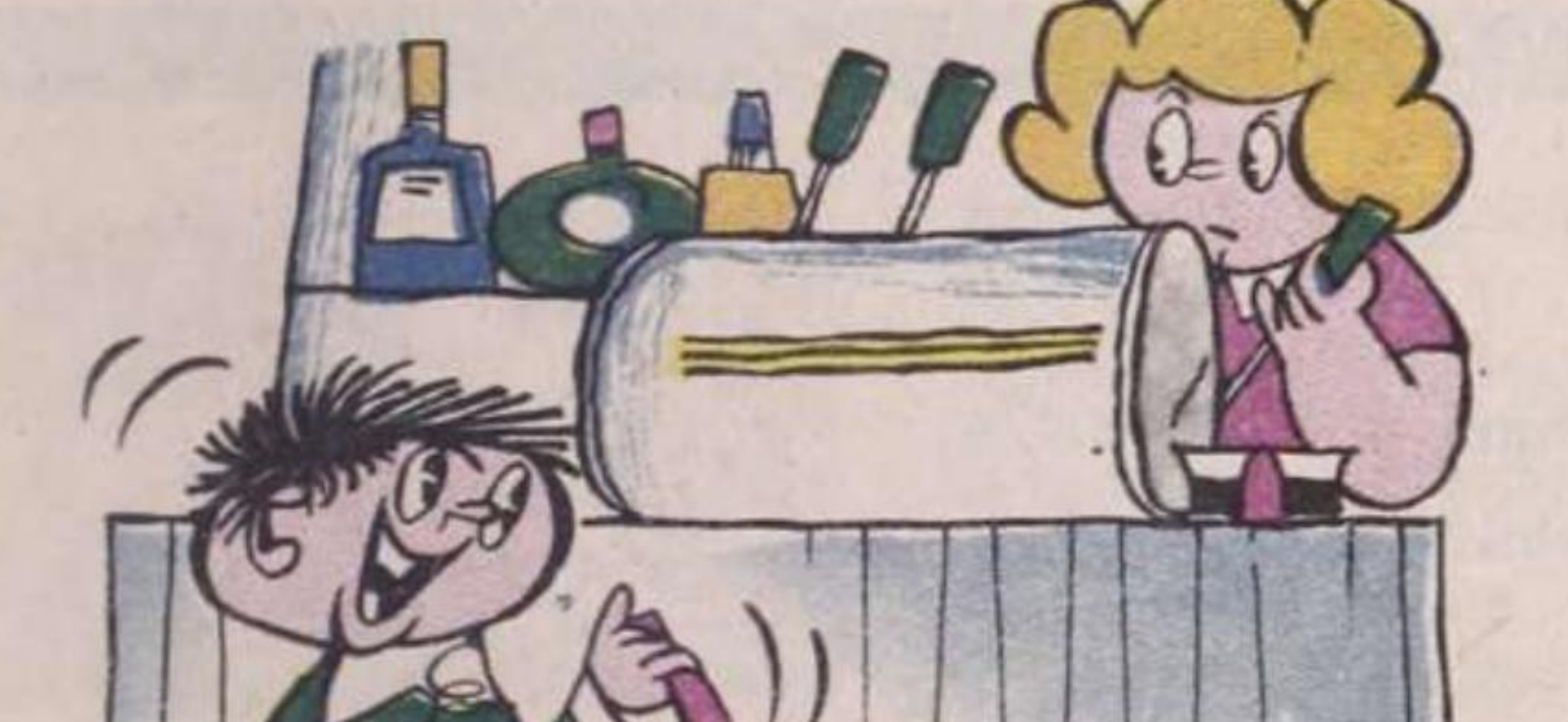

– Ha nem iszom kávét, elalszom a volánnál...

HÁZASSÁGI HIRDETÉS

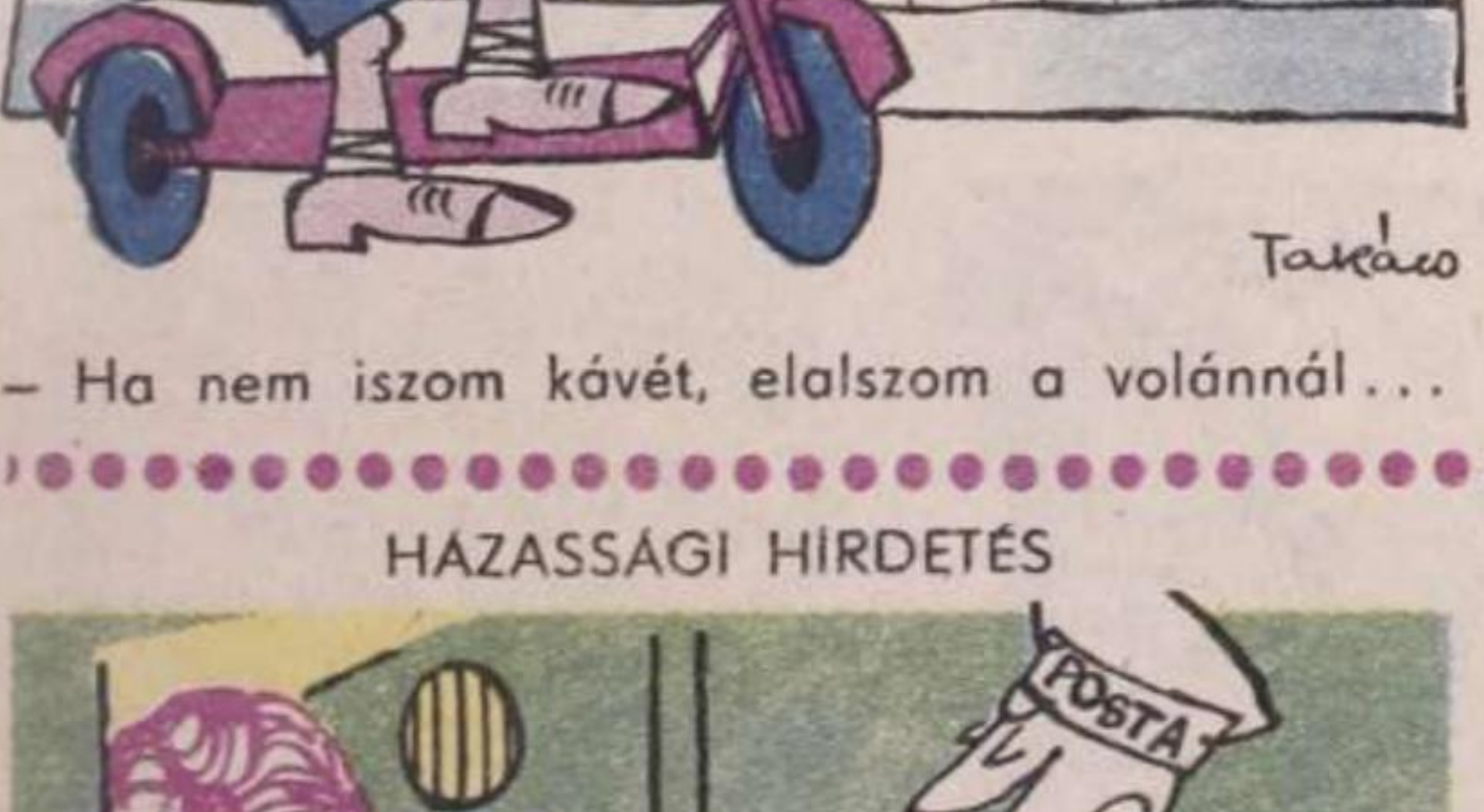

– Portósan visszaküldték!

Vég
eredmény

Bibicze községben ünnepélyesen fogadták nyugdíjba vonulása és végleges hazatérése alkalmából Kisott Jánost, a kiváló hírlapírót, egykori falutudósítót, aki utolsó tíz évét a megye székhelyén, a megyei lapnál főmunkatársként tevékenykedte végig. Az aggot tiszteletteljes barátsággal vették körül és még aznap este a kultúrházban élménybeszámolót tartott a fiatalok előtt.

— Kisott pajtás — kérdezte többek között az egyik úttörő —, mi volt a legmaradandóbb élménye?

— Kispajtások — válaszolta a nyugdíjas főmunkatárs —, egyet nem tudok kiemelni, hiszen az egész tíz év nemes küzdelem volt járási székhelyünk fejlődésének előmozdításáért... Azaz, mégis van egy ilyen — csapott a homlokára a kiváló hírlapíró.

Az asztalra tette hatalmas kofferjét, melyet még a folyamatos ünneplés miatt nem tudott hazavinni és abból kiválasztott 144 darab jegyzetfüzetet.

— Gyerekek, ezekből a jegyzetekből írtam meg, hogyan lehetne biztosítani székhelyünk polgárainak az olcsó és alkoholmentes reggelit. Ugyanis, hogy tudjátok, amikor tíz évvel ezelőtt szerződtetett engem a megyei lap, bizony a hajnali órákban csak bort, sört és pálinkát lehetett az egy-két nyitvatartó vendéglátóipari egységben kapni. Sőt, hogy egészen pontos legyek, főként pálinkát.

— Vezércikket írt, ugye, Kisott pajtás? — ugrott fel az előbbi kérdező gyerek — és ostorozta a vendéglátóipart!

— Nem, fiacskám. Nem vezércikkel kezdtem. Vezércikket a régebben ott dolgozó öreg pajtások írtak. Én akkor még kis hírlapfejeket, apró szurka-piszkákat írtam, valamint megalapítottam az „Ide bökjön a nyakamba, ha nem mondok igazat" rovatot. Ezekben a kis műfajokban sokoldalúan magyaráztam meg annak szükségességét, hogy tejeskávé, meleg kolbász, virsli és más hasonló dolgok legyenek bor és pálinka helyett a hajnali asztalokon. Később már elemző cikkekben, majd vezércikkekben harcoltam a kulturált reggelizési lehetőségekért. Megírtam sokszor, hogy legalább feketekávét főzzenek, hátha az is elriaszt néhány gyengébb idegzetű embert a korai szilvapálinkázástól.

— Na, és erre mi történt? — kérdezték ismét kórusban a lelkesen csillogó szemű úttörők.

— Megsértődtek a vállalatnál a vezető pajtások — válaszolta Kisott és remegő kézzel rágyújtott. — Látjátok? Remeg a kezem és néha a fejem is. Ez a tízéves harcom eredménye. A tízéves, áldozatos publicisztikáim eredménye az alkoholizmus ellen, az olcsó reggelik mellett. Az utóbbi években ugyanis már én magam ellenőriztem csaknem minden reggel, hogy mi a helyzet a fehér abroszok mellett. Van-e változás, figyelembe veszik-e a bírálataimat és javaslataimat?

Az egyik úttörőkislány felszaladt a pódiumra és átadott egy virágcsokrot a falu büszkeségének. A nyugdíjas hírlapíró meghatott hangon fejezte be élménybeszámolóját:

— Tejeskávét, olcsó főtt kolbászt, virslit, sajnos, ma sem lehet kapni a mi szeretett járási székhelyünkön! Viszont a szigorú ellenőrzések közben én is rászoktam a szilvapálinkára és ma már gyerekek, elmondhatom, 10—15 féldecivel hajnalban is meg tudok birkózni. Aztán jöhet a többi!

Bambán felnevetett és zakója belső zsebéből előhúzott egy kétdecis pálinkásüveget. Egyetlen hajintásra megitta és visszaroskadt a székére.

— Hát így történt — mosolygott a kedves öreg, és szeretettel integetett az ajtón rendkívül gyorsan kitóduló gyerekek után.

Ordas Nándor

HÁROM ALKALOMMAL FELROBBANT AZ OLIMPIAI FÁKLYA

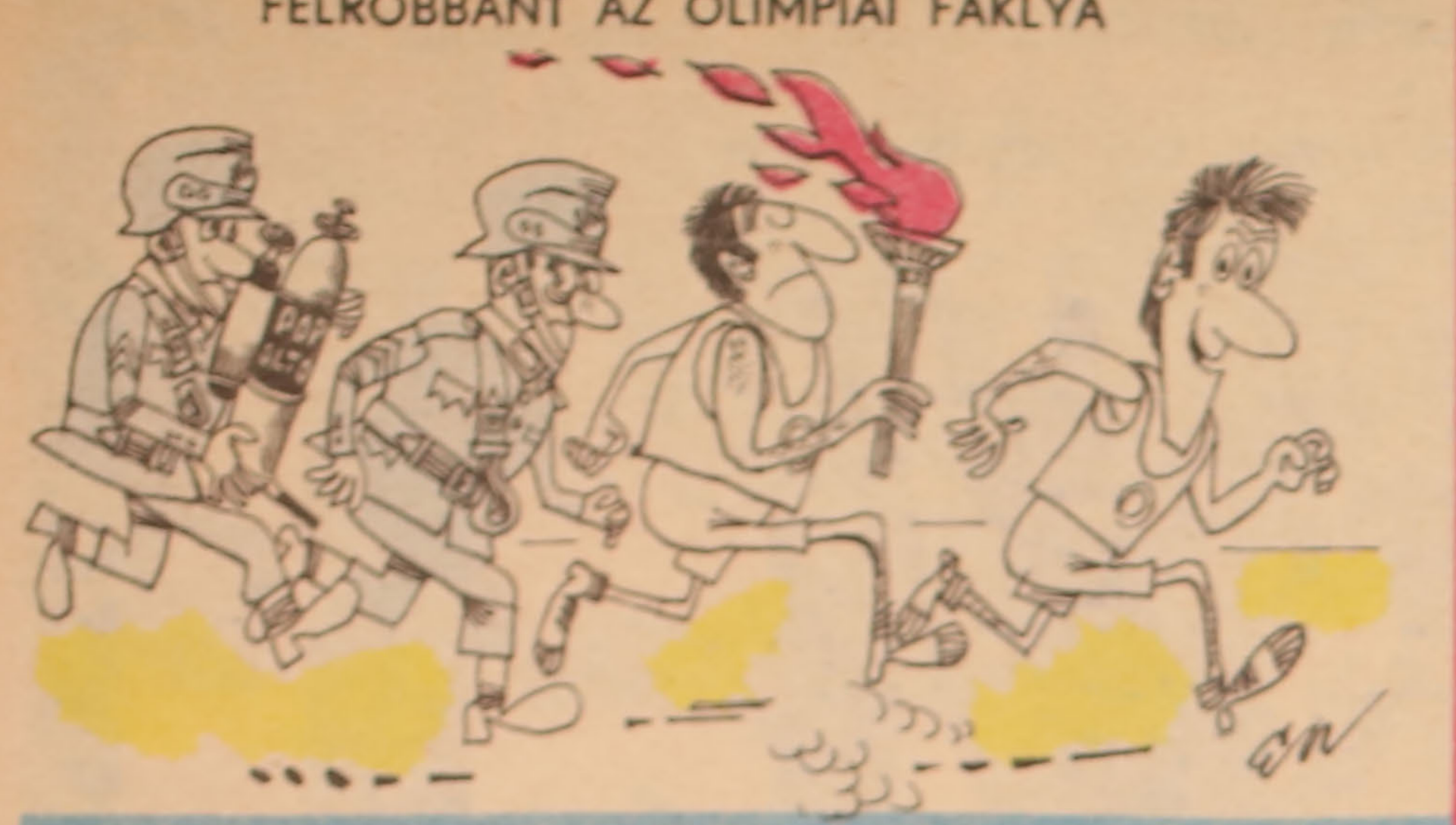

A KISÉRTÉS

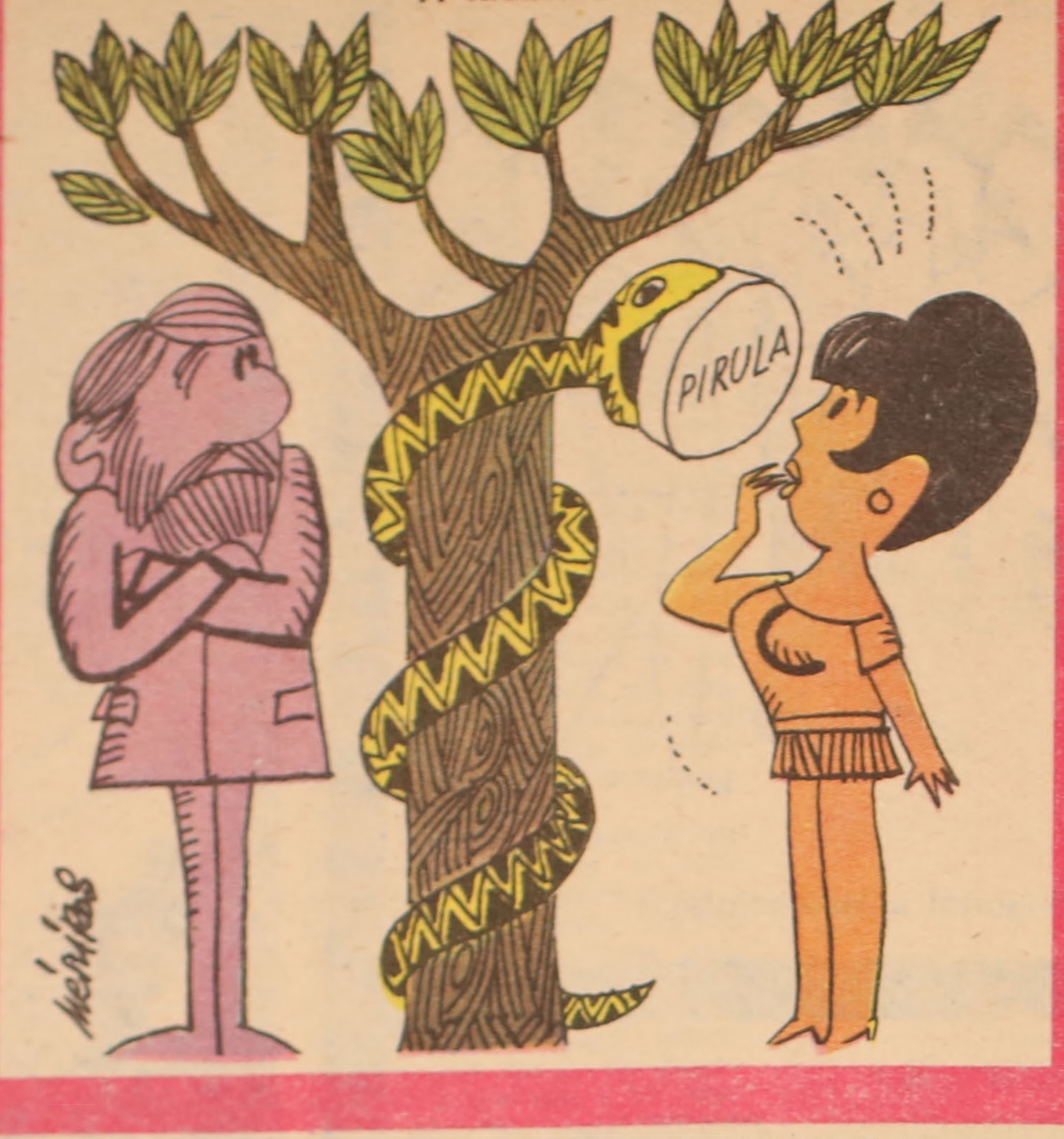

BÁTORÍTÓ HANG

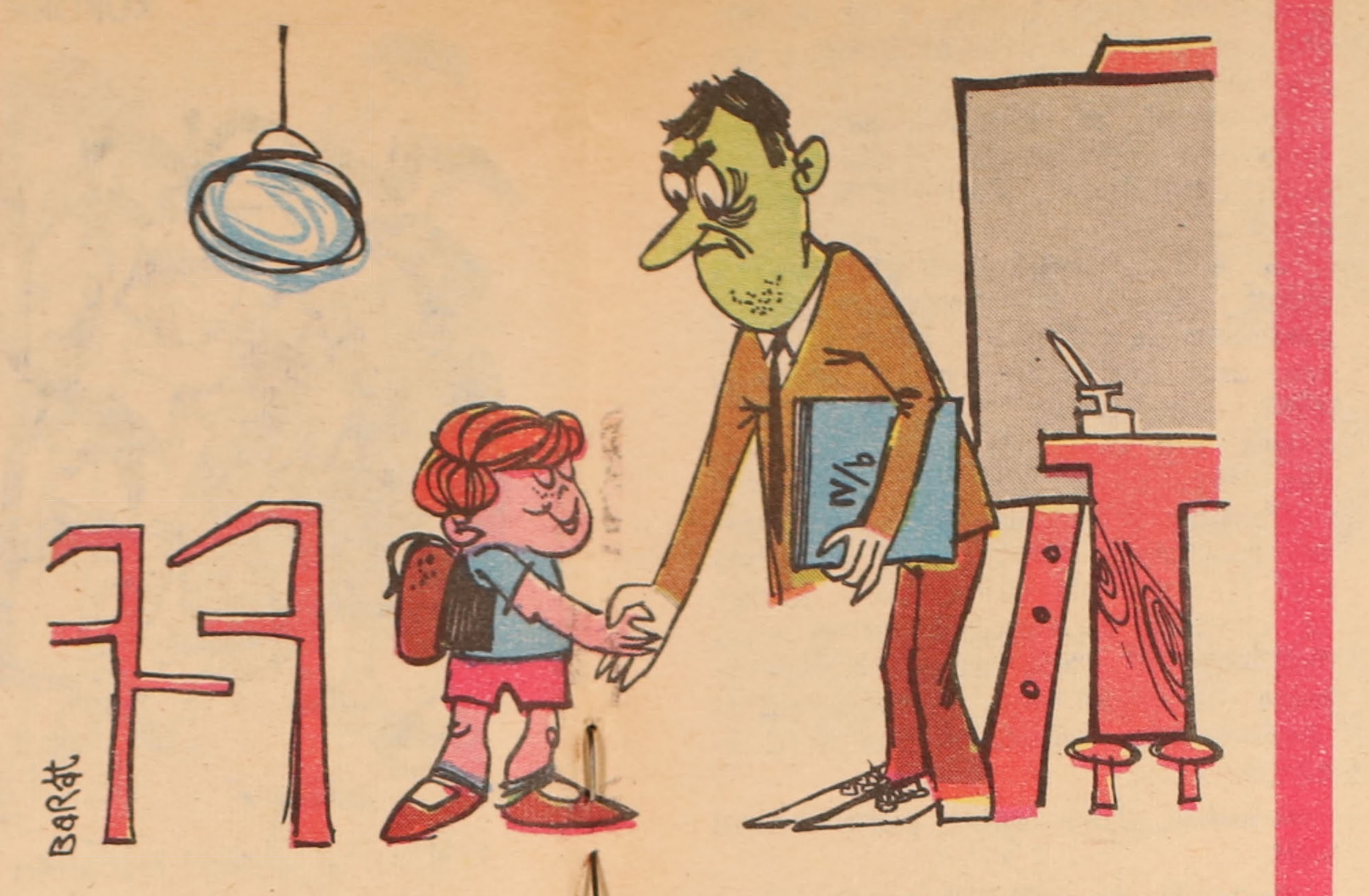

– Fel a fejjel, tanár úr! Nem ez lesz az utolsó oktatási reform, amit megéltünk!

KORSZERŰ OPERA

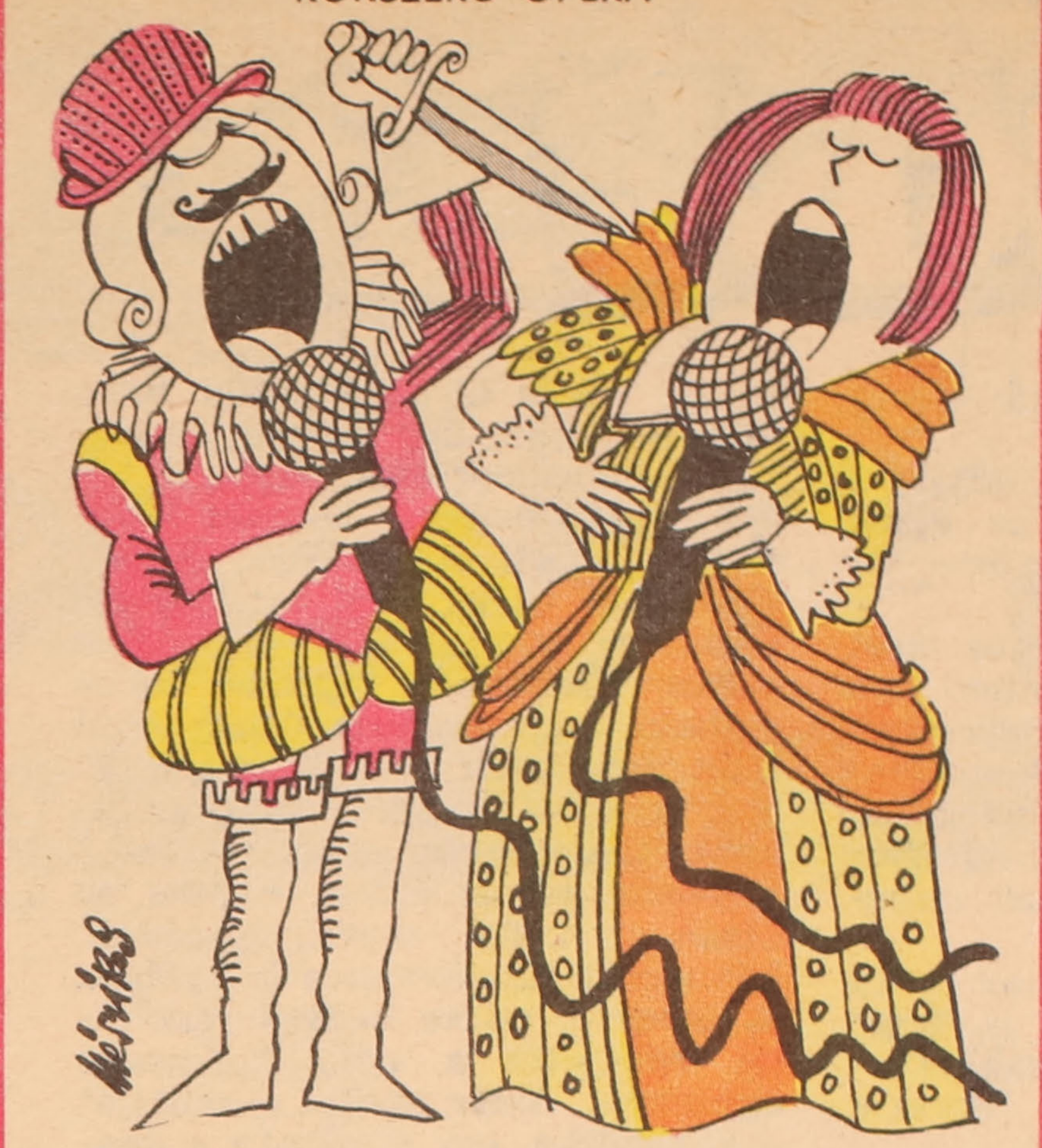

TETTENÉRÉS

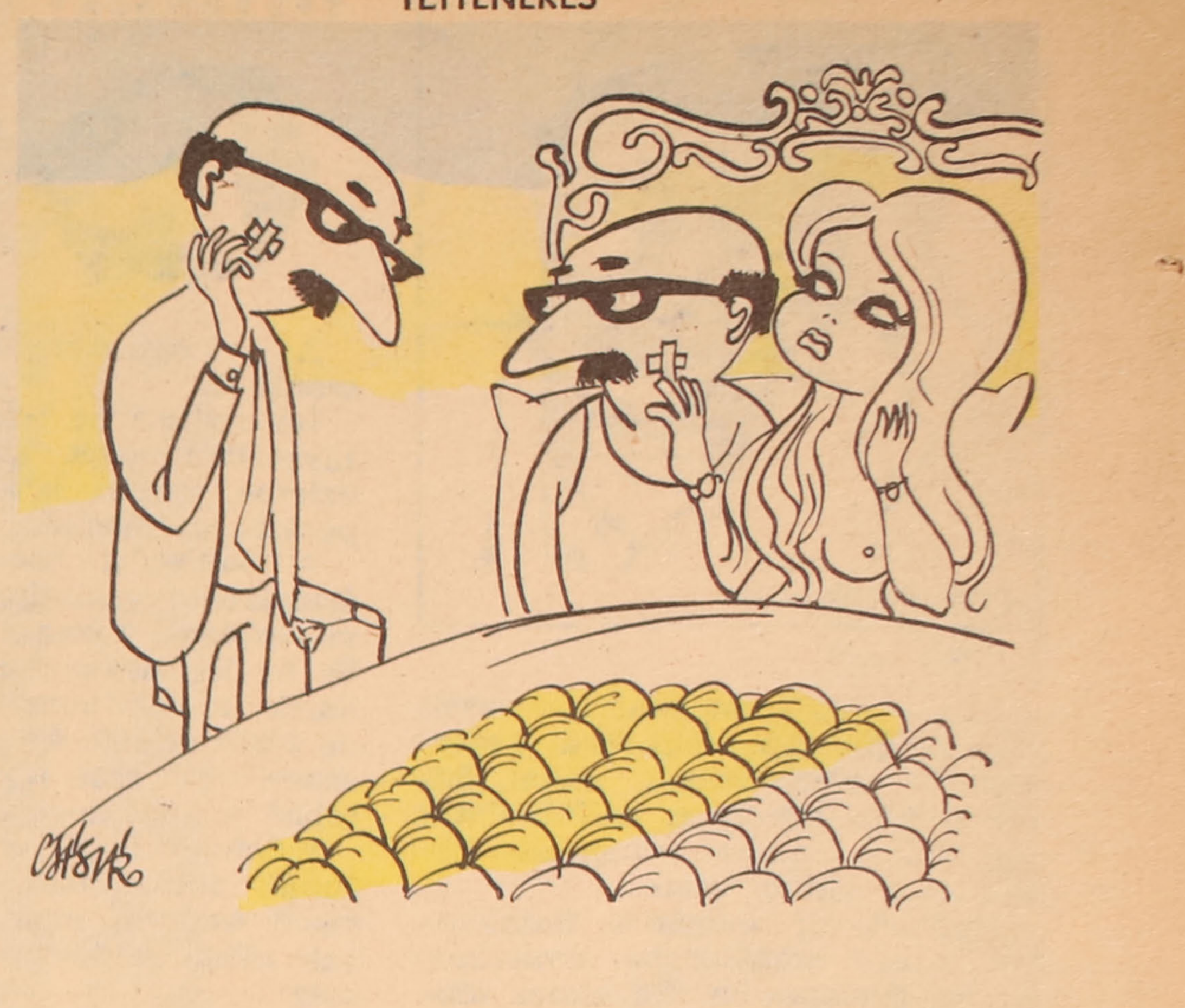

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MINT A MACSKA A FORRÓ KÁSÁT,

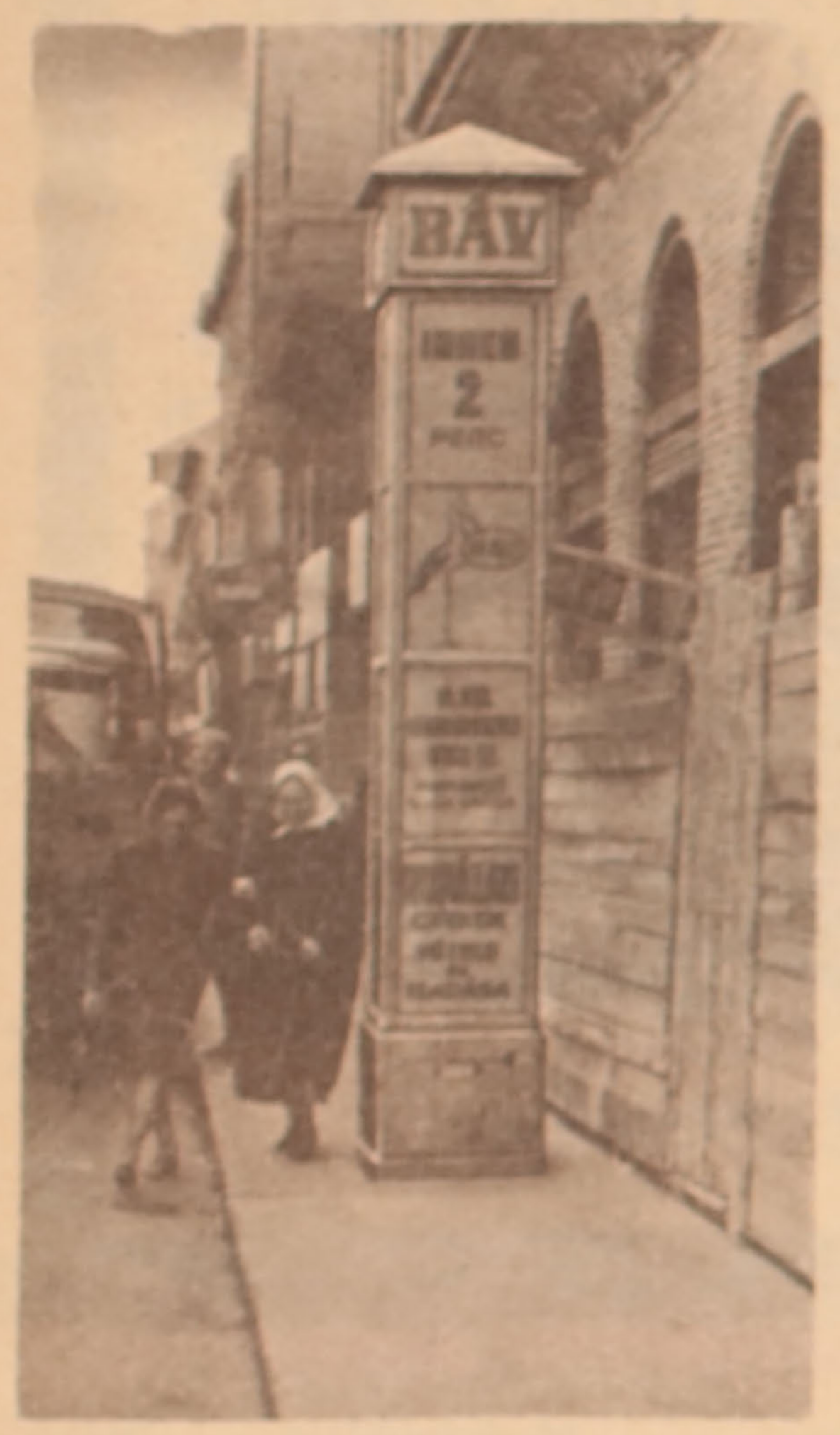

úgy kerülgetjük hosszú hónapok óta a Majakovszkij utca és a körút sarkán ezt a hirdetőoszlopot. Sokszor kisgyerekek, gyerekkocsik, öregek szorulnak le az úttestre, a gépkocsik közé. Nem lehetne ideiglenesen „szüneteltetni" vagy végleg megszüntetni ezt a gyalogos közlekedést egyébként is zavaró oszlopot? Addig legalább, amíg a tatarozás miatt a járda nagy része amúgyis „foglalt"?! És ha nem lesz „foglalt", akkor is! Minek egy hirdetőoszlop a járda kellős közepén?

Balla Bulcsúné
Bp. VII.
Kertész utca 37.

UTÓIDÉNY

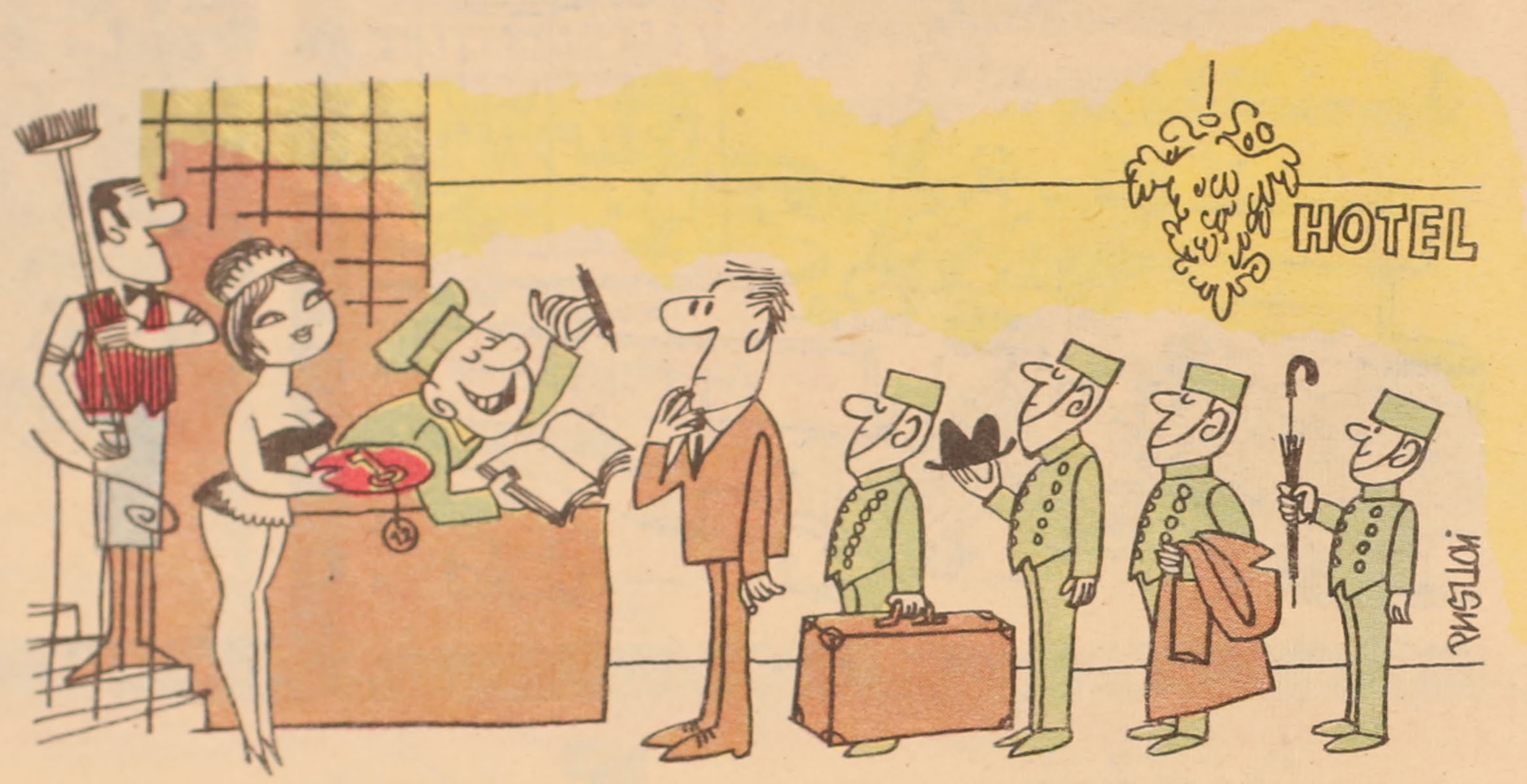

A FELTALÁLÓ SZOBRA

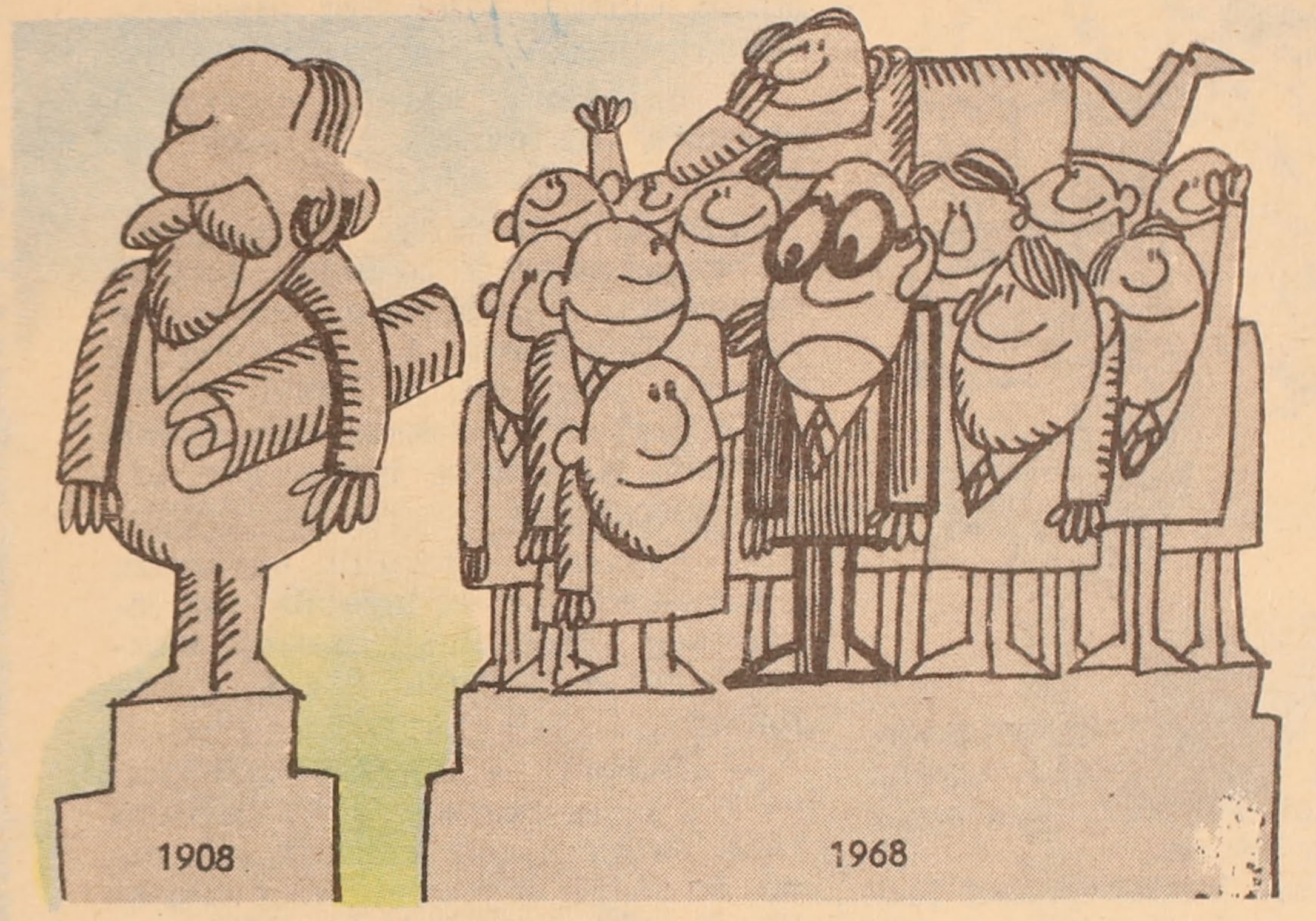

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR

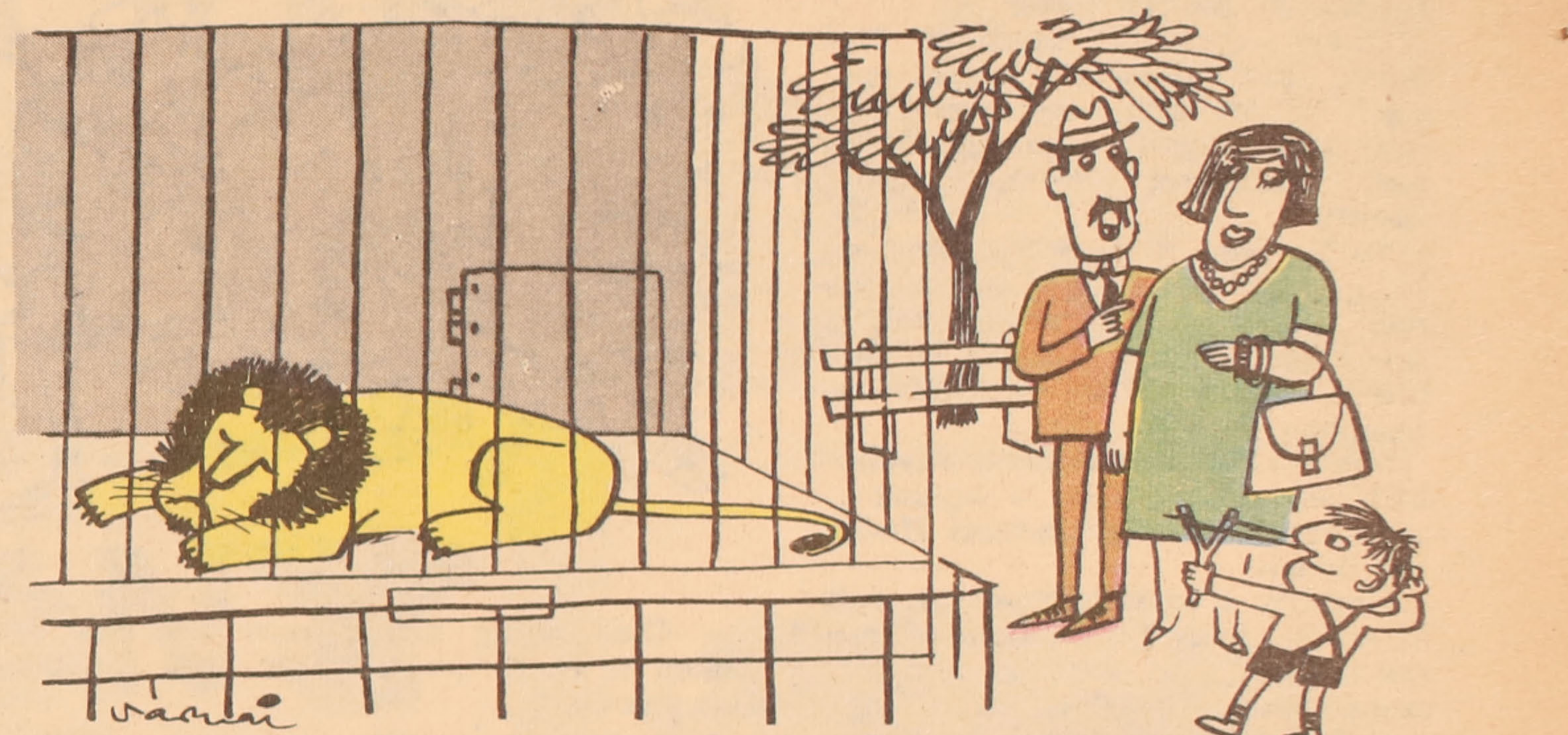

– Meglátod, a gyerekből vagy oroszlánvadász lesz, vagy sintér!

KENYELMES ATYA

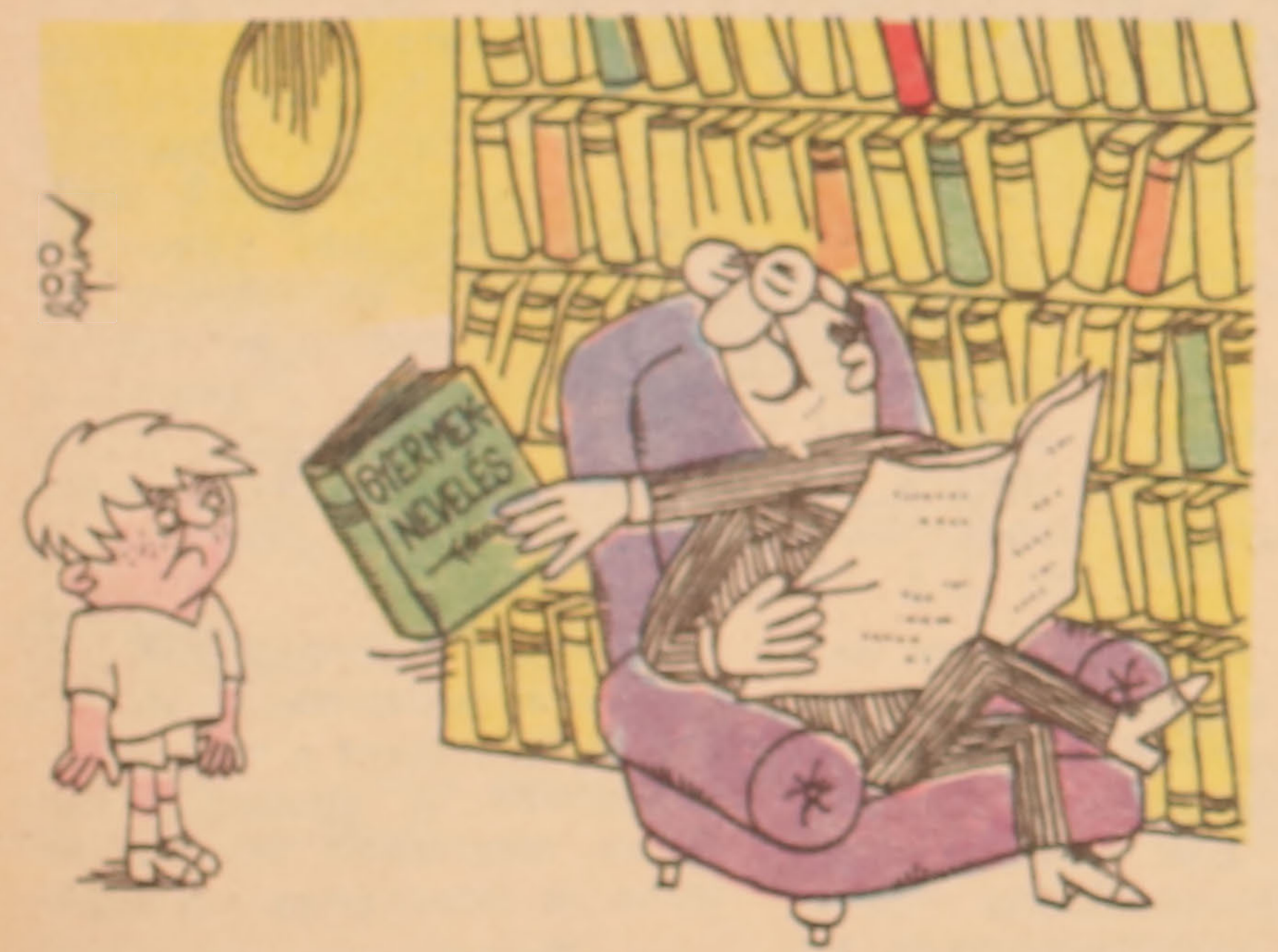

– Itt van fiacskám, ebben a könyvben választ találsz a problémáidra...

RÉSZLEGES LESZERELÉS

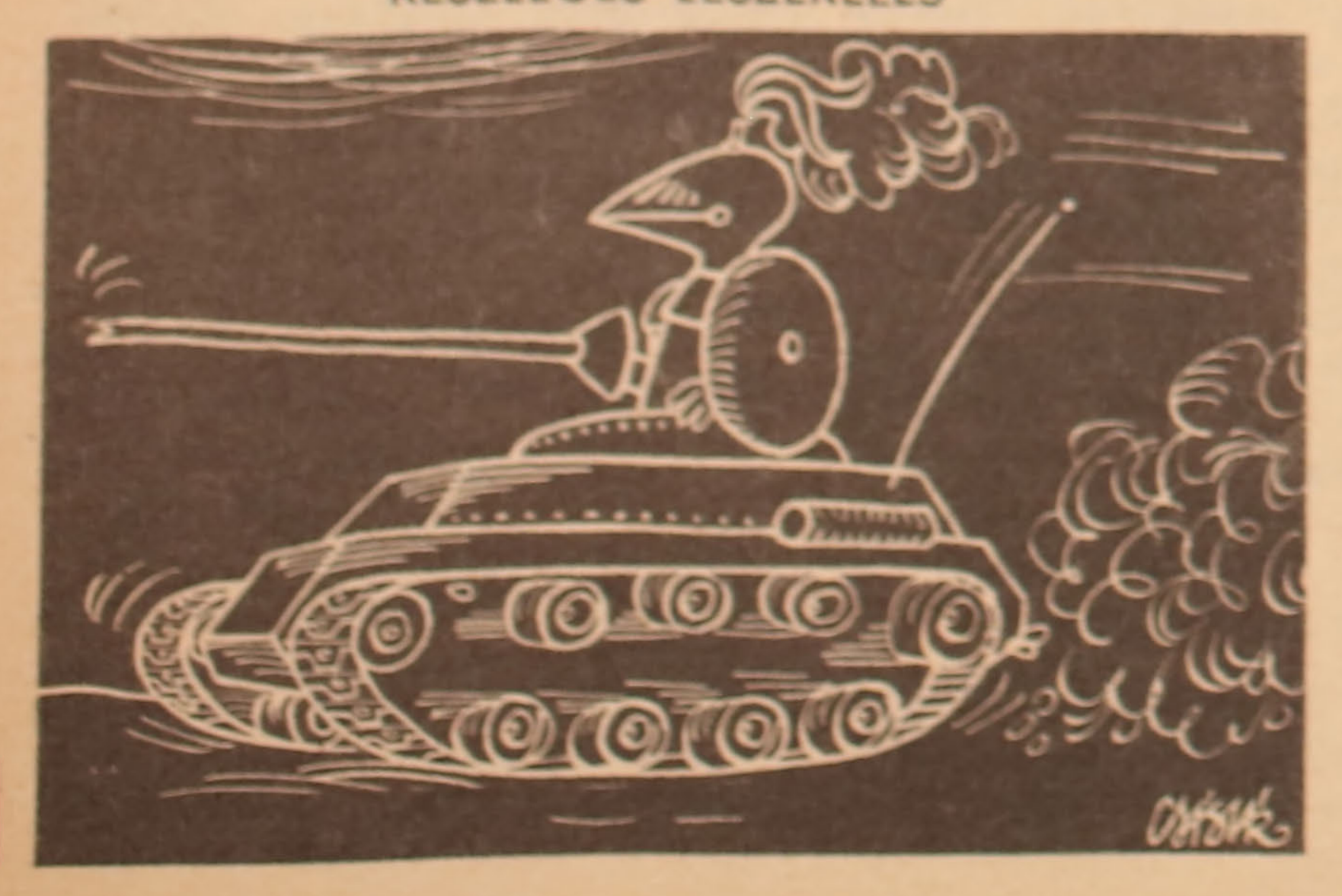

Francia képek

AZ ÜZLETASSZONY

Az egyik szórakozás ezen a kis Atlanti-parti fürdőhelyen, hogy reggel odaáll az ember az ablakhoz és találgatja: lesz-e eső. Nem nagy szórakozás, mert egy heti megfigyelés után pontosan el lehet találni, akár nyugatról, akár északról jönnek a felhők, mindig lesz eső.

A másik szórakozás a vásár. Négy egymást keresztező utcában ütik fel sátraikat az árusok. Kínálnak itt afrikai fűszert, világítótornyot, breton kolbászt, pástétomot — kész epegörcs csak nézni is — aztán olyan készüléket, ami paradicsomot vág és olyat, ami hagymát vág és olyat, ami mindenfélét vág. De kapni olyan dugót is, amire rá van szerelve egy italadagoló és kapni képkeretet és szamárba konstruált öngyújtót, ami akkor gyújt, ha megrántjuk a csacsi farkát. Sőt, egy helyen túrót is árulnak, amiről a konzervatív franciák máig is azt tartják, hogy csak ragasztani lehet vele. Minden drágább, mint az üzletekben, a közhiedelem szerint azonban minden olcsóbb. Ez megingathatatlanabb vélemény, mint az, hogy a föld forog. Óriási a tömeg, de azért minden szerdán és szombaton ott őgyelgek, végiglökdöstetem magam utcáról utcára. Ez már hozzátartozik a nyaraláshoz.

A múlt héten egy pesti barátnőmet is elvittem a vásárra. Kivételesen szép idő volt, gondoltam: tolongunk egy kicsit, hadd érezze *otthonosan* magát, aztán lemegyünk a tengerpartra, de alig bírtam elvonszolni egy sátortól. Bámult és számolt. Mire telik a hetven dolcsijából, mitől őrülnének meg Pesten. Amikor félóráig csodált egy feldönthetetlen bilit és egy női aktokkal telehímzett nadrágtartót, elfogyott a türelmem és belekaroltam.

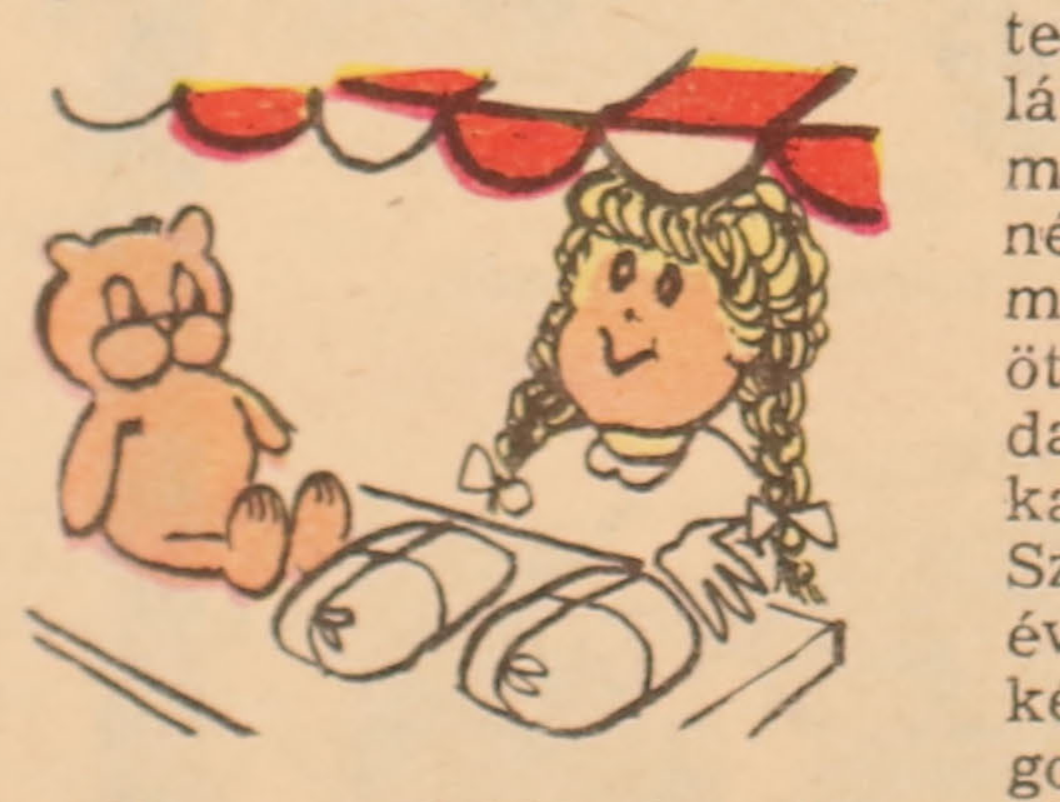

— Tudtommal se férje, se gyereke.

— Hagyjon békén, mert magához megyek feleségül és ötös ikreket szülök.

Végül mégiscsak odább keveredtünk egy sátorral. Ez egy jersey-maradékokkal megrakott sátor volt, egy- és kétméteres darabok hevertek a polcokon, lélegzetelállító színekben. Legalábbis valamilyen megdermedést láttam barátnőm szemében. Tudtam, innen se megyünk tovább egyhamar.

Ácsorgás közben észrevettem a sátor mellett egy kislányt. Egy alacsony asztalka mögött ült. Az asztalkán néhány átkötött jersey-csomó, mindegyik csomóban öt-hat más-más színű jerseydarab. A maradék maradéka. Ideális babaruha-anyag. Szóval a kislány is árult. Ötéves ha lehetett, szőke haja két hosszú copfba fonva lógott az ölébe. Az asztal szélén egy nagy, barna, gonosz arcú mackó trónolt.

— Hogy megy az üzlet? — kérdeztem.

— Kitűnően, monsieur. Csomója egy frank — rakosgatta szét a jersey-göngyölegeket.

— Elhoztad a mackódat is?

— Igen. Segít árusítani.

— Mi a neve?

— Eric. Minden darab elsőrendű minőség, monsieur.

Szülei a barátnőmnek magyarázták, s oda-odapillantottak a kislányra, büszke mosollyal. A kislány kibontott egy köteget, s komoly üzletasszonyi buzgalommal folytatta:

— Hihet nekem, monsieur, az üzletekben ezt nem kapja meg egy frankért.

Barátnőmnek feltűnt, hogy hosszan tárgyalok a kislánnyal.

— Mi az, mit árul ez a gyerek?

— Babaruhát. Egy frankért.

— Babaruhát? Egy frankért? — ismételte elmélyedve, fennakadt szemhéjjal, s kihúzott egy darabot a csomóból. Aztán motyogott magában, hogyha összevarr négy darabot... Csakhogy a kislány nem adott minden csomóból egyet-egyet.

— Ezek a legszebb darabok, madame. Ezek nélkül nem tudok eladni egy csomót egy frankért.

Nagy alkudozás kezdődött. Nem vehetttem részt benne, mert elsodortak. Amikor visszafelé furakodtam, barátnőmnek már tele volt a keze.

— Nem rámsózott öt csomót?! És még be is akart csapni két frankkal.

Odanéztem a copfos üzletasszonyra. Épp akkor mutatta a bevételt Ericnek.

ENYHÍTŐ KÖRÜLMÉNY

A franciák nemzeti szenvedélye a halászat, vadászat, a lóverseny és a víkend. A legfékezhetetlenebb a víkend.

Aki csak teheti, szombaton nekivág valamelyik égtájnak. Párizs ilyenkor, a nyári hónapok alatt, még jobban elnéptelenedik. Persze, az elhagyott lakások remek alkalmul szolgálnak a betörésre.

Egy víkend idején elkövetett nagyszabású kirámolást tárgyal a bíróság. A betörő elkeseredetten védekezik.

— Ráment arra a villára az egész víkendem!

A bíróság tagjai megértően bólintanak. Ezt mindenesetre enyhítő körülménynek veszik.

ISMERKEDÉS

A francia nők jobbak híruknél. Nem olyan egyszerű az ismerkedés velük. Legalábbis annak a fiúnak, akinek végignéztem a próbálkozását, össze kellett szednie a fantáziáját.

Egy tengerparti bárban történt. Hideg volt, fújt a szél. A tenger ott hánykolódott pár lépésnyire az ablakoktól. Benn meleg volt, üvöltött a zenegép. A fiú is magányosan ült az asztalnál, a lány is. A fiú először odaszólt valamit a lánynak, de a lány mintha nem is hallotta volna. Aztán az óráját vizsgálta a fiú, a füléhez tartotta, majd megkérdezte a lánytól: hány óra? A lány mutatta, hogy nem jár az órája. A fiú akkor hirtelen ötlettel, rárajzolta a párás ablakra a lány profilját. A lány nem reagált. A fiú már-már feladta a harcot, amikor megint eszébe jutott valami. Megnagyobbította a lány orrát. Utána óriásira kanyarította a fülét. A lány arca még mindig mozdulatlan maradt. De amikor a fiú bajuszt is rajzolt neki, elnevette magát.

Ügyes ismerkedési trükk, nem? De tudni kell rajzolni.

Fendrik Ferenc

NÉZŐPONT

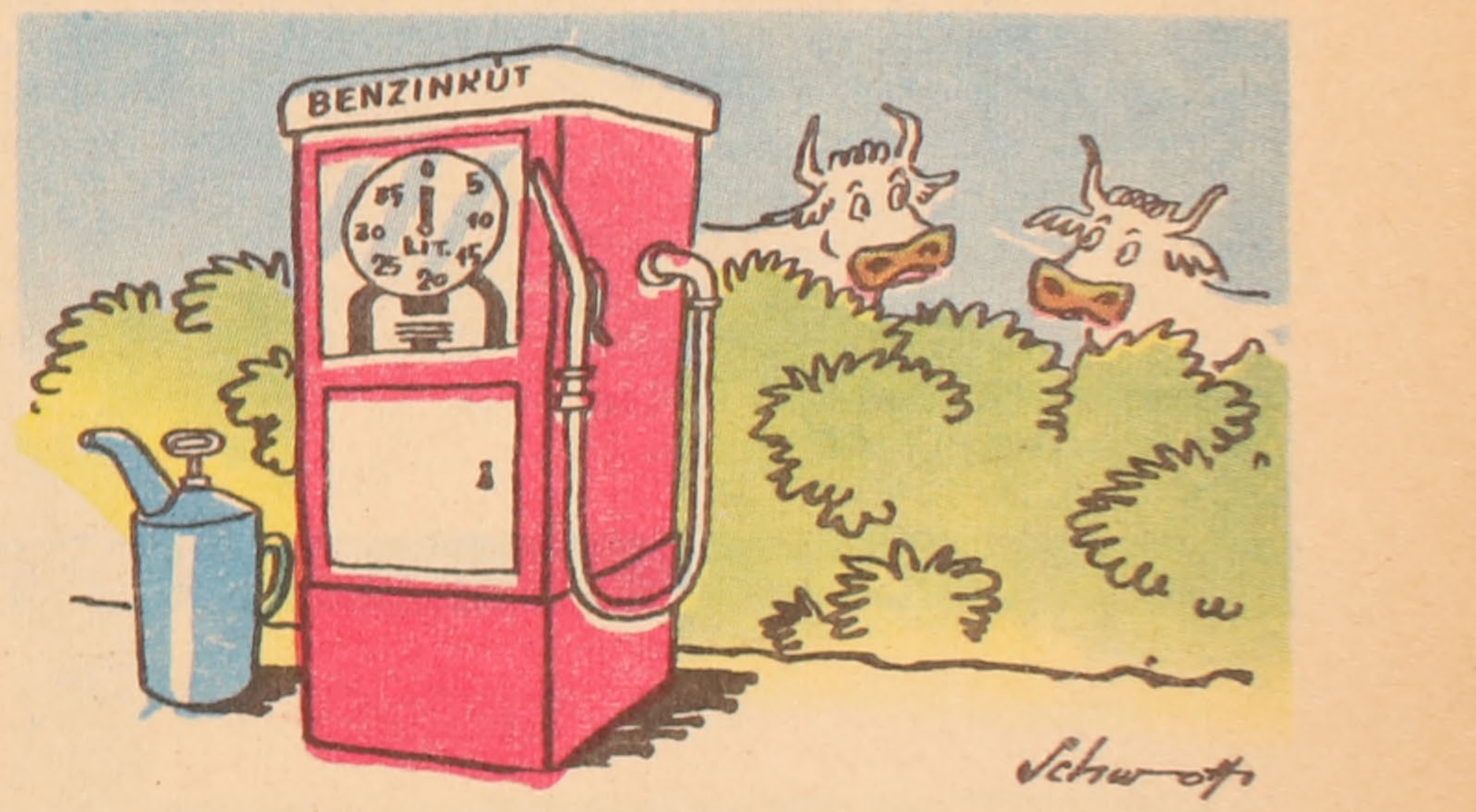

– Nézzed csak, milyen érdekes fejőgép!

LELKIISMERETFURDALÁS

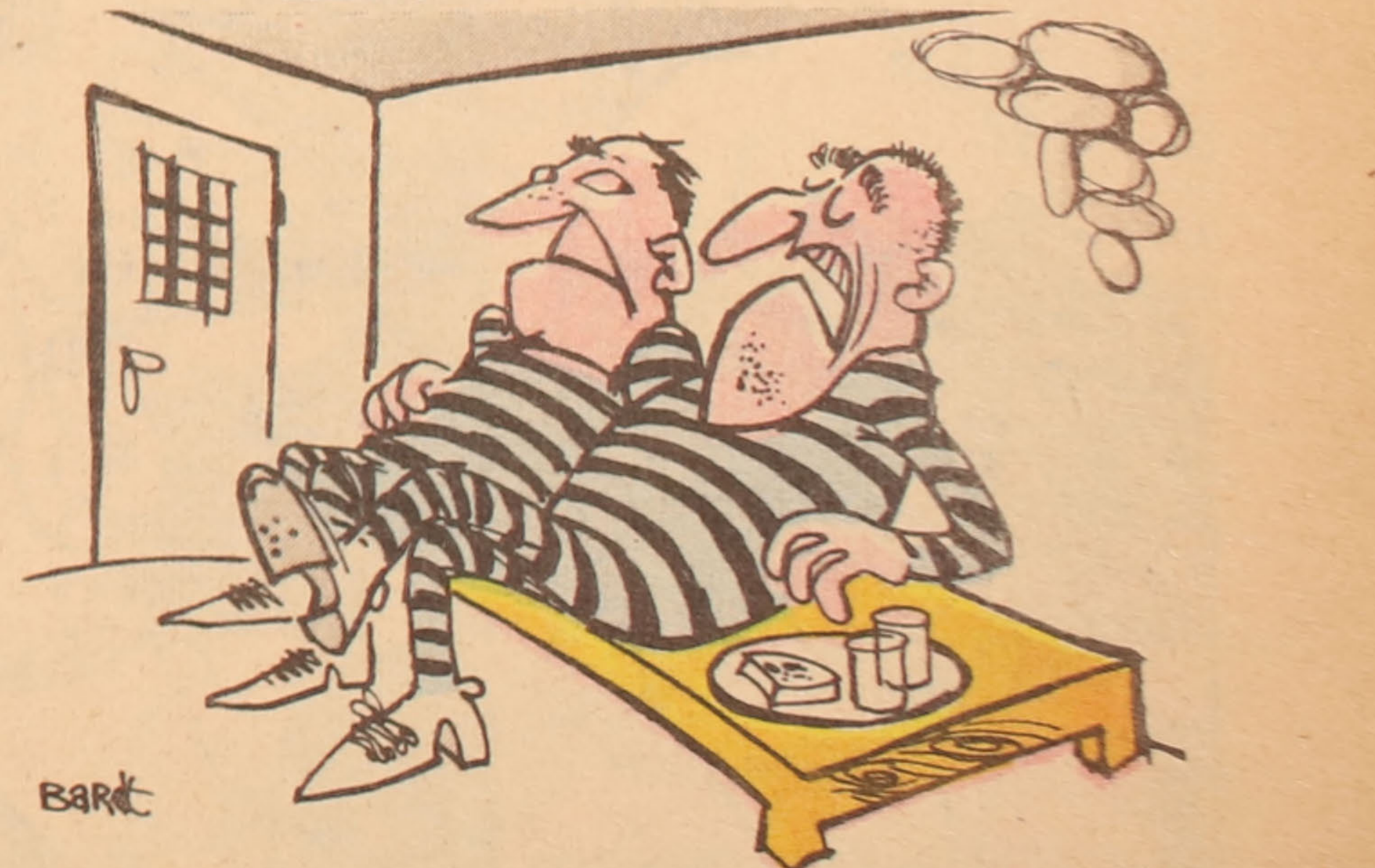

– Most folynak a szüreti munkák előkészületei, és mi itt ülünk!

TERSÁNSZKY J. JENŐ:

A KABÁT

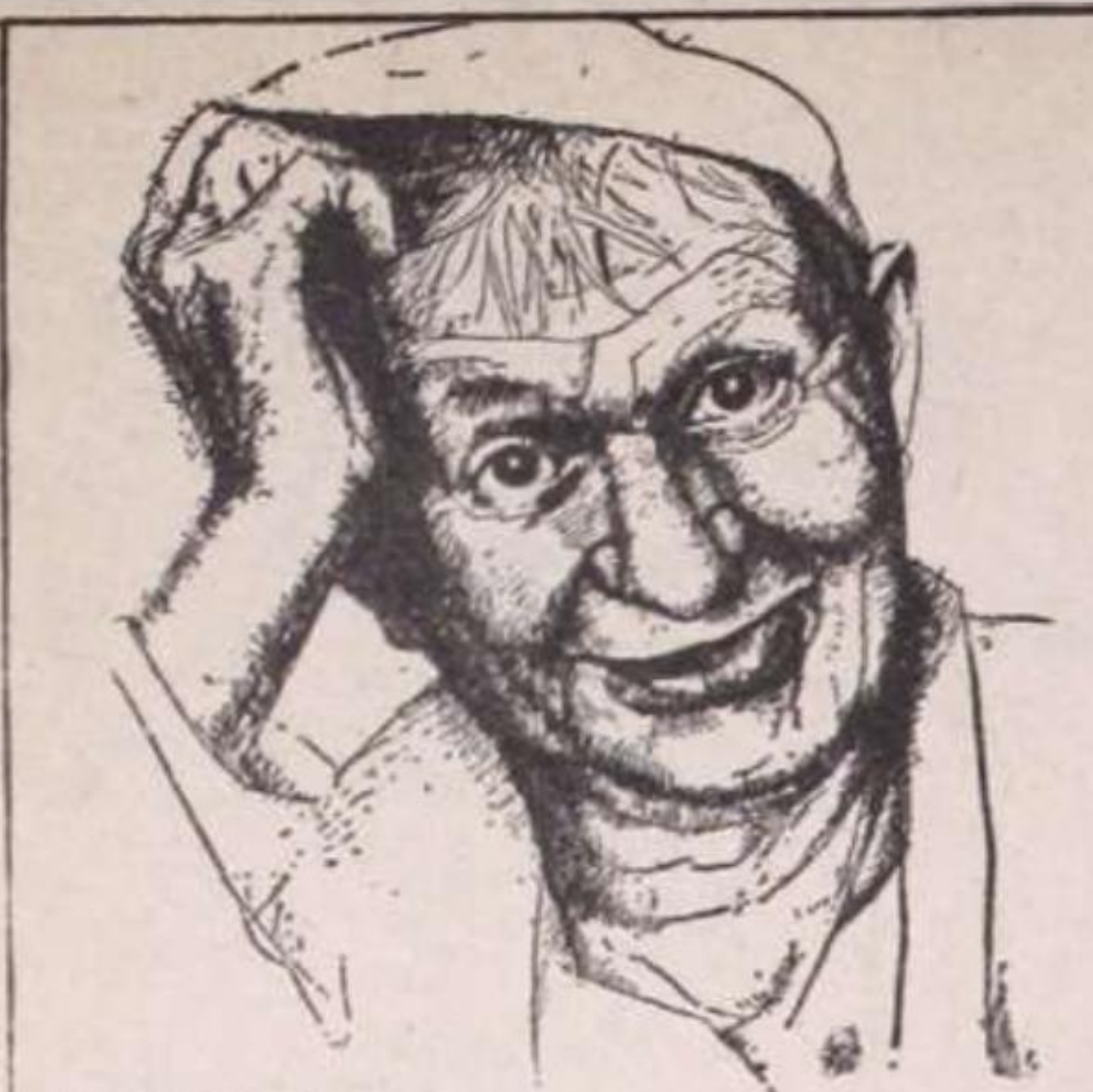
Nagy László rajza

Aki valamelyest ismeri a vasalt inges kopottság rongyoknál keservesebb nyomorúságát, annál, hiszem, hogy hitelre és méltánylatra fog találni Hadarik úrnak eme kegyetlenül vidám esete.

Hadarik úr magános fiatalember, s egy magániroda hivatalnoka itt, Budapesten. Ha ehhez többet nem teszek, gondolom, máris érthetővé tettem azt, hogy ennek a történetnek őszén Hadarik úrnak felsőkabát gondjai jöttek.

Hogy nagyjából előadjam, Hadarik urat valamelyik reggel egészen különös szerencse érte. Valamit kijárt egyik kliensüknek, és ezért ötszázezer korona jutalmat kapott.

Talált pénz volt, potya pénz, de főleg nagy pénz ez Hadarik úrnak. Valósággal zavarban volt a sok ajánlkozó terv közt, hová fordítaná legokosabban és legélvezetesebben?

Végül is a szórakozások, ínyenckedések ördögei fölött a legtisztességesebb: a hiúságé győzött Hadarik úrban.

Ugyanis Hadarik úrnak az volt az érzése, hogy a felsőkabátja igen sok kifogásra ad okot. Zsebeinél és szegélyeinél kifoszlott. Legalábbis meg kellett tataroztatni.

Ehelyett azonban Hadarik úr az ötszázezer korona birtokában sokkal okosabbra gondolt.

Valamelyik nap Hadarik úr ugyanis olyan utcán járkált, ahol viselt ruhák kínálkoznak vételre. Sőt, a boltosok maguk fogják karon az utcán járókelőket.

Előítélet ide, előítélet oda, Hadarik úr már rég elhatározta, hogy egy ilyen üzletben, ahol adnak is, vesznek is uraságoktól levetett ruhákat, előnyösen kicseréli kabátját. Már hogy eladja, és jobbat vesz, természetesen ráfizetéssel.

Az ötszázezer koronát erre szánta el.

Így nyitott be tehát, mindjárt a hivatalból jövet, aznap az egyik üzletbe, amelynek kirakatában kipécézte új felsőjét.

A boltos, a homályos és üres áruházban, valósággal tüntető szívélyességgel fogadta Hadarik urat. És ha itt megjegyződik, hogy Hadarik úr, ha nem is ügyefogyott, de kissé félénk és jóhiszemű ifjúember volt, csak így válnak érthetőbbé a következők.

Valahogy feszélyezte őt az ócska ruhák tulajdonosa előtt is, hogy viselt kaputot akar, s szándékainak előadása közben ezt jegyezte meg:

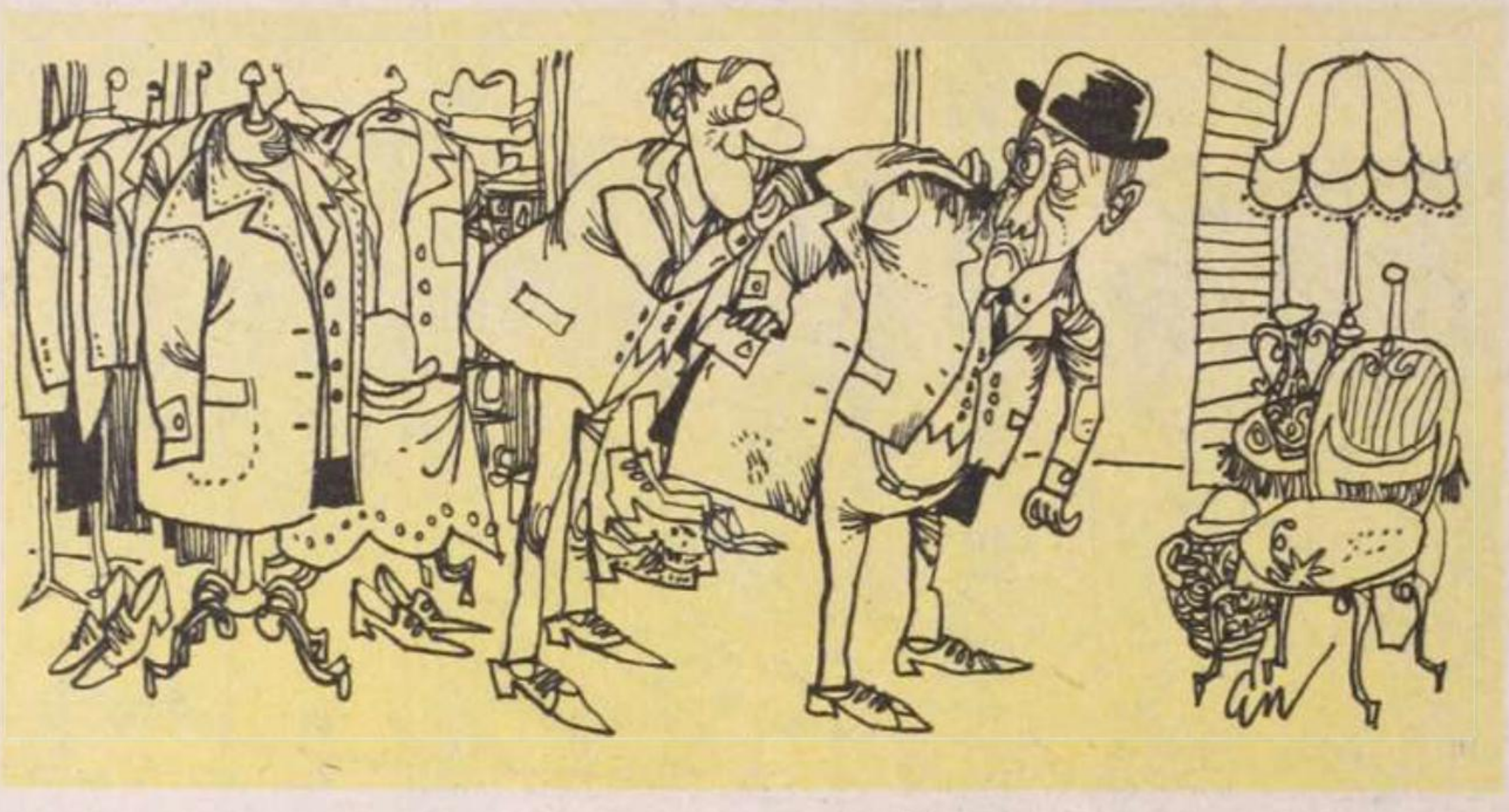

— Csak addig kell nekem különben is ez a kabát, kérem, míg újat veszek.

— Ó, kérem — szólt erre a boltos —, ha csak ez az óhaja, ugyanabban az árban egészen elsőrendű, új kabátot is tudok ajánlani. Tessék!

A boltnak egyik fertályához vitte Hadarik urat, ahol több sor kabát lógott, tényleg vadonatújnak tetsző. Úgy van! A boltos unszolása bár valahogy gyanúsnak tűnt Hadarik úrnak, mégsem tudott többet megállapítani a kabátról, amit kiválasztott a csomóból, hogy új és egészen tűrhető anyagnak látszik.

Végül is, amikor belement a vásárba, szinte olyan érzéssel tette, hogy aznapja, úgy látszik, a szerencsés meglepetések napja.

Kétszázötvenezer koronát fizetett rá kopott csurapéjára, és régi álma: egy új kabáttal a hátán távozott az üzletből.

Nos, lélektanilag egészen indokolható, hogy Hadarik úrnak ebéd után nem ízlett a szobalevegő. El akarta vinni megsétáltatni az új kabátot, s így cselekedett. Egészen kiélvezte azt az érzést, mintha az utcán a kabát maga vinné őt, könnyed léggömbként a levegőben, és lebegve, szinte kedves részvéttel nézegette a nála kopottabb egyéneket. Aztán elvitte a kabátját a kávéházba, egy moziba s a vendéglőbe, s este külön szippantgatott abból az új szagból, még ágyába is, amit a kabát kevert kétaraszos szobája levegőjében.

Másnap kissé későbben kelt Hadarik úr a szokatlan kimaradás után, és sietnie kellett a hivatalába.

Az ajtón kilépve érte az első kellemetlen meglepetés. Odakinn dühösen zuhogott.

Fájlalta rögtön, hogy megúsztatja nyomban első nap a kabátot. De hiába. Meg kellett lenni. Esernyője nem volt, s a hivatalfőnök korholása várta. Nekivágott tehát a zápornak.

Csuromvizesen érkezett meg. A kabátot felakasztotta a fogasra, és munkának ült.

Mikor aztán két órakor felkelt a székről, hogy felvegye az új felsőt ismét, akkor érte az igazi, a rémes élmény.

A főnök, az irodakisasszony, a könyvelő odaugrott Hadarik úr köré egymásnak segíteni a kacagásban.

A kabát elegáns vörösesbarna színű volt, s minthogy megázott, alaposan lecsepegett. De az a tócsa, ami alatta terjengett, valóságos vörös tenger volt. A főnök máris káromkodott a bemocskolt padlóért.

De hát, mikor Hadarik úr levéve, magára akarta venni a kabátot! Ijesztő volt egyszerűen, ahogy az eredeti formájából gallérostul, mindenestül szertelaffogott. Gyalázatos pocsékságra nyomorkodott egész egyszerűen, mint egy koldushacuka.

A kabát aljas, festett pamutholmi volt.

Hadarik úr lelkiállapotát leírni úgyis képtelenség lévén, elég belőle az a felháborodás, ami egyenesen az ószeres boltba vitte vissza a hivatalból.

De hát, azzal nem sokat ért. A boltos előkelő fölénnyel utasította vissza magától minden zokszavát:

— Sajnálom, kérem! Uraságod óhajtott új felöltőt. És ezért az árért...

Miközben Hadarik úr idegesen és tanácstalanul hebegve forgott összevissza, pillantása egyszerre egy pontra esett. A régi kabátját ismerte meg ott, a többi közül, ezúttal azonban sokkal előnyösebb színben. Kivasalva, megszegve, kiárusításra.

— Kérem — fordult egyszerre a kereskedőhöz —, legalább azt tegye meg nekem, hogy cserélje vissza ezzel a ronggyal a régi kabátomat.

— Hogyan? — kérdezte a boltos. — No igen, esetleg lehet beszélni róla, ha uraságod valamit ráfizetne. Ez már viselve lett, ez pedig ki lett javítva. Be kell látnia. Kétszázötvenezer koronát tetszik adni, s megcsináljuk az üzletet. De csakis azért, mert figyelembe veszem, hogy uraságod felöltője volt.

Hogy ez történt, természetes.

Így jutott újra Hadarik úr, egy kissé megpucolva, tulajdon kabátja birtokába, ami rendben lett volna, de hogy erre istenadta ötszázezer koronáját ráfizette, azon tényleg ő maga is már kacagott dühében, hazamenet.

(1924)

DIVATOS CÍMLAPOK

Pusztai Pál rajza

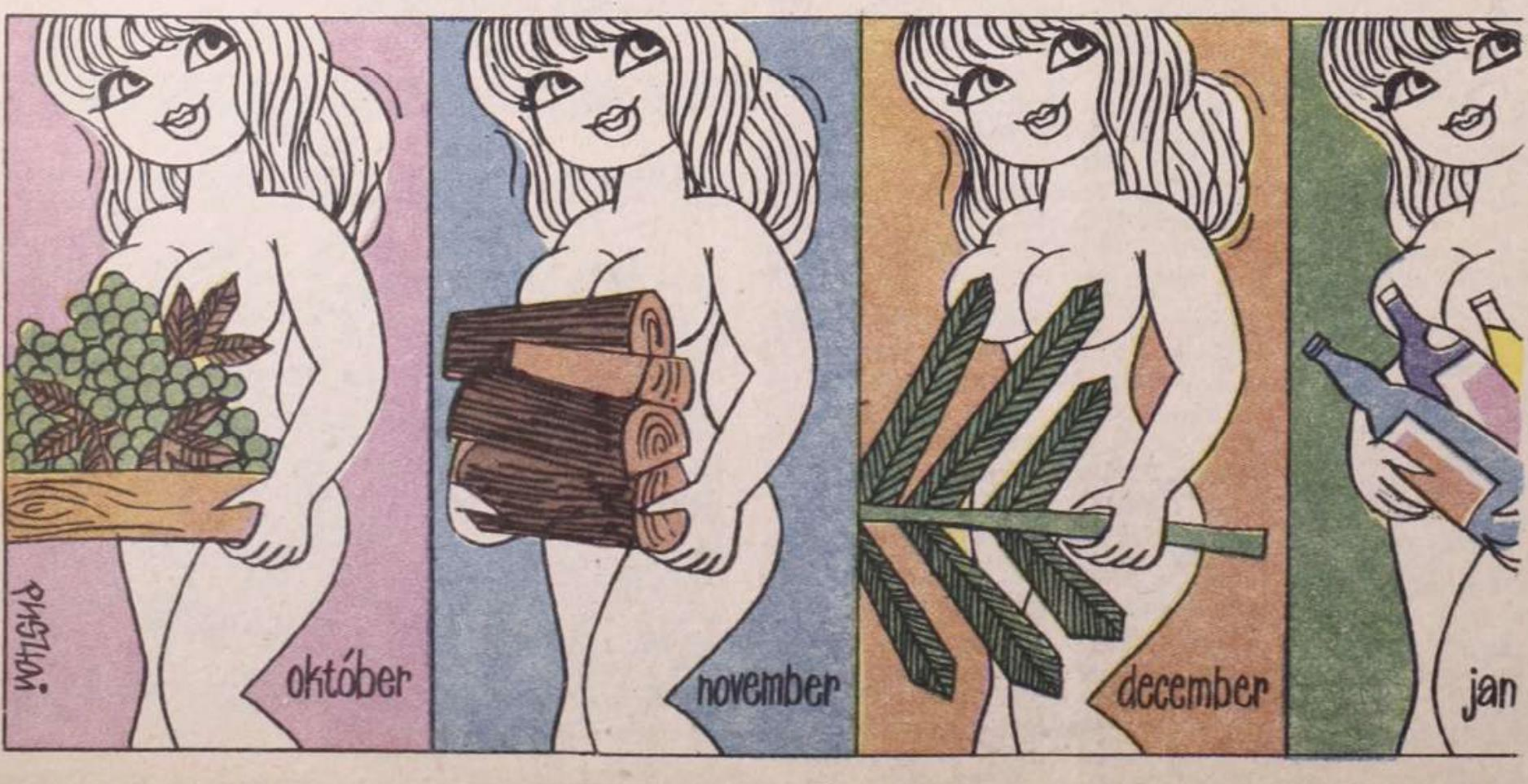

ESKÜVŐI FOTÓ

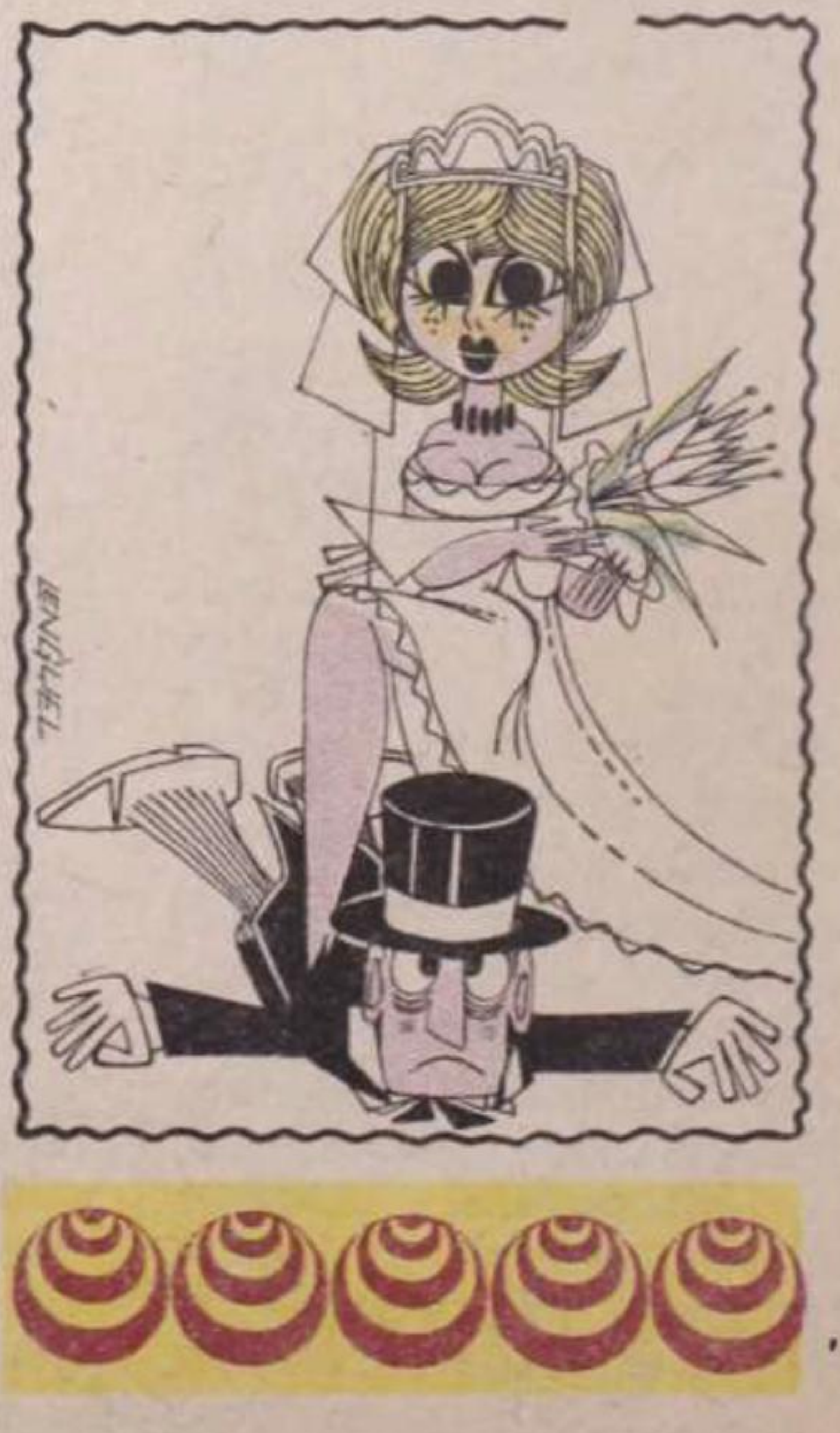

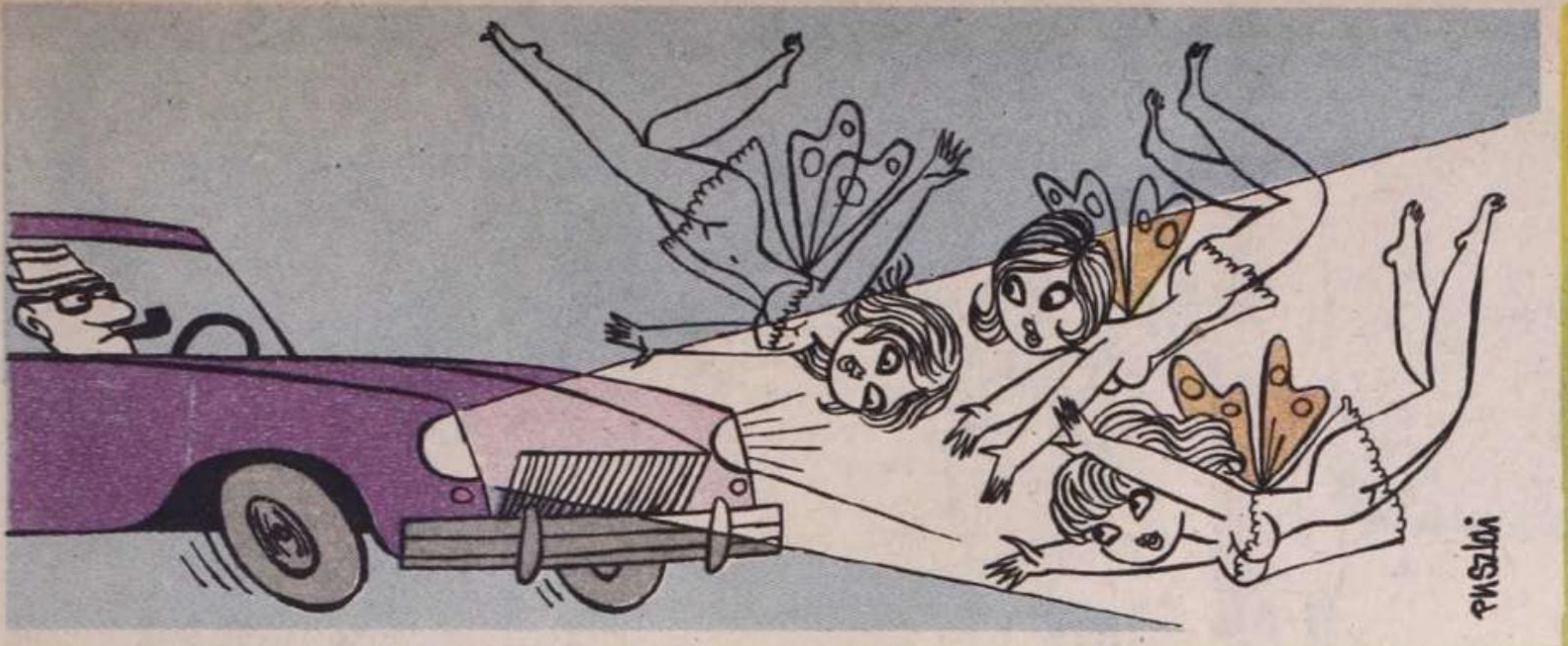

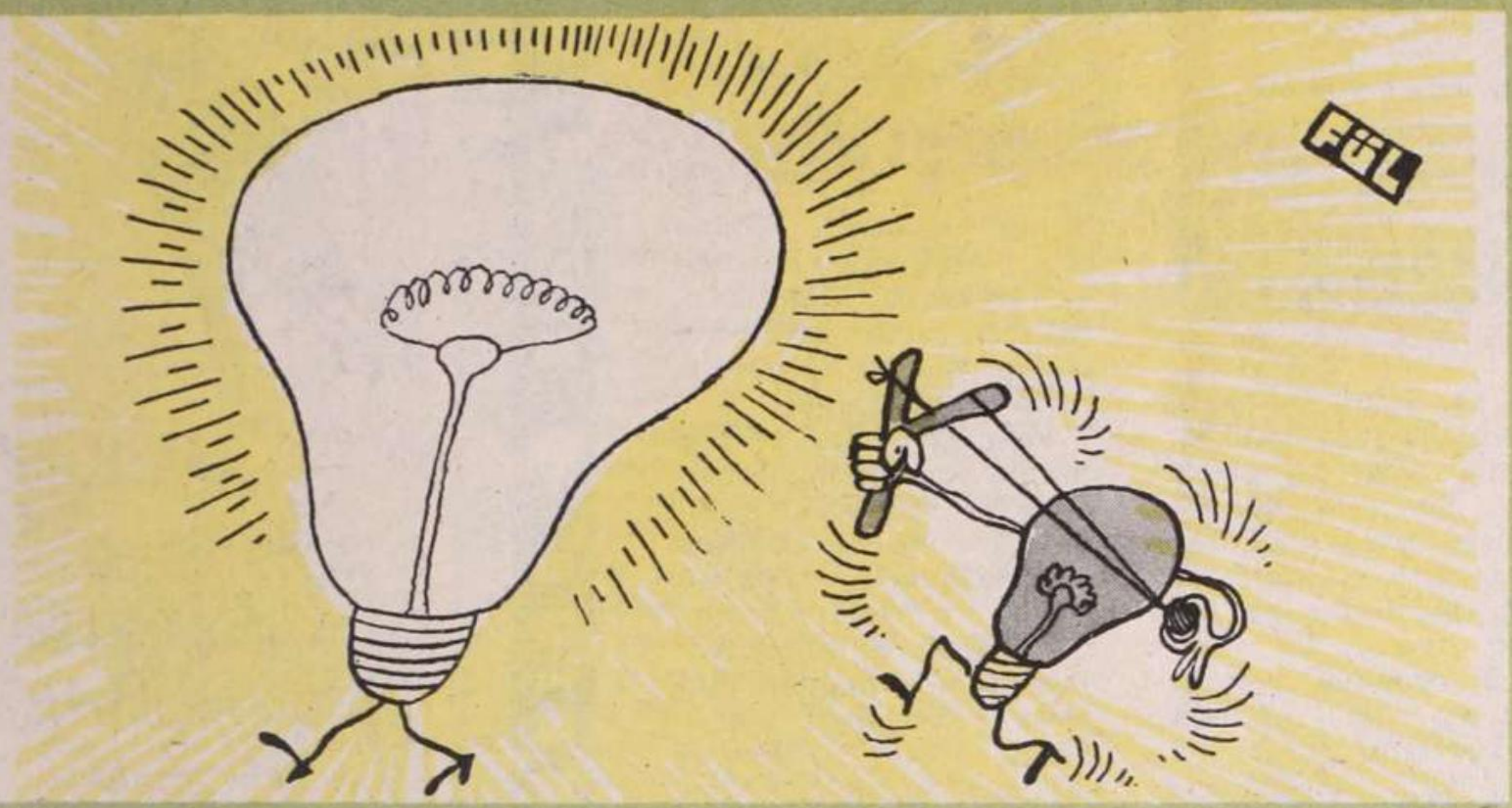

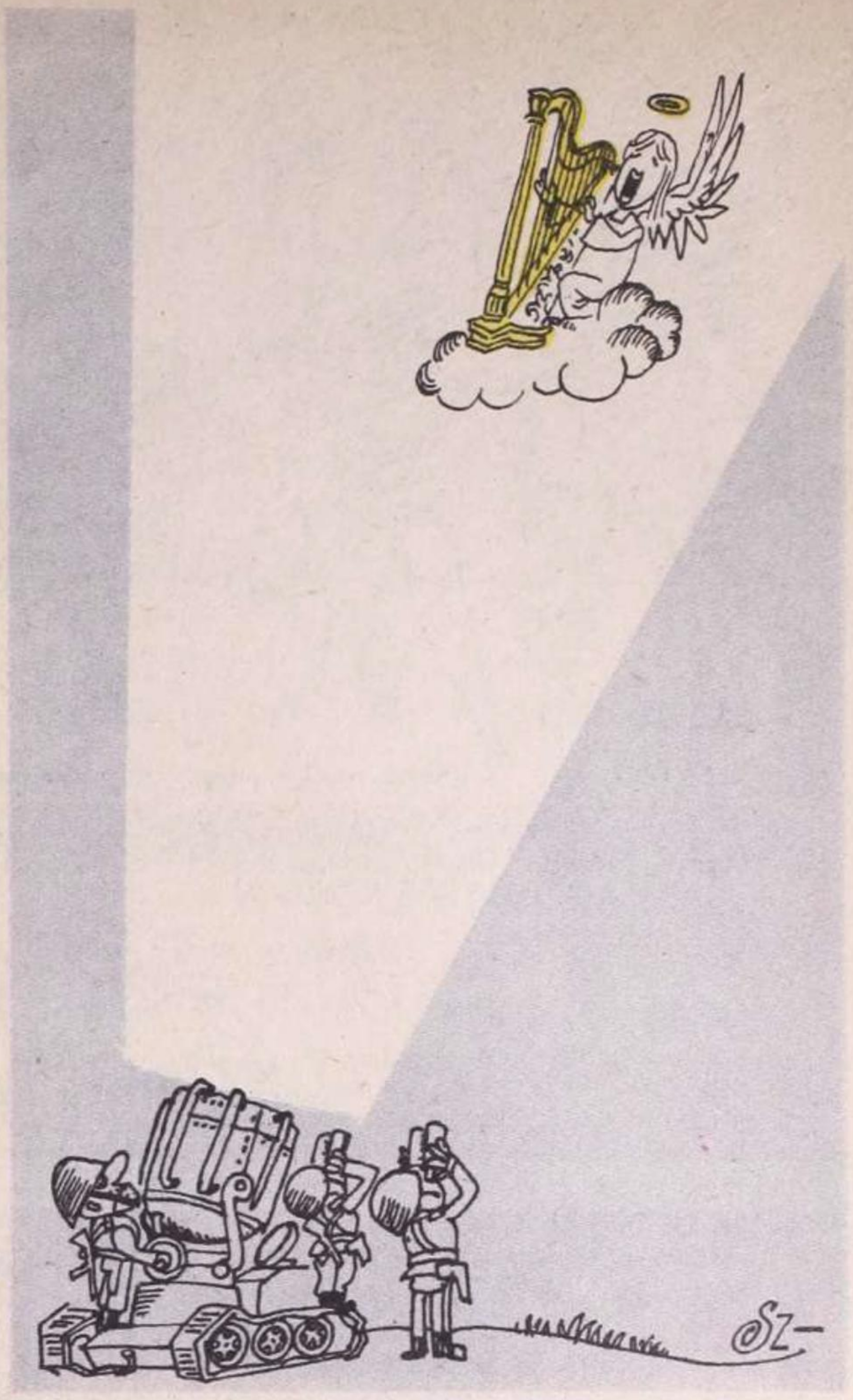

FéNY

PUSZTAI, FÜLÖP, SZÜR-SZABÓ, SAJDIK, BARÁT, VASVÁRI, BALÁZS-PIRI

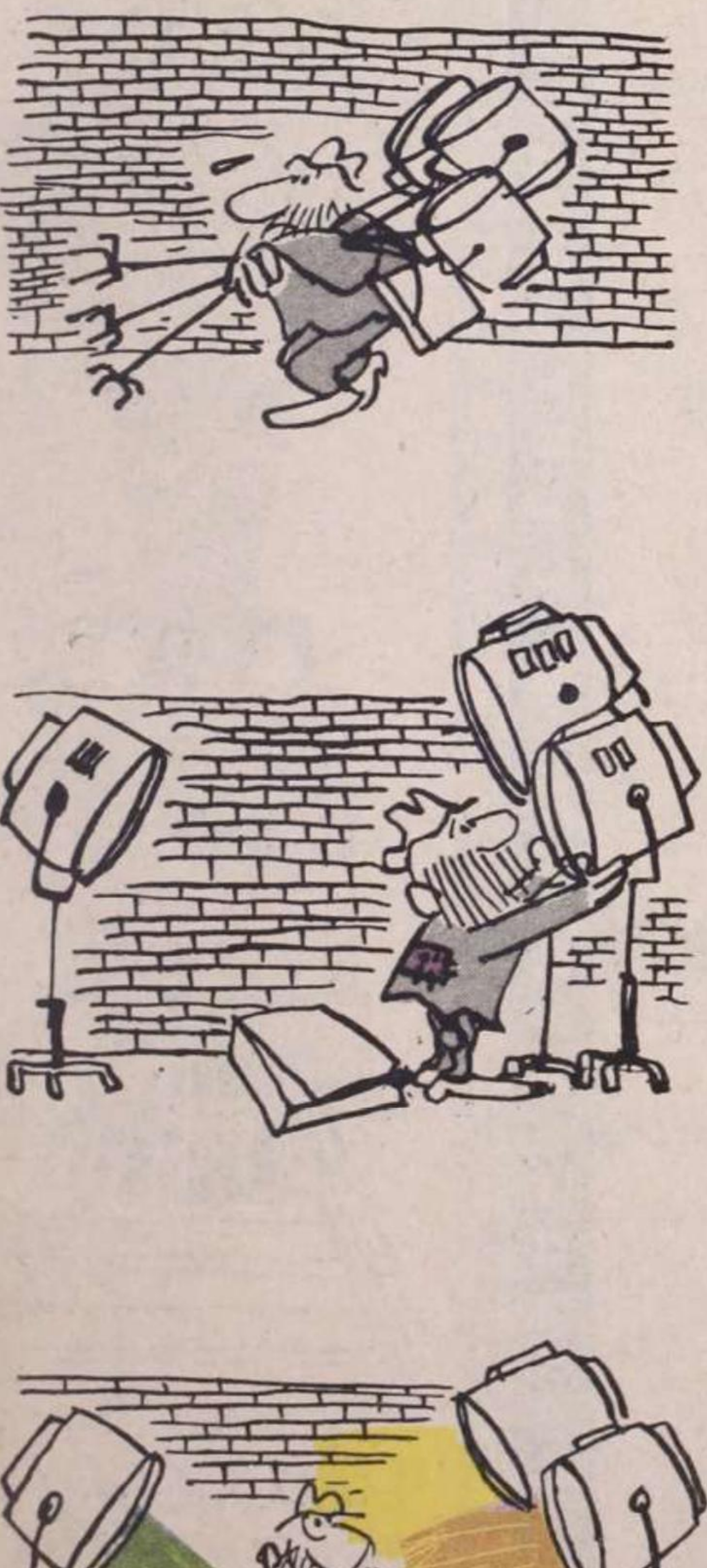

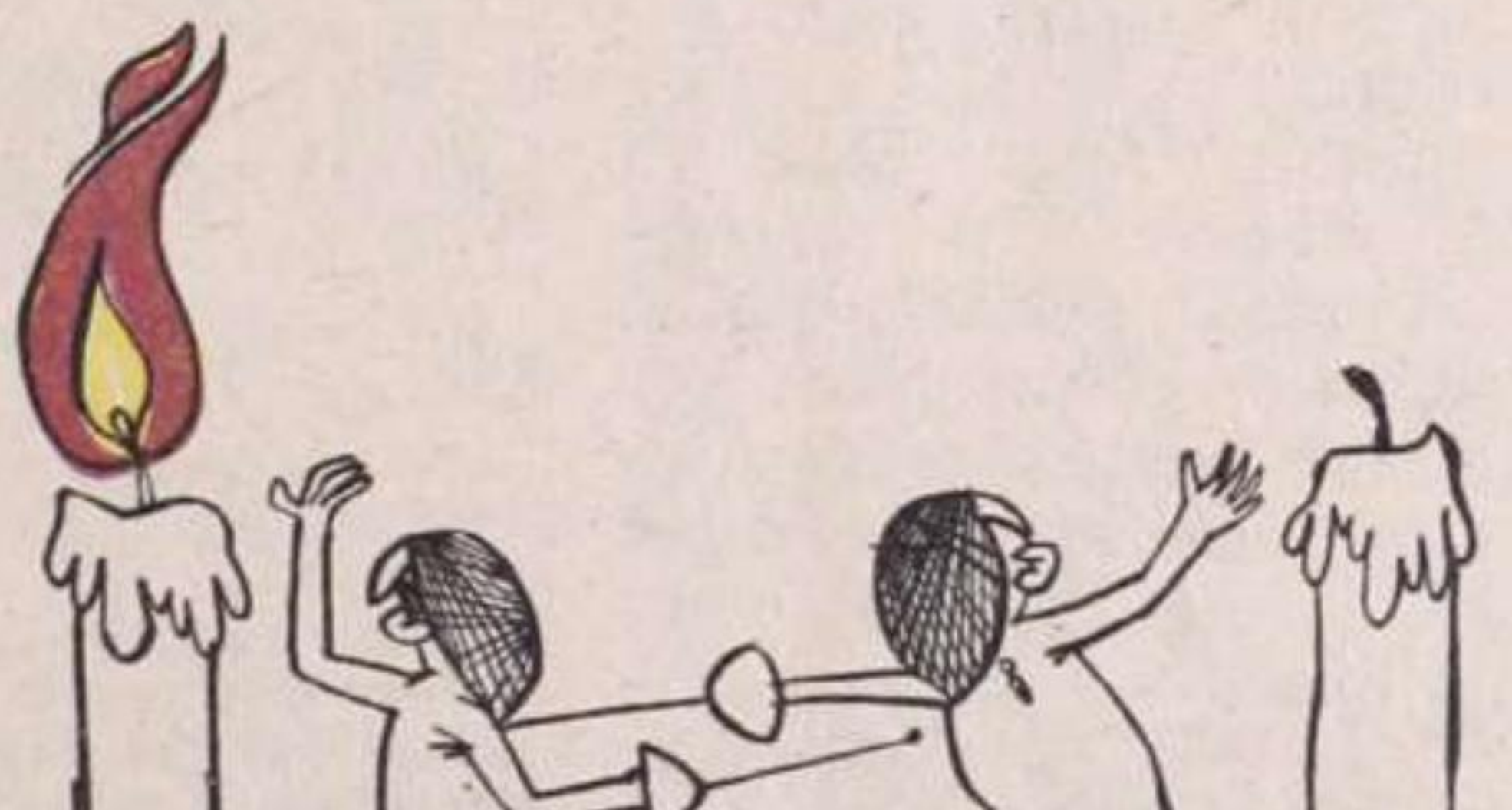

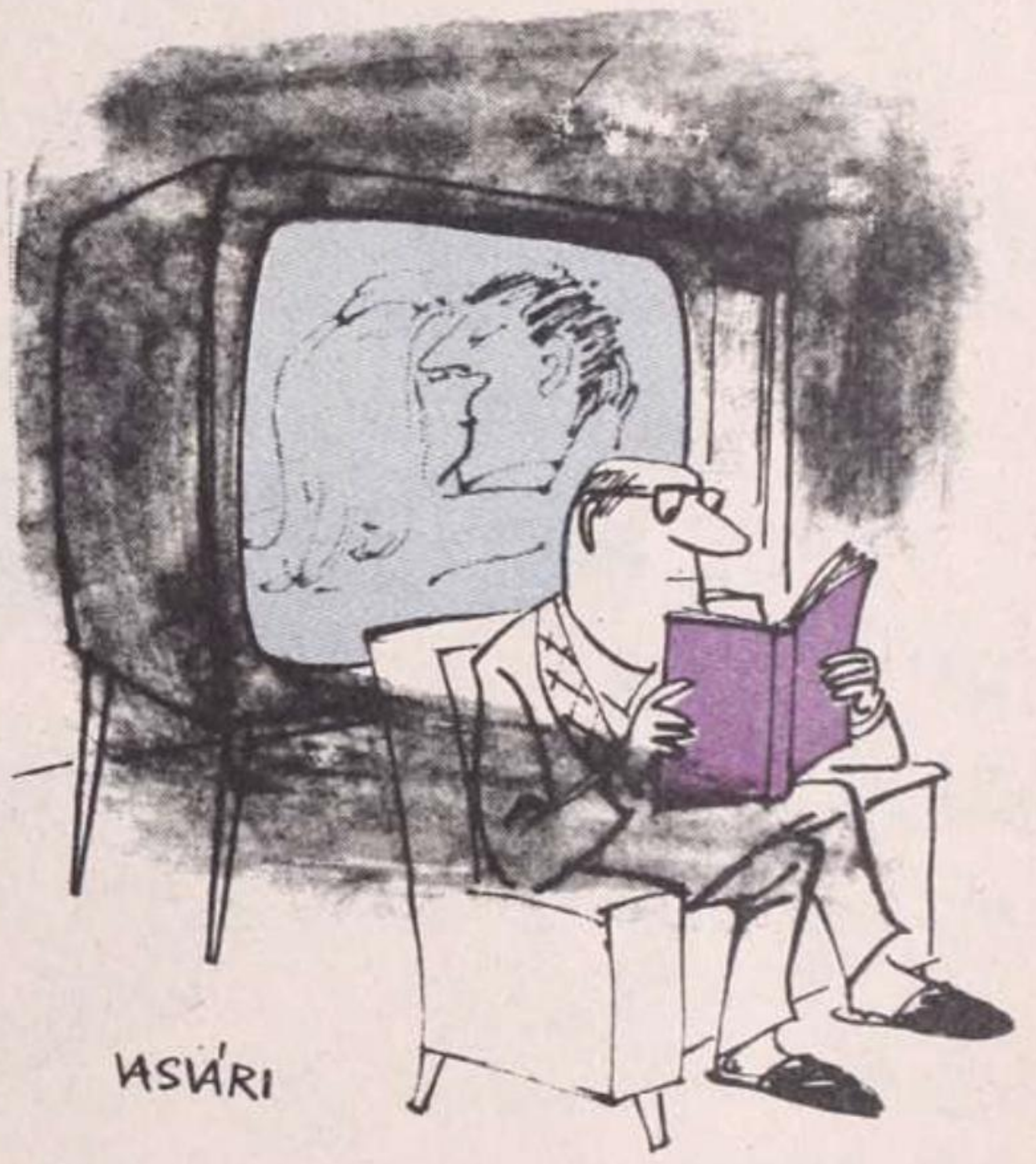

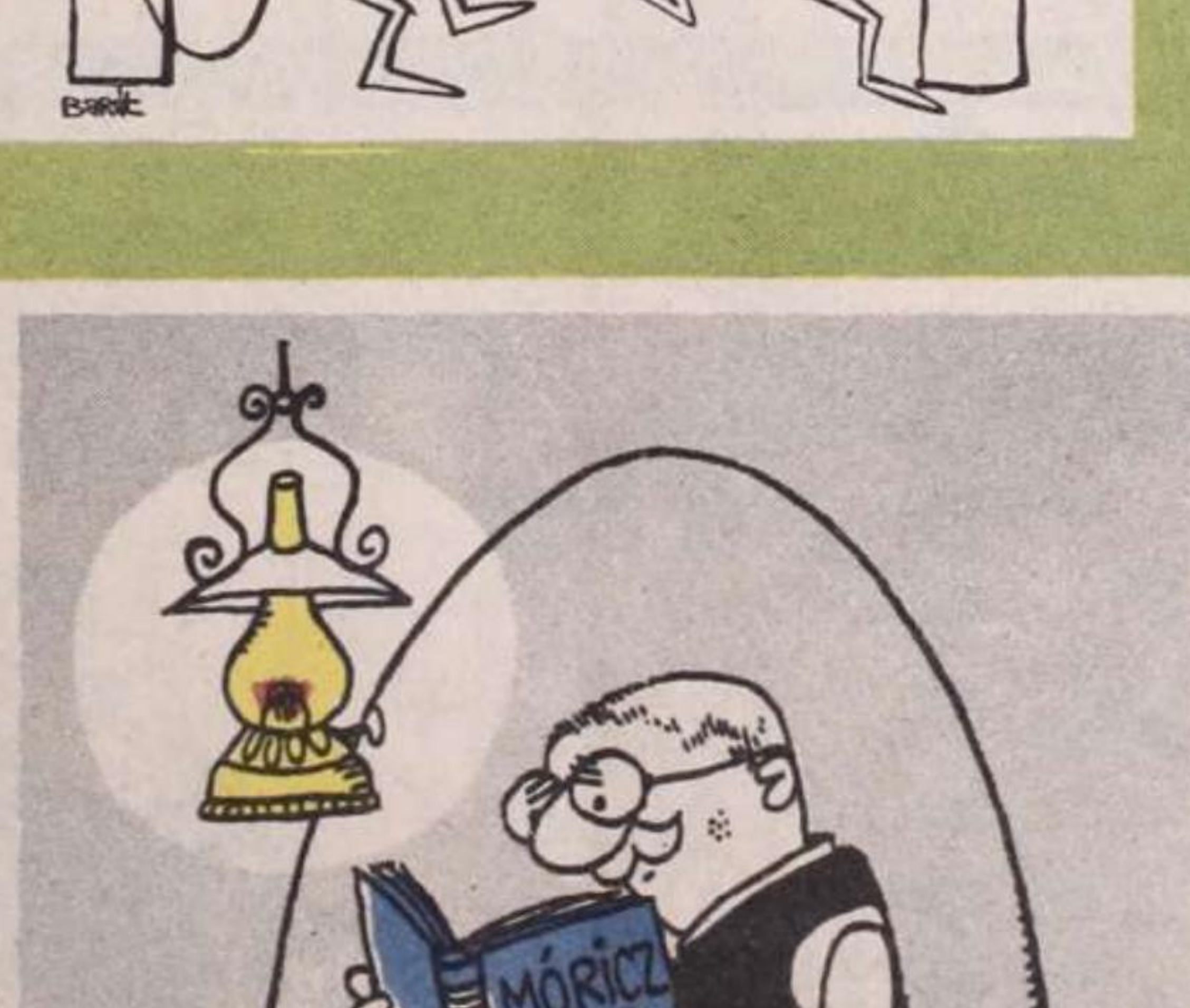

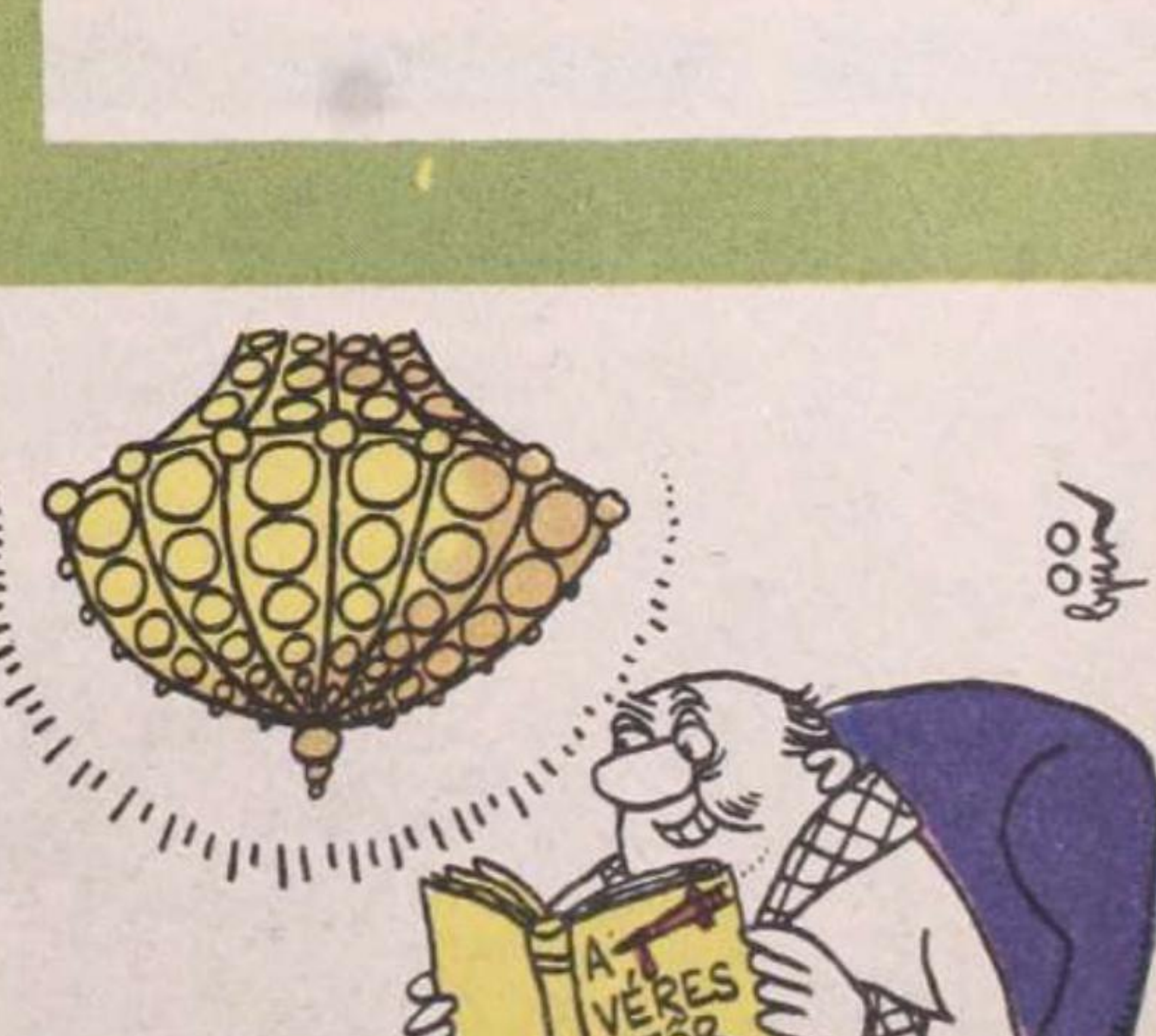
A VÉRES TŐR TITKA

KÖNNYŰ NŐCSKE

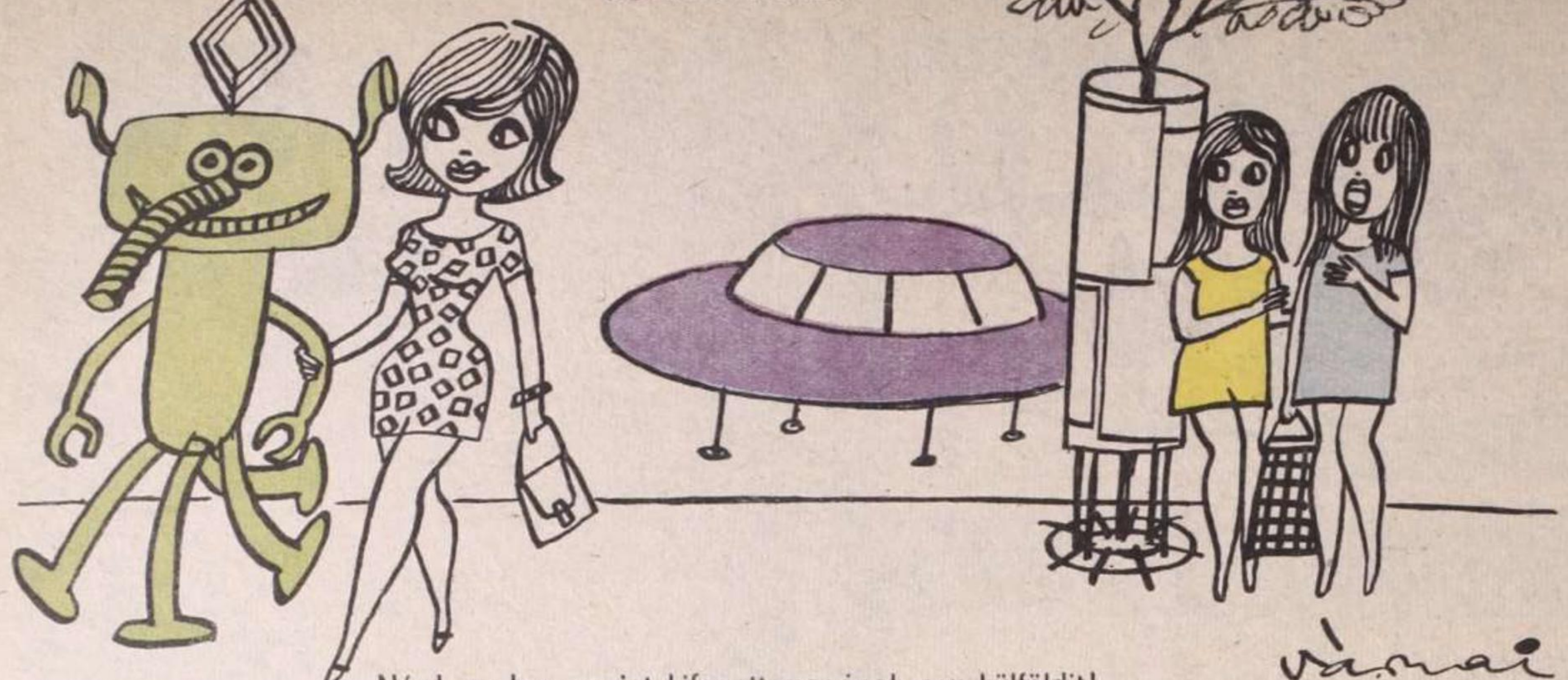

– Nézd, az Ica megint kifogott magának egy külföldit!

ÚJSÁGOLVASÁS KÖZBEN

Szűr-Szabó József rajza

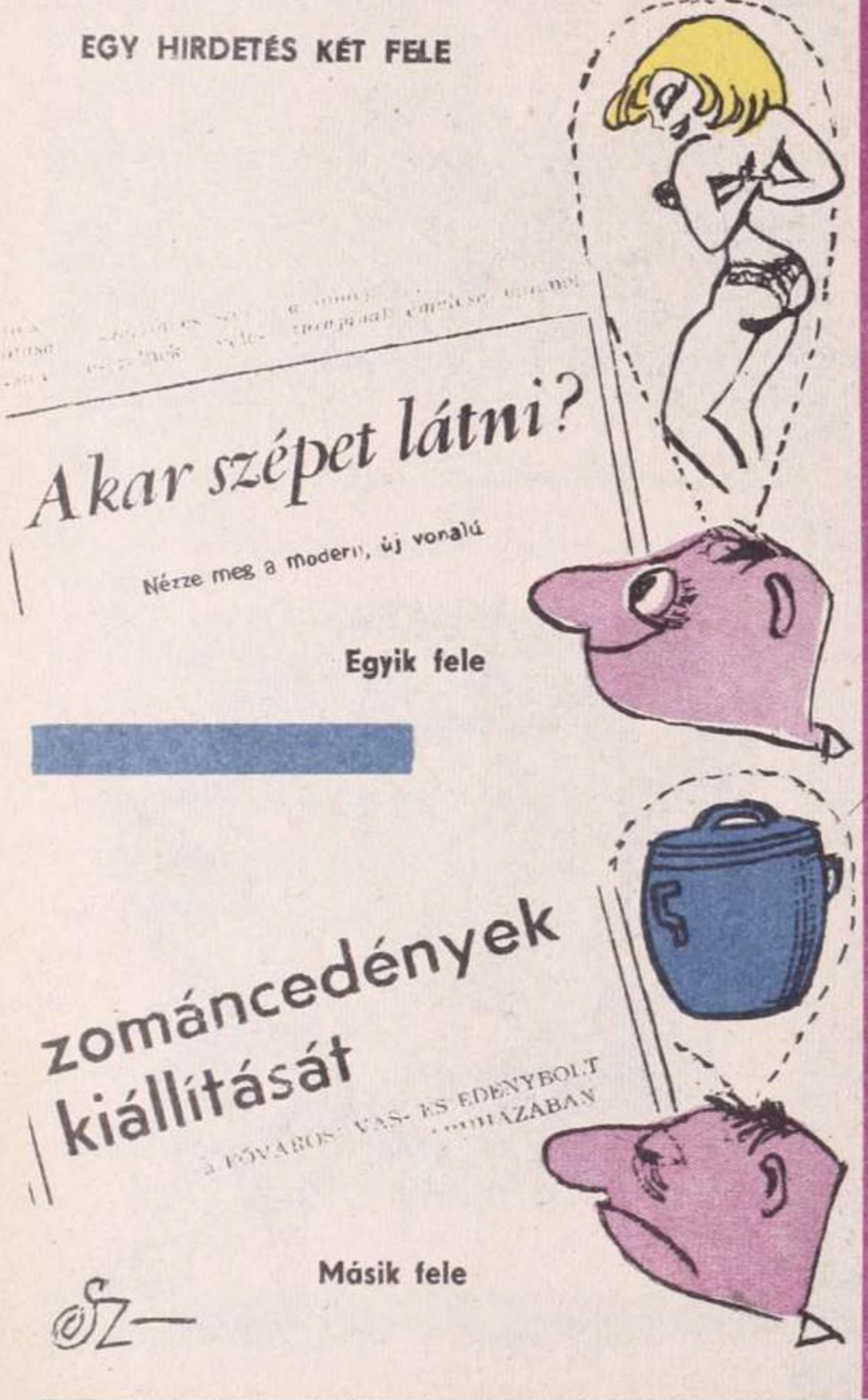
EGY HIRDETÉS KÉT FELE
Akar szépet látni?
Nézze meg a modern, új vonalú
Egyik fele
zománcedények kiállítását
a FŐVÁROSI VAS- ÉS EDÉNYBOLT ...HÁZÁBAN
Másik fele
SZ

Madáretető

Jó a Zalatnaynak, az ő ablaka a mennyországra néz, az enyém csak ide a Gyulai Pál utcára, ami nem egy kimondott mennyország, látnivaló se sok akad rajta. De most mégis érdemes volt kinéznem az ablakon, észrevettem, hogy utcánk új létesítménnyel gyarapodott: a szemközti ház tövébe felszereltek egy lábakon álló üvegkalitkát. Első pillantásra madáretetőnek vélem, később jövök rá, hogy utcai telefon.

De hisz ez nagyszerű! Én ugyanis roppant kedvelem ezeket a fülke nélküli, a szó legszorosabb értelmében vett „nyilvános” telefonokat. Sokkal szórakoztatóbbak elődeiknél. A régi fülkék előtt soromra várva, mindig dühített, hogy csak az arcjátékot, a tátogó szájakat, gesztikuláló kezeket látom, mint egy hanghibás tévékészüléken. Ez után a szöveget is hallhatom majd, megtudom mit kíván Teca néni Málcsi bácsinak és viszont; mikorra ad randevút Ibolyka Gyulának, mikorra Gézának, mikorra Ferinek és mikorra Egonnak; milyen színű kombinét rendel a szép Slehezákné a varrónőjénél.

Még az utcára se kell majd lemennem, szélcsendes időben kikönyöklök ide az ablakba és hallgatom, hogyan szakít a forró dróton át Juliska Jancsival; megtudom, hogyan készül a fényezett borjúszegy, mert Feketéné odalent éppen azt diktálja telefonba kissé nagyothalló barátnőjének, Fehérnének... Még azt is megérem, hogy tényleg madáretetőnek használják majd: egyik-másik jómadár férj fülem hallatára eteti be majd az asszonykáját a „Túlóráznom kell, szivikém!” — szöveggel, és miután helyére akasztja a kagylót, visszasétál oda, ahonnan vétetett, a szomszédos Fülemüle vendéglőbe.

Jó szórakozásnak ígérkezik, annyi szent! Bravó, posta, csak minél több ilyen madáretetőt:

Hadd tudja meg bárki,
aki rá kiváncsi,
mit szokott a lány
a srácnak,
apuci az anyukának,
Náni néni Pádi bá'nak,
Snurr Icu a pasasának
telefonizálni!

(radványi)

MEXIKÓI KALAND

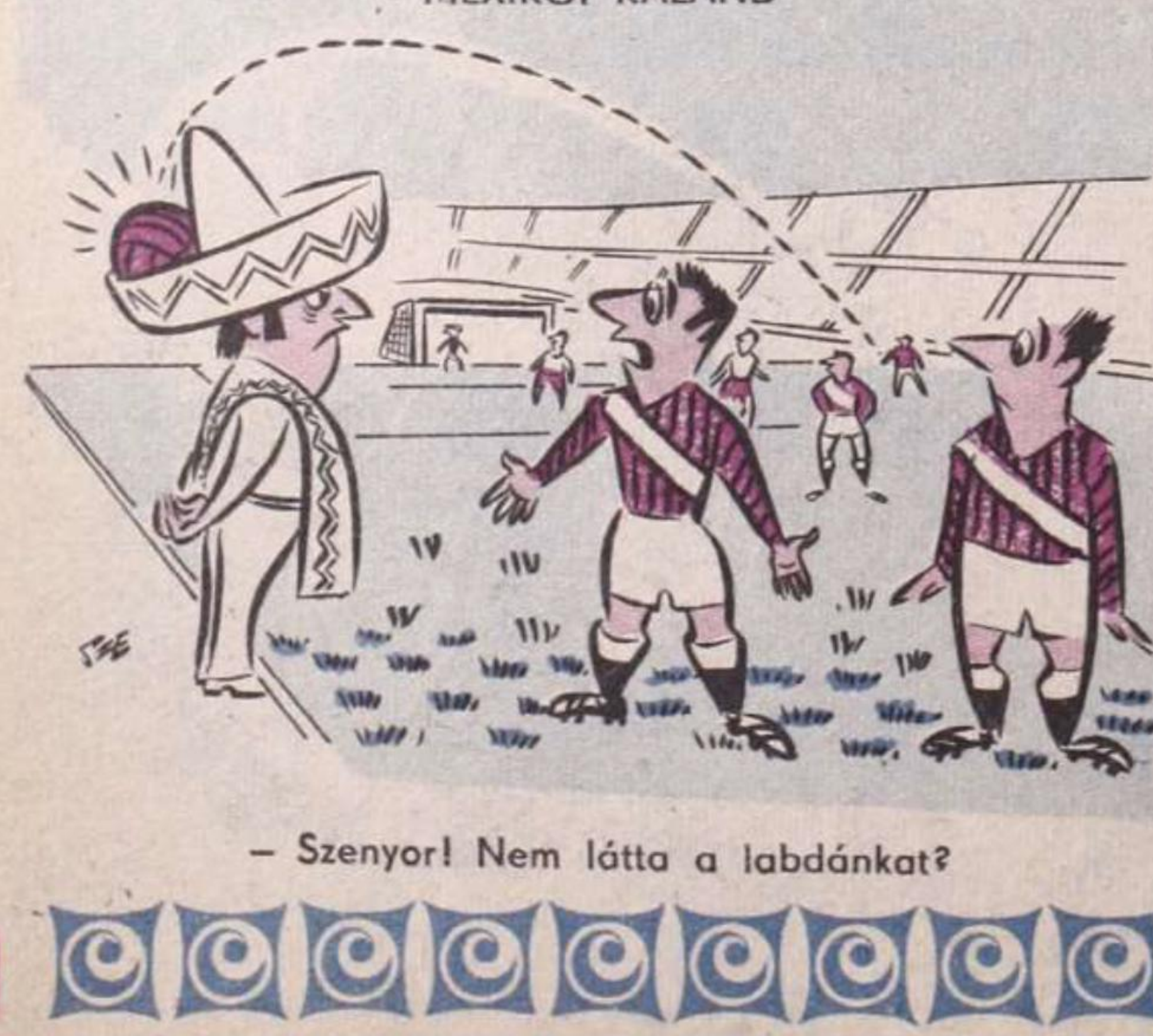

– Szenyor! Nem látta a labdánkat?

A BIZALMATLAN

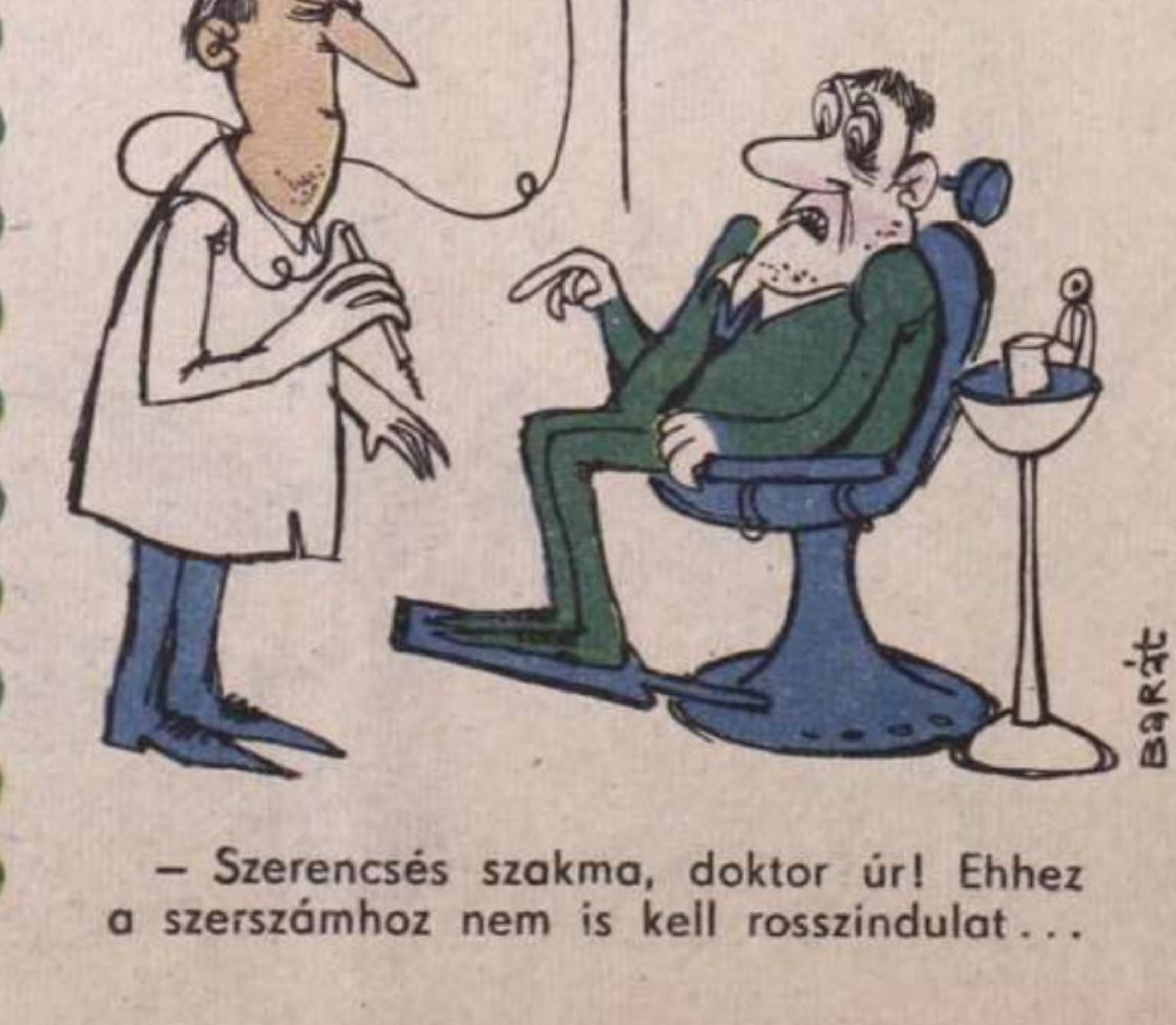

– Szerencsés szakma, doktor úr! Ehhez a szerszámhoz nem is kell rosszindulat...

E HETI HIRDETÉSEINK

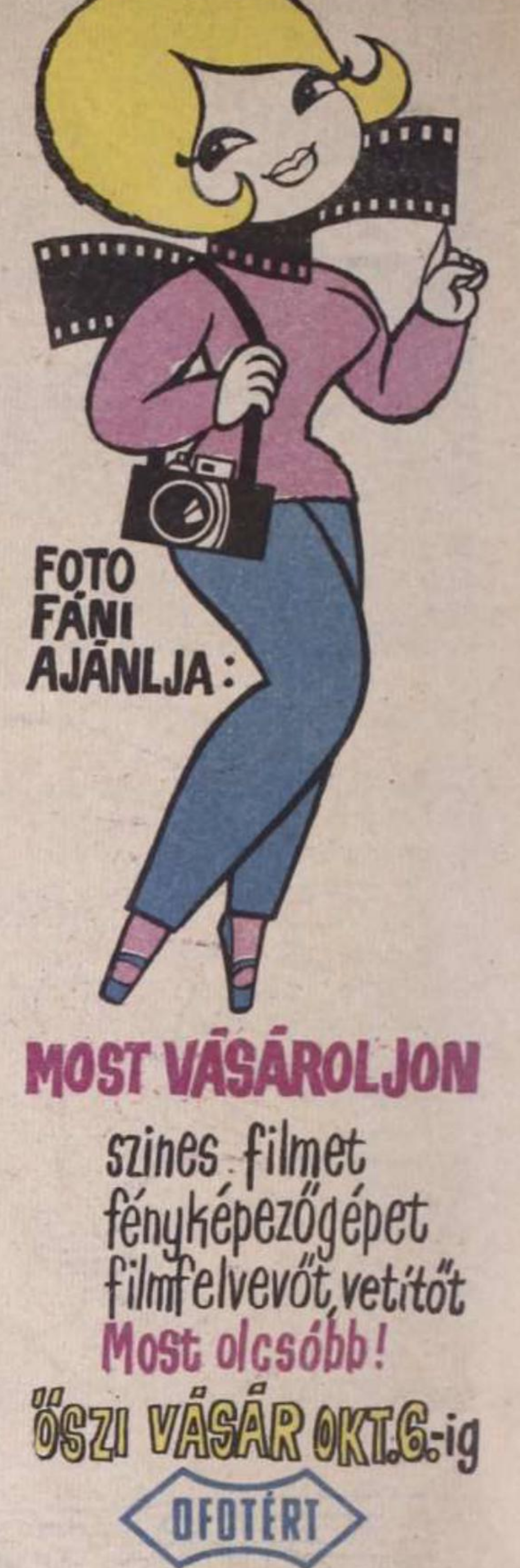
FOTO FÁNI AJÁNLJA:
MOST VÁSÁROLJON
szines filmet
fényképezőgépet
filmfelvevőt, vetítőt
Most olcsóbb!
ŐSZI VÁSÁR OKT.6-ig
OFOTÉRT

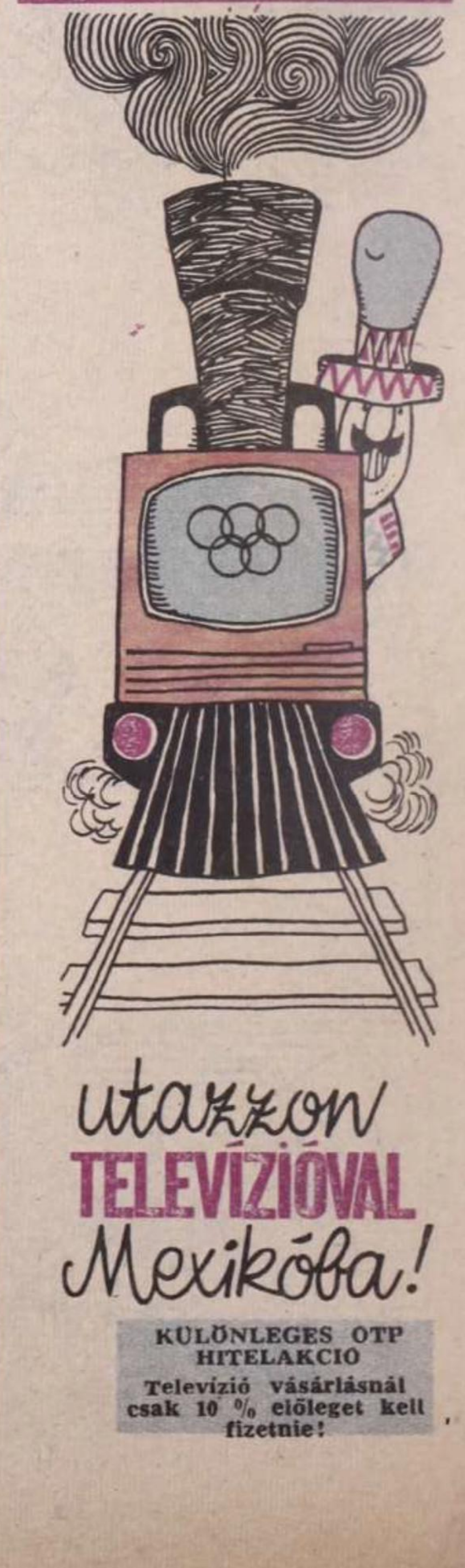
utazzon
TELEVÍZIÓVAL
Mexikóba!
KÜLÖNLEGES OTP HITELAKCIÓ
Televízió vásárlásnál csak 10 % előleget kell fizetnie!

KIRÁNDULÁSRA IS KÖNYVET!
ÁLLAMI KÖNYVTERJESZTŐ VÁLLALAT

KACSAPECSENYÉT
PECSENYEKACSÁBÓL
konyhakészen műanyagtasakban
1 kg. 21-24 Ft.

HETI HIRDETÉSEINK

Unalmas témák

Vége a nyárnak. Ideje tehát előjegyeznem, hogy milyen aktuális hibákról, panaszokról irok majd 1969 nyarán.

Munkamódszerem egyszerű: előveszem a napilapok és a Ludas Matyi 1968. június 1-től augusztus 31-ig megjelent számait, átnézem a rádió és a tv kritikai riportjairól készített jegyzeteimet, ezekből kiírom a legtöbbször ismétlődő ellátási, árdrágitási, vendéglátóipari, szállodai, fizetővendég-szolgálati, közlekedési stb. panaszokat. Ezeket jegyzékbe foglalom.

Munkám ilyen módon 1969 nyarán egyszerű és könnyű lesz: ugyanazokat a panaszokat, hibákat és visszaéléseket tetszetősen csoportosítva újra leírom, legfeljebb a helyeket és az időpontokat kell majd variálnom.

Elképzelhető, hogy munkamódszerem önleplezése az olvasók megvetését váltja ki: micsoda szégyentelen alak, egyszerűen lemásolja az idei bajokat és jövőre mint eredeti riportokat újra eladja!

Védekezésül csak ennyit: kérem az Olvasót, vegye csak elő az 1967 nyarán megjelent napilapokat, Ludas Matyikat, próbáljon visszaemlékezni a tavaly nyáron hallott rádió- és tv-riportokra; meg fog győződni, hogy ezek szinte kivétel nélkül az 1966 nyarán megjelent cikkek, krokik és riportok majdhogynem szó szerinti ismétlései. (A nagyon lelkiismeretes olvasó még az 1965-ös június—augusztusi lapokat is átböngészheti, s látni fogja, hogy ezek sem sokban különböznek az 1966-os nyár hiba- és panaszjegyzékétől.)

Az Olvasó felháborodása azonban jogos: tényleg meg kell akadályozni, hogy az újságirók ilyen könnyen, úgyszólván munka nélkül jussanak témához és az olvasókat minden évben ugyanazzal traktálják.

A megoldás azonban nem könnyű!

Mert az kellene, hogy ne csak az újságirók, hanem a szállodák, a vendéglátóipar, a bürokraták, az udvariatlan boltosok, a túlszámlázók, a súlycsökkentők, az épitőipar és egyáltalán mindazok, akikről ezek az évről évre felmelegithető újságcikkek szólnak — szintén megúnják a témát.

Hevesi Endre

FESZÜLTSÉG-MÉRŐ

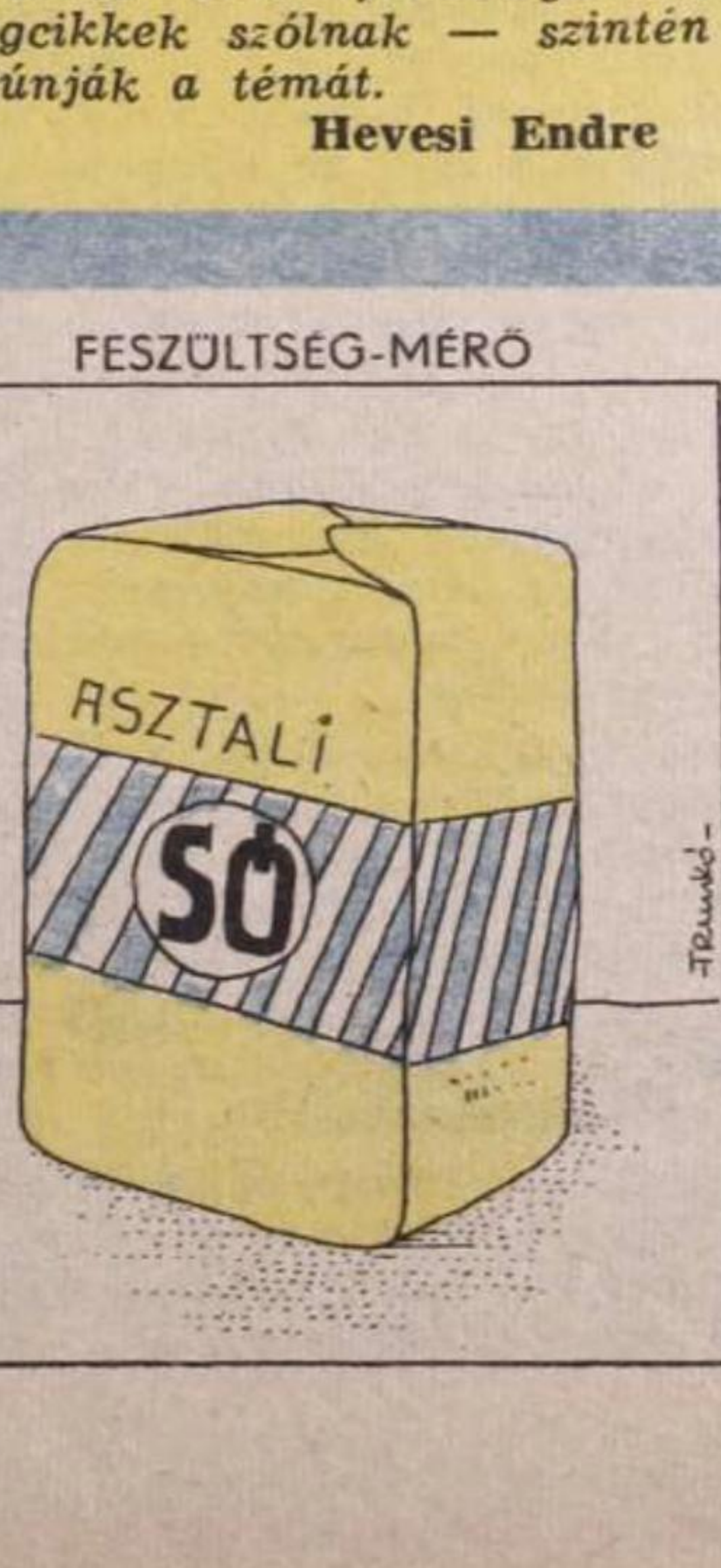

SZENVEDÉLYES DIPLOMATA

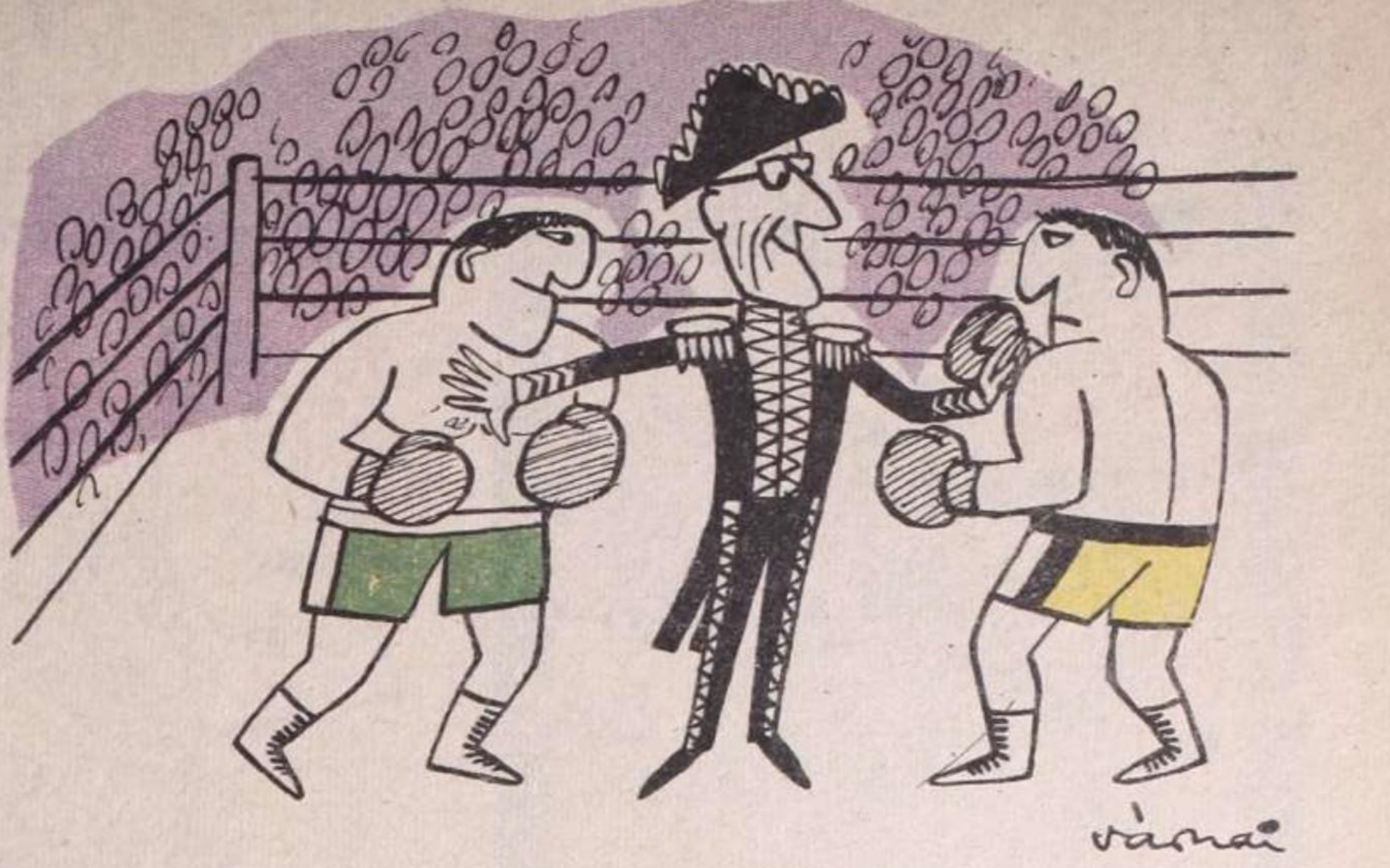

A DEMIZSON, MINT BELÉPŐJEGY

A demizson használata a legutóbbi időkig meglehetősen egyoldalú volt. Bort töltöttek bele, aztán kiitták belőle, megint megtöltötték és megint kiitták. Ez az idegölő egyhangúság évszázadokon át tartott, a fejlődés legkisebb jele nélkül.

Napjaink ebben a dologban is örvendetes változást hoztak. Legjobb tudomásom szerint kezdődött azzal, hogy a csömbölléki Napraforgó Tsz-ben Böndök Lajosné gyalogmunkás vizet vitt a demizsonjában a kukoricaföldre, szép őszi időben, kukoricaszedéskor. Lerakta egy alkalmas helyen és betakarta, nehogy megmelegedjék a víz. Arra járt a szövetkezet elnöke, beszélgetni akarván a kukoricaszedő népekkel, mivelhogy ez így szokás. Megszomjazott. Gondolta, húz egyet ennek a Böndöknének a demizsonjából. Hát húzott is, de nem vizet, hanem morzsolt kukoricát. A Böndökné ugyanis nagy leleményességgel rájött, hogy jobb a demizsonba kukoricát tenni, mint vizet, mert egy demizson szövetkezeti kukorica két napig elég a háztáji tyúkoknak.

A módszert Csicsóka János keszeglaposi éjjeliőr fejlesztette tovább. Ő is mindig vizet vitt a demizsonban, amikor este beállított a majorba, azonban az éjszaka hosszú, a víz megbuggyan. Minek vigye haza reggel a buggyant vizet, mikor arra semmi szükség nincs a háznál? Kiöntötte, tölcsért dugott a demizsonba és szépen megfejte a legjobb teheneket hajnalonként. Munkájával addig elképzelhetetlenül újat alkotott: felfedezte, hogy a demizsonban tejet is lehet tárolni.

Ezek után a demizsont kezdték felkapni országszerte. Szédületes karriert futott be, az utóbbi időben már mint belépőjegy funkciónál a fővárosban. Tsz-vezetők, szakemberek, akik különböző dolgokat akarnak beszerezni, gépalkatrészeket, ezt, azt, viszik magukkal a demizsont. Többnyire jó eredményt érnek el, de azt mondják, hogy például hatos huzalt már demizsonnal is csak maszeknál lehet kapni.

A helyzet megkönnyítése céljából szeretném ezúton előterjeszteni javaslataimat az illetékes minisztériumoknak.

1. Allapitsák meg a demizsonok értékrendjét. Méret, forma és a burkoló fonat szépsége szerint határozzák meg, melyikért mit lehet kérni hivatalos helyen és mit maszek helyen.

2. A demizsont átvevő hivatalos helyeknek (vállalat, intézmény) épitsenek külön raktárakat a demizsonok szakszerű tárolásához. Természetesen állami költséggel.

3. A maszekoknak ugyanerre a célra adjanak rendkívüli OTP-hitelt.

Gemenci József

HÓFEHÉRKE

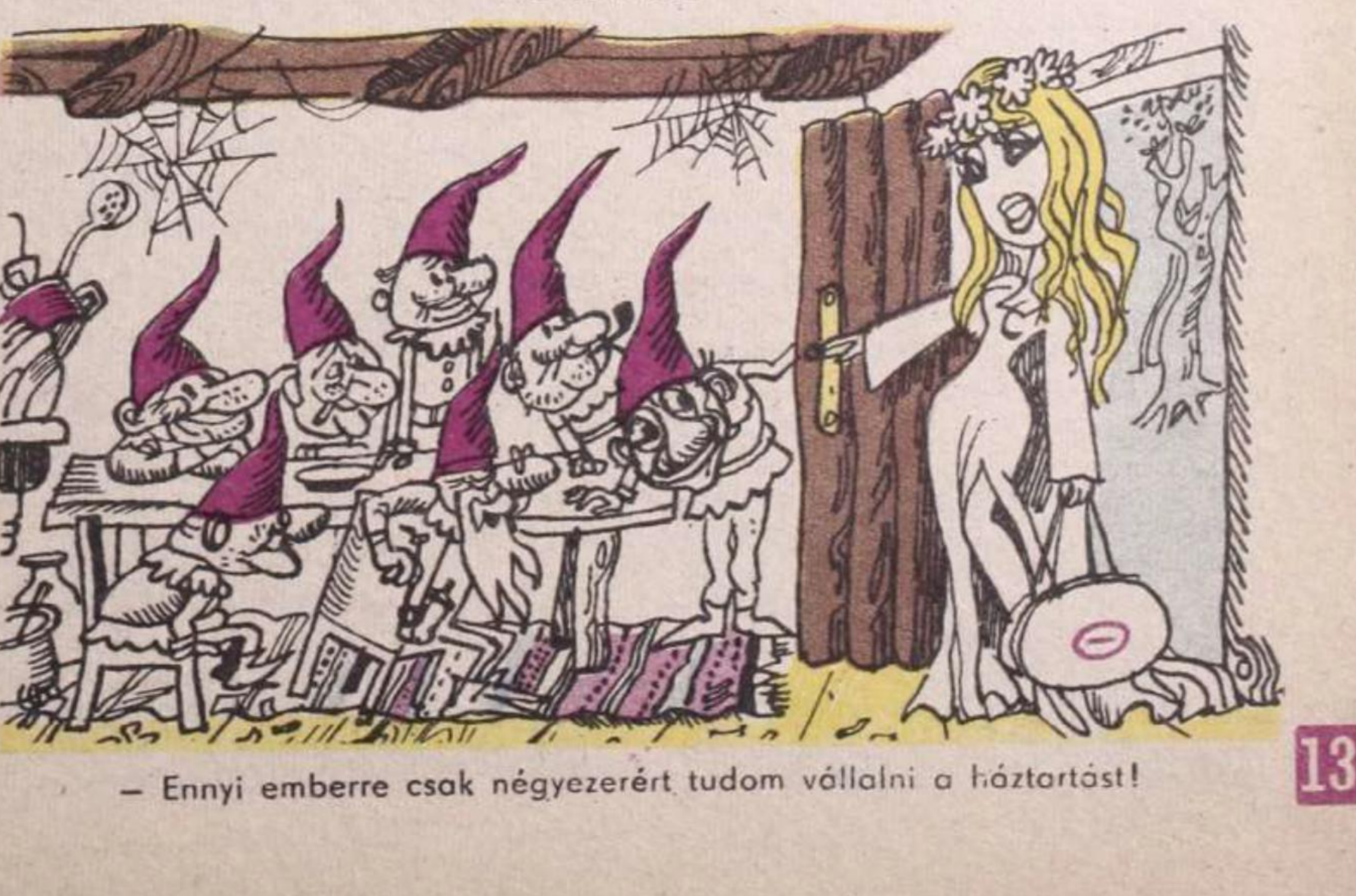

– Ennyi emberre csak négyezerért tudom vállalni a háztartást!

IMPORT HUMOR

(Rajzok amerikai, lengyel, német és szovjet lapokból)

VÁRATLAN KÜLDEMÉNY

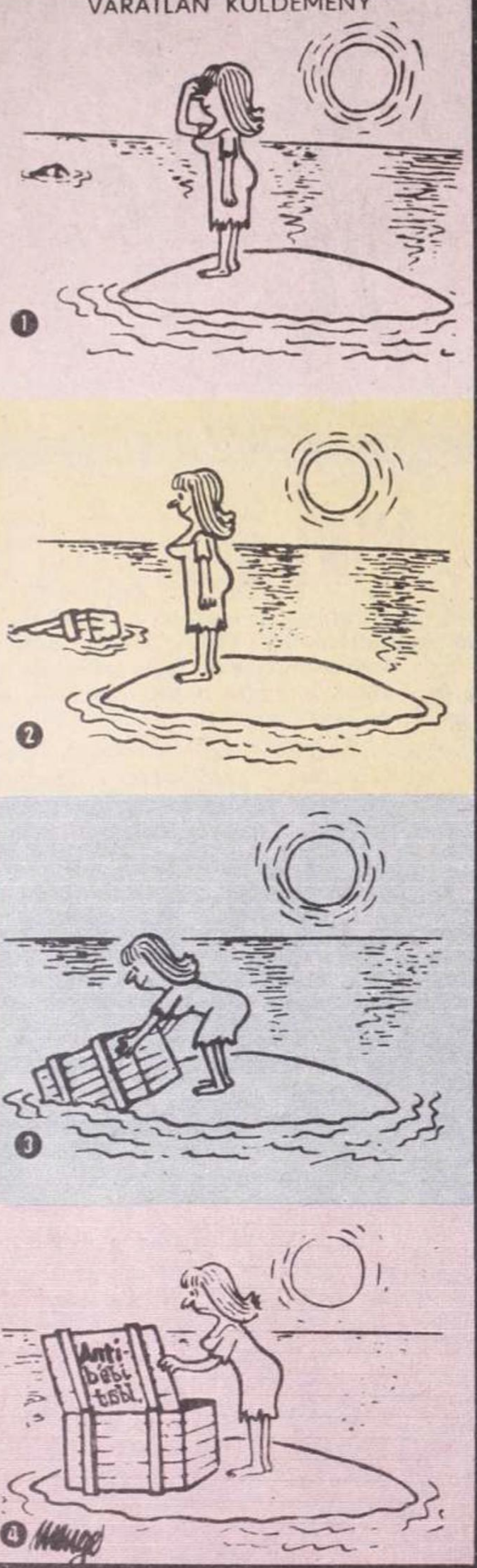

KONFLIKTUS

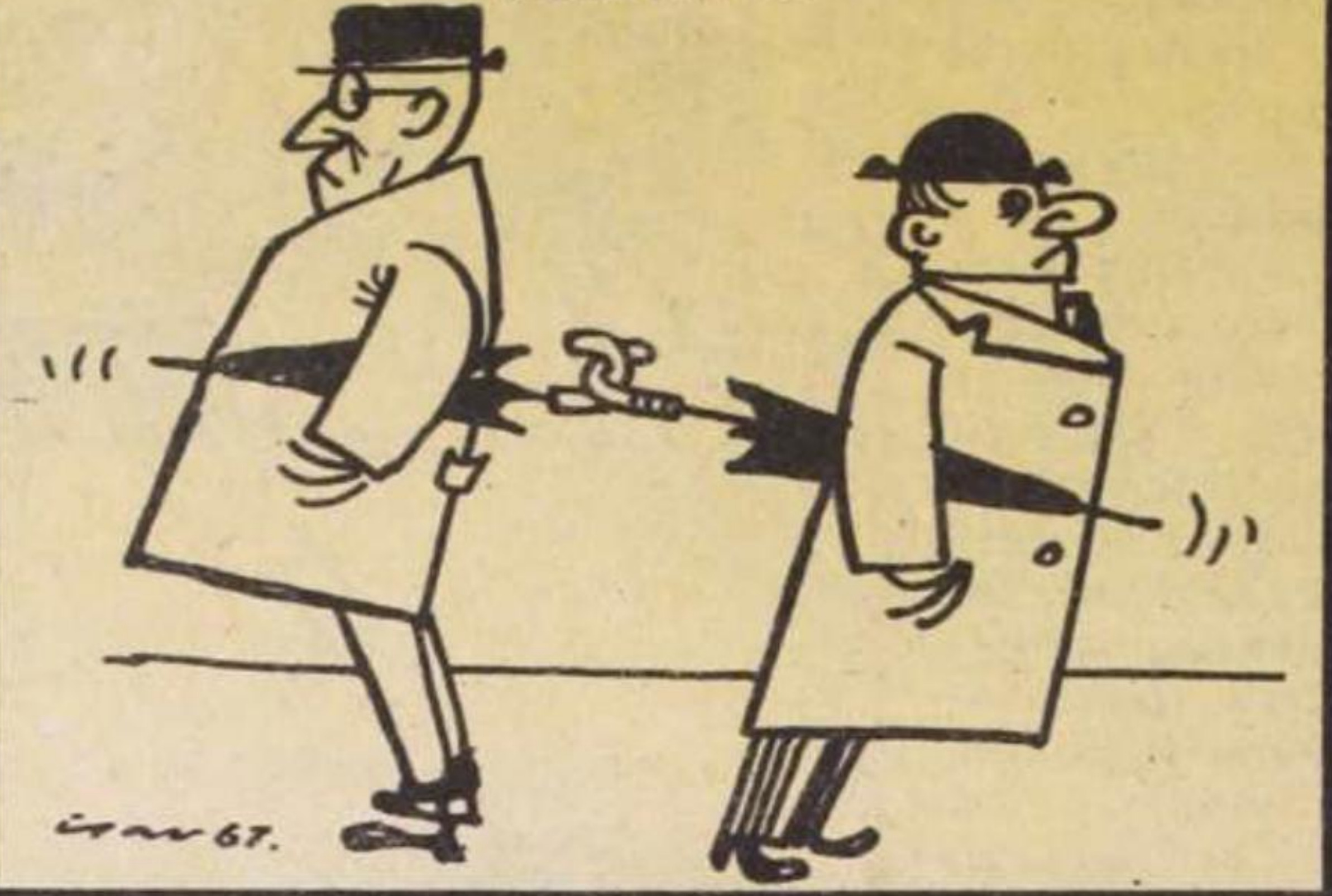

A MÚZSA

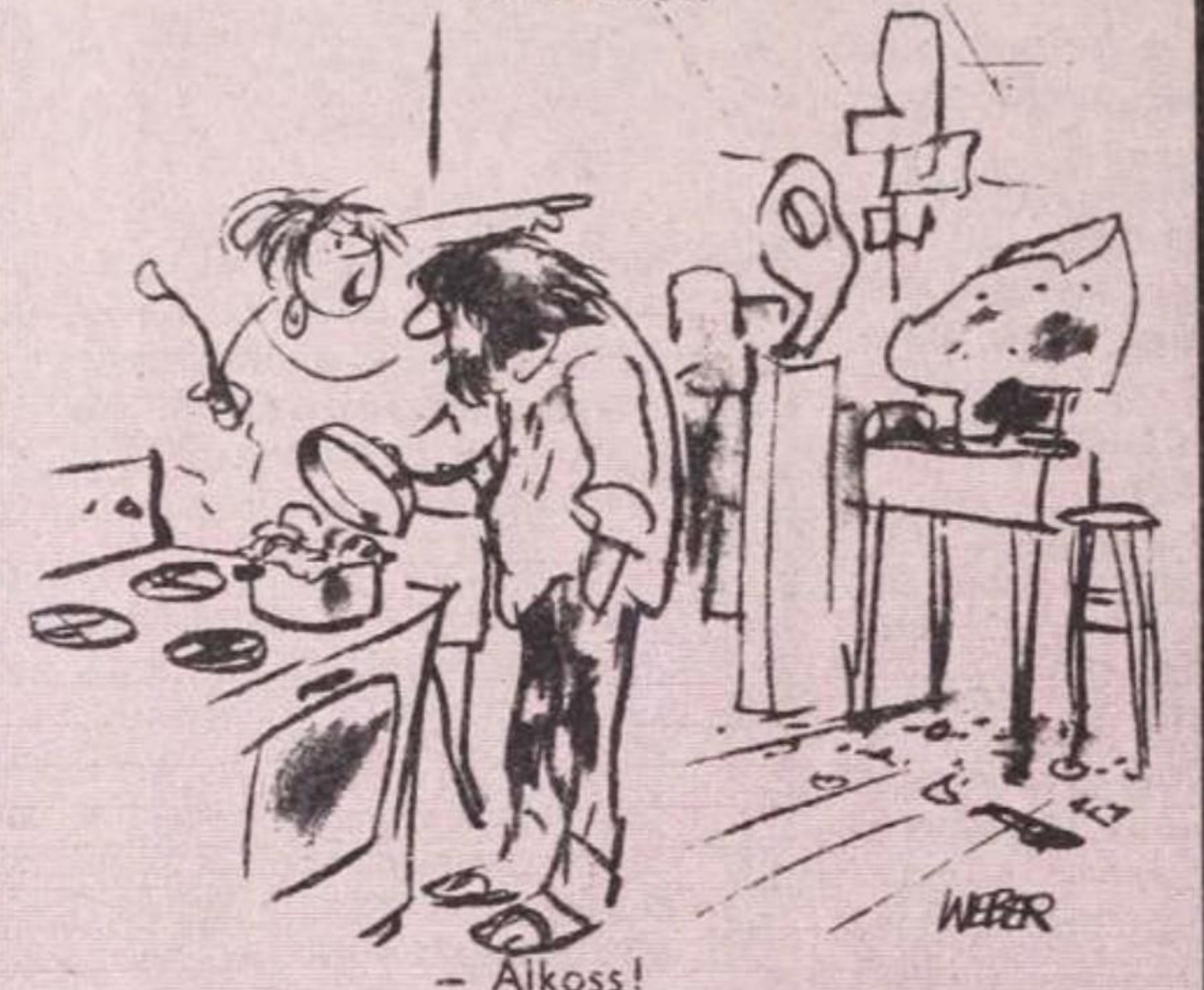

– Alkoss!

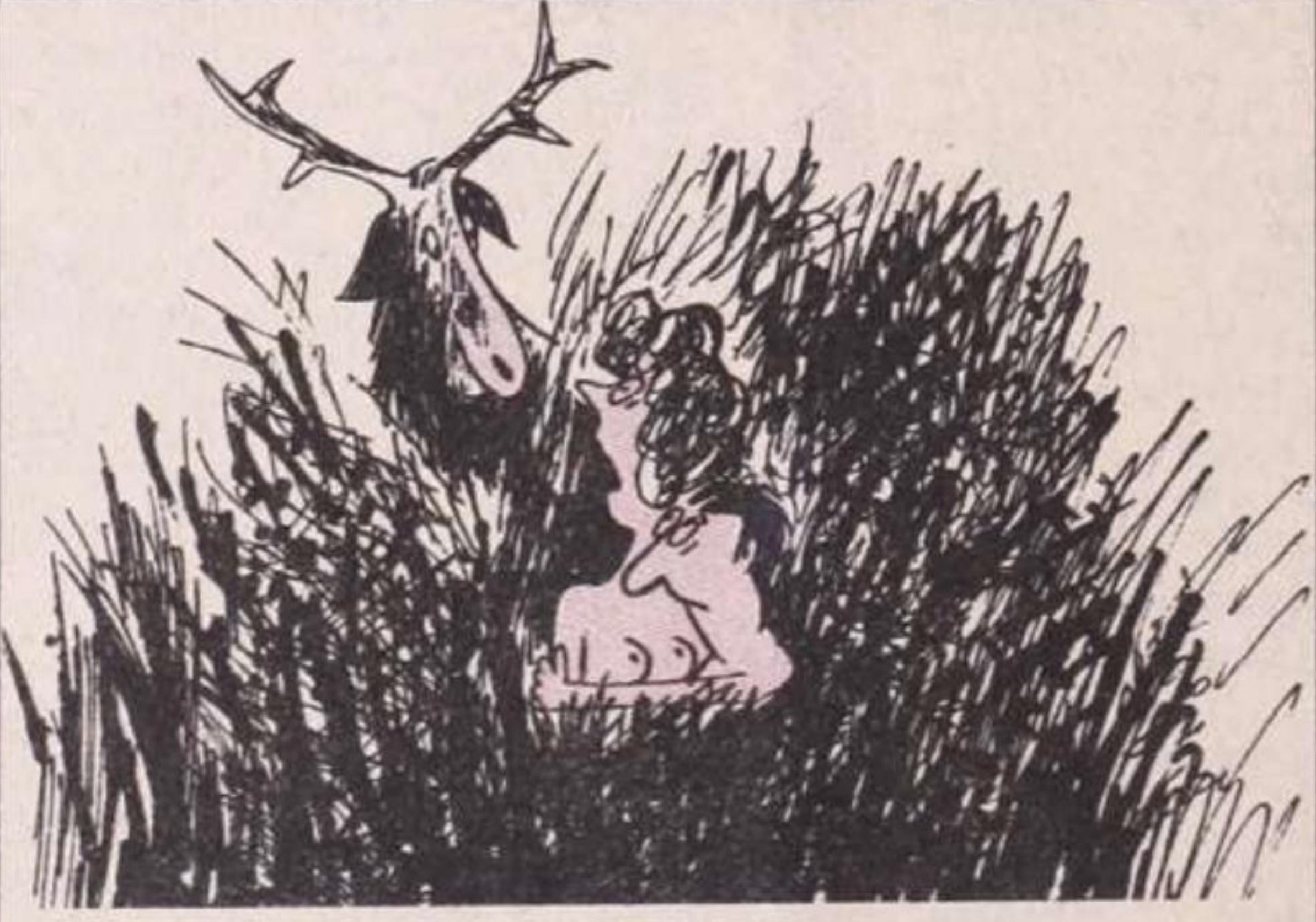

– Egek! Egy férfi!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Beszélgetés a vonaton:

— Legyen szíves, csukja be az ablakot. Nagyon hideg van kint.

— És ha becsukom, akkor kint melegebb lesz?

— Hogy éltek a feleségeddel?

— Nagyon dolgos asszony. Beosztó, művelt, jólelkű. Bár adná az isten, hogy a második feleségem is ilyen lenne!

— Pemete kartárs! Hol volt ön 10 és 11 óra között?

— Hajat vágattam.

— A hivatalos órák alatt?

— Kérem szépen, a hajam a hivatalos órák alatt is nőtt...

— Apukám, mikor hozott engem a gólya?

— Március tizedikén, kisfiam.

— Ejnye, milyen érdekes! Éppen a születésnapomon!

Két bolha diskurál:

— Tudod mit csinálnék, ha négyesem lenne a lottón?

— Na?

— Vennék magamnak egy jó nagy kutyát.

ELNÉZŐ SZÜLŐ

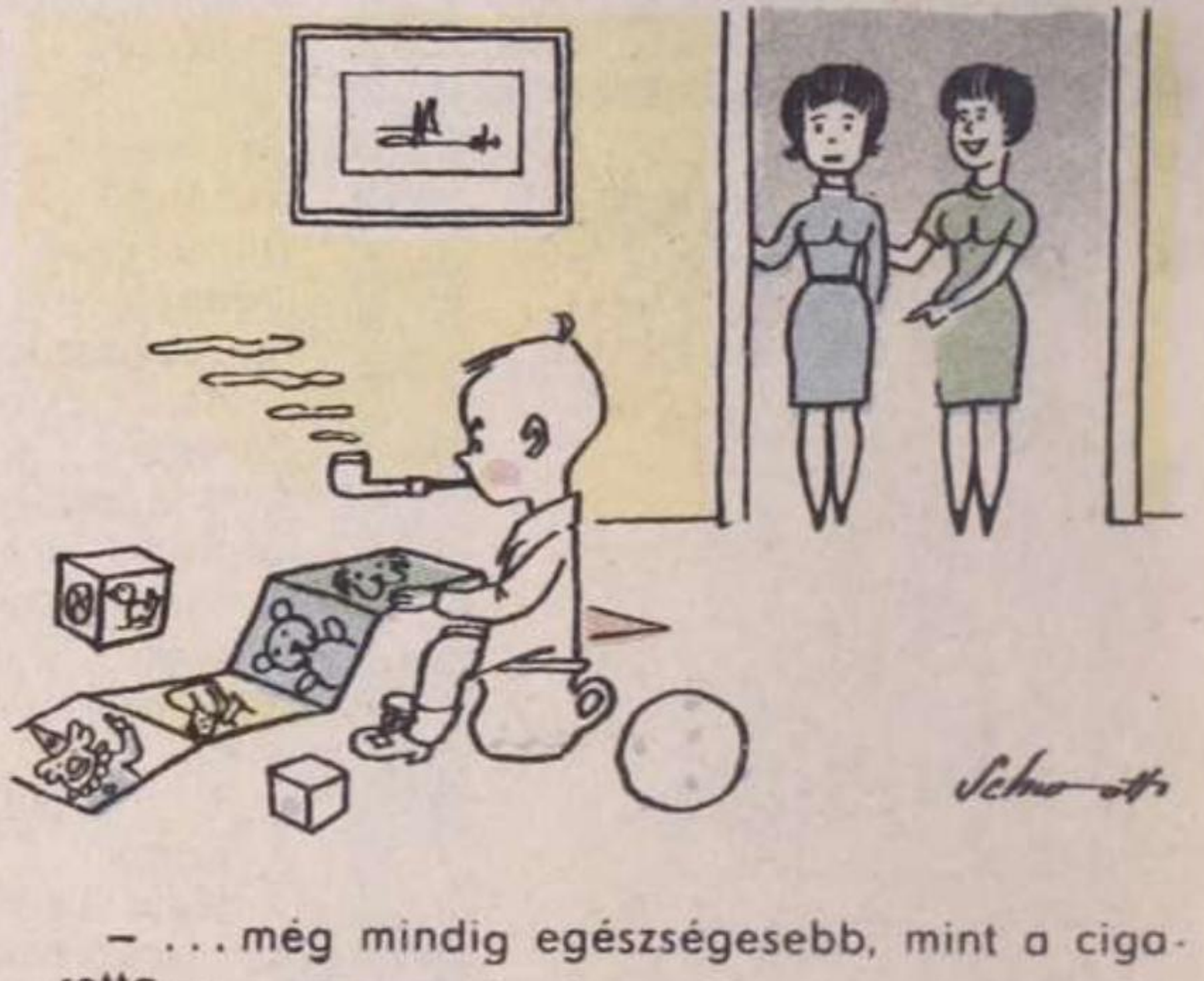

– ... még mindig egészségesebb, mint a cigaretta ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VÁLASZOK — KÉRDŐJELLEL

VILLANY

Érd-parkvárosi olvasók panaszkodtak a Ludasban, hogy bár a fővárostól alig néhány kilométerre élnek, mégis kénytelenek petróleum mellett vakoskodni.

A minap megjött a válasz az érdi tanácstól. A panasz jogos, írták, igaz ugyan, hogy az elmúlt években átlagosan 4—5 kilométerrel bővítették a villanyhálózatot, de még mindig 45 km vezeték kellene ahhoz, hogy minden házba eljusson a fény.

Gyors számvetés: tehát, ha ezt az ütemet tartani tudják, legkésőbb tíz éven belül...

De hopplá, mi is áll még itt a levélben? *„Erőfeszítéseink ellenére 1968. évre a tavalyi 5 km-es hálózatbővítés mellett az idén csak 1 km tervet bontott le Érdre a megyei tanács tervosztálya.”* Azaz, az idén csak 1 kilométer villanyvezeték épül Érden. Egy. És kellene negyvenöt.

Tehát, hogy az előbbi mondatot befejezzem:

...legkésőbb tíz, de legeslegkésőbb negyvenöt éven belül lesz villany minden érdi lakásban.

Igazán nem szeretnénk a maximalizmus csúnya vétkébe esni, de azért tisztelettel megkérdezzük a nagybecsű Lebontó Bizottságot: nem lehetne néhány kilométerrel több — néhány évvel kevesebb?

AUTÓBUSZ ÜLÉS — MŰANYAGBÓL

G. Gy. budapesti olvasónk levelében a műanyagból készült, rázós, kemény, kényelmetlen autóbuszülések ellen emelt kifogást.

Válaszlevelében a Budapesti Közlekedési Vállalat két figyelemre méltó megállapítást tett: 1. ezek az ülések Európa-szerte használatosak; 2. mivel jelenleg csupán kísérletről van szó, az ilyen ülések további alkalmazásáról határozatot még nem hozhattak.

Nem tudjuk, hogy „Európa-szerte” mennyire kedvelik ezeket az ülőkéket, az viszont szentigaz, hogy hazai utazóközönségünk előnyben részesíti a műbőr bevonatú, laticeles üléseket. Hiába, rég nem vagyunk lovas nemzet, elszoktunk már a nyeregtől!

Ám nem is ez az érdekes, hanem az, hogy két évvel ezelőtt, amikor (már nem is először!) írtunk ezekről a rabvallató ülésekről, a Fővárosi Autóbuszüzem 1966. október 4-i keltezésű levelében ugyanezt válaszolta. Márminthogy: kísérletről van szó, csupán.

Ezek után csak azt volna jó tudni: hány évig tart még az a kísérlet, amelyről már réges-rég kiderült, hogy nem vált be?

ELEKTROMOS KÉZIOLLÓ

„Hol az olló?” címmel a Csöpi Gyermekruházati Ktsz főkönyvelője elpanaszolta lapunkban, hogy keservesen összespórolt, fogukhoz vert valutáért vettek a májusi nemzetközi vásáron egy bécsi gyártmányú elektromos kéziollót. Jogos tulajdonukhoz azonban mindmáig nem tudtak hozzájutni, mert az adásvétel és szállítás körül bábáskodó sok cég között elveszett a gyermek, pardon, az olló. A cikkre levélben reagált a FERUNION külkereskedelmi vállalat, és lenyűgöző érveléssel bizonyította, hogy ő vétlen az ügyben, hanem a MASPED, az a ludas benne! Csakhogy a MASPED még korábban válaszolt, és még lenyűgözőbb érveléssel közölte, hogy ő aztán semmiképp sem hibás.

Az érvek súlya alatt meghajlunk, nem vitatkozunk velük, kérdezni is csupán annyit kérdezünk:

Hol az olló?

Radványi Barna

RÉBUSZ

37. sz. rejtvényünk megfejtése:

ELVISZEM.

Elvi szempont

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Nagy Sándorné, Szentendre, Villasor 2. szám.
Korona Ferencné, Budapest, XV., Cservenka u. 25.
Ifj. Vincze Tibor, Budapest, V., Nagy Ignác u. 18.

39. REJTVÉNYÜNK

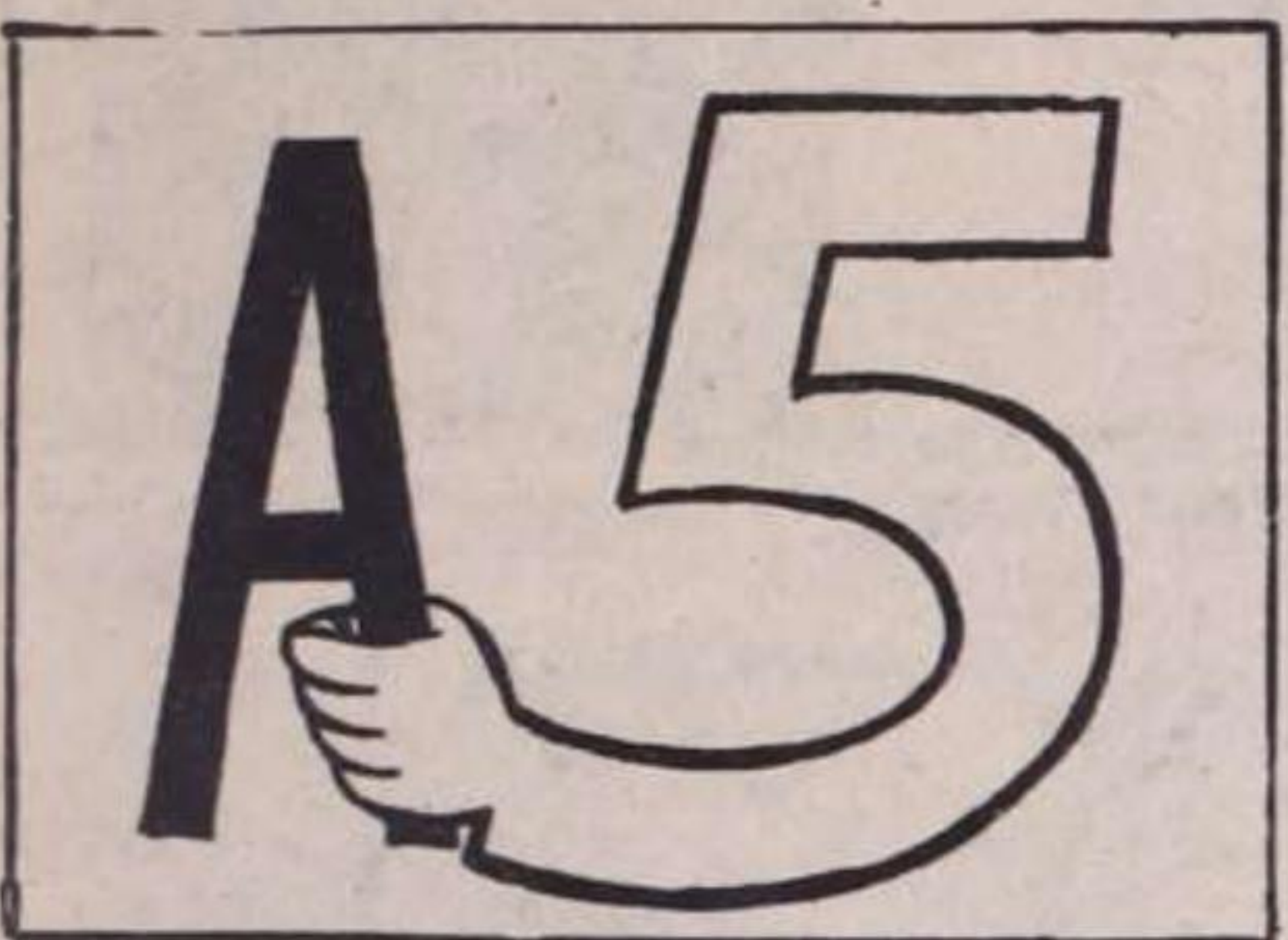

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb október 4-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 14.

ÁTÉLÉS

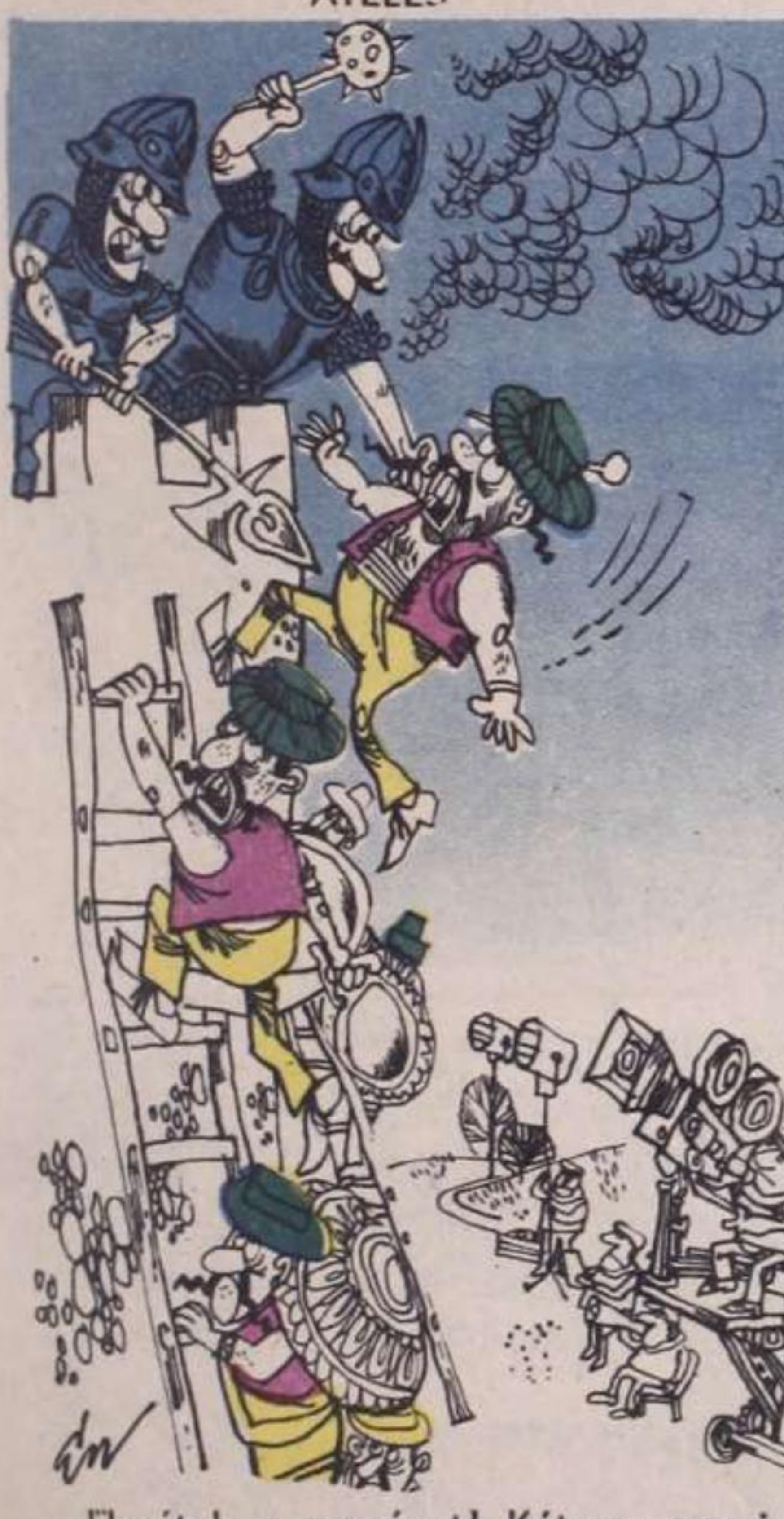

– Üssétek a pogányt! Kétszer annyi díjat kapott, mint mi!

ERŐNLÉTI EDZÉS

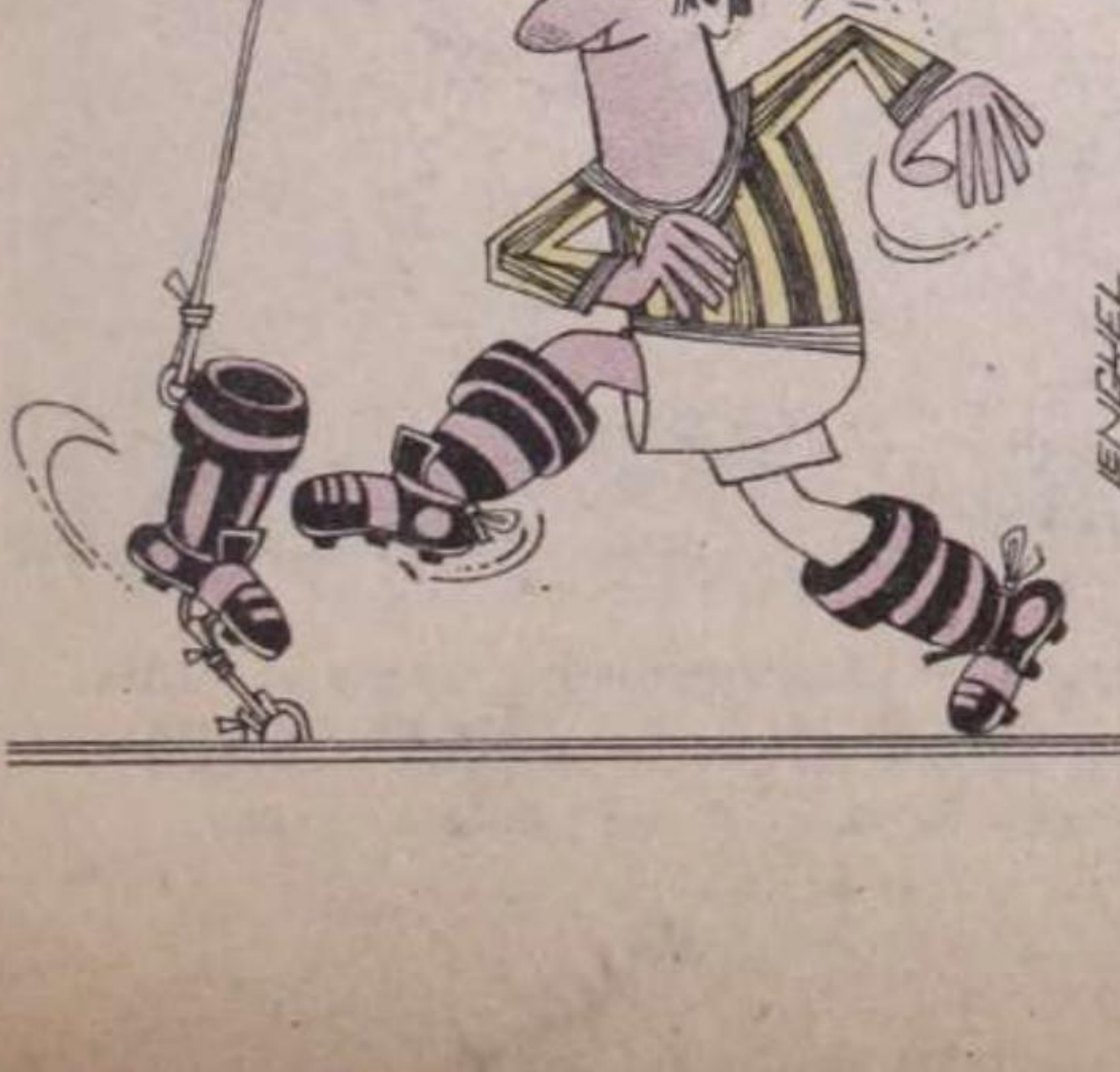

Kicsi ország – nagy történelem XIV.

UTAZÁS VÁCRA

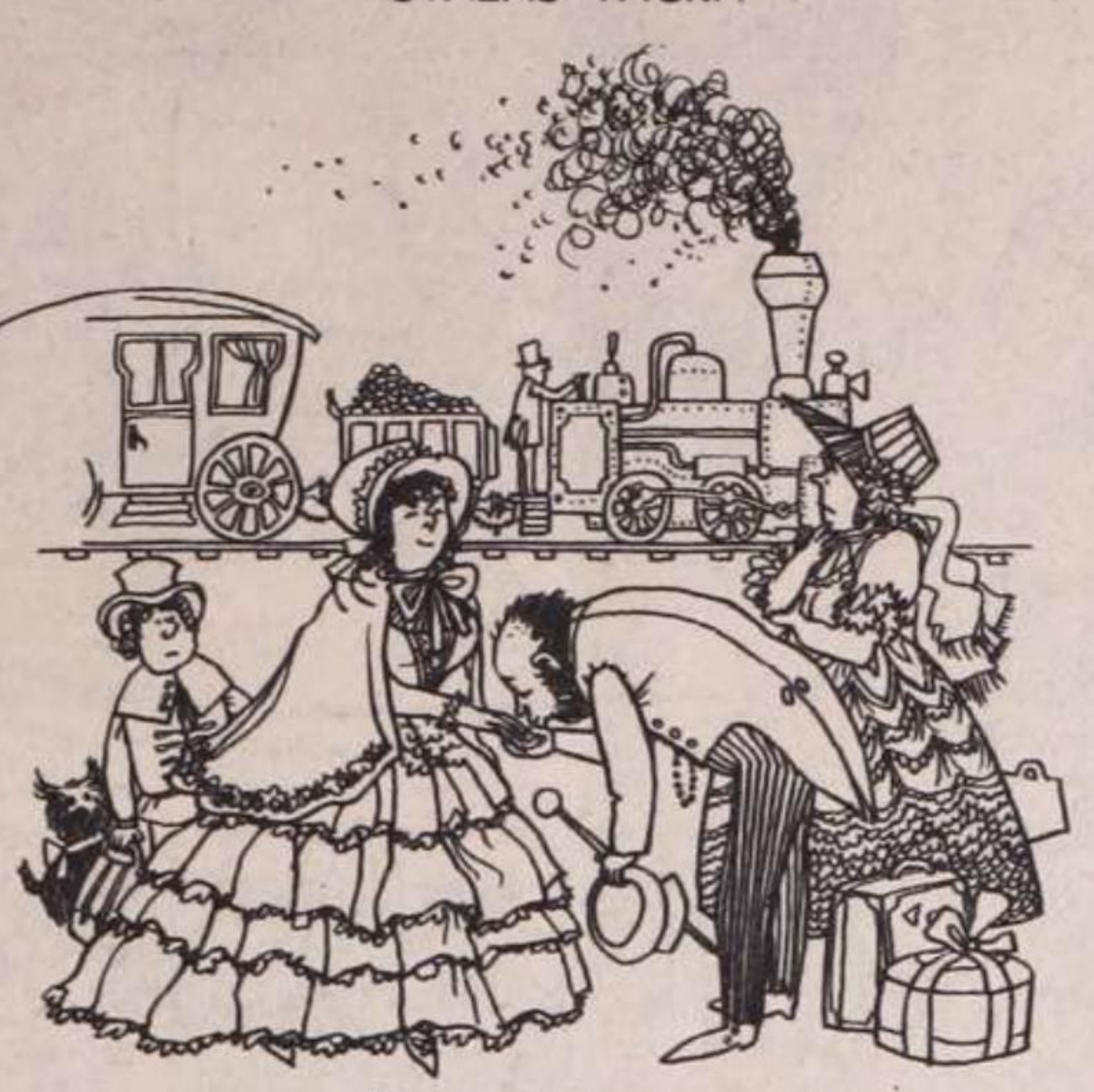

– Bátor, bátor asszony!

MARCIUS 15.

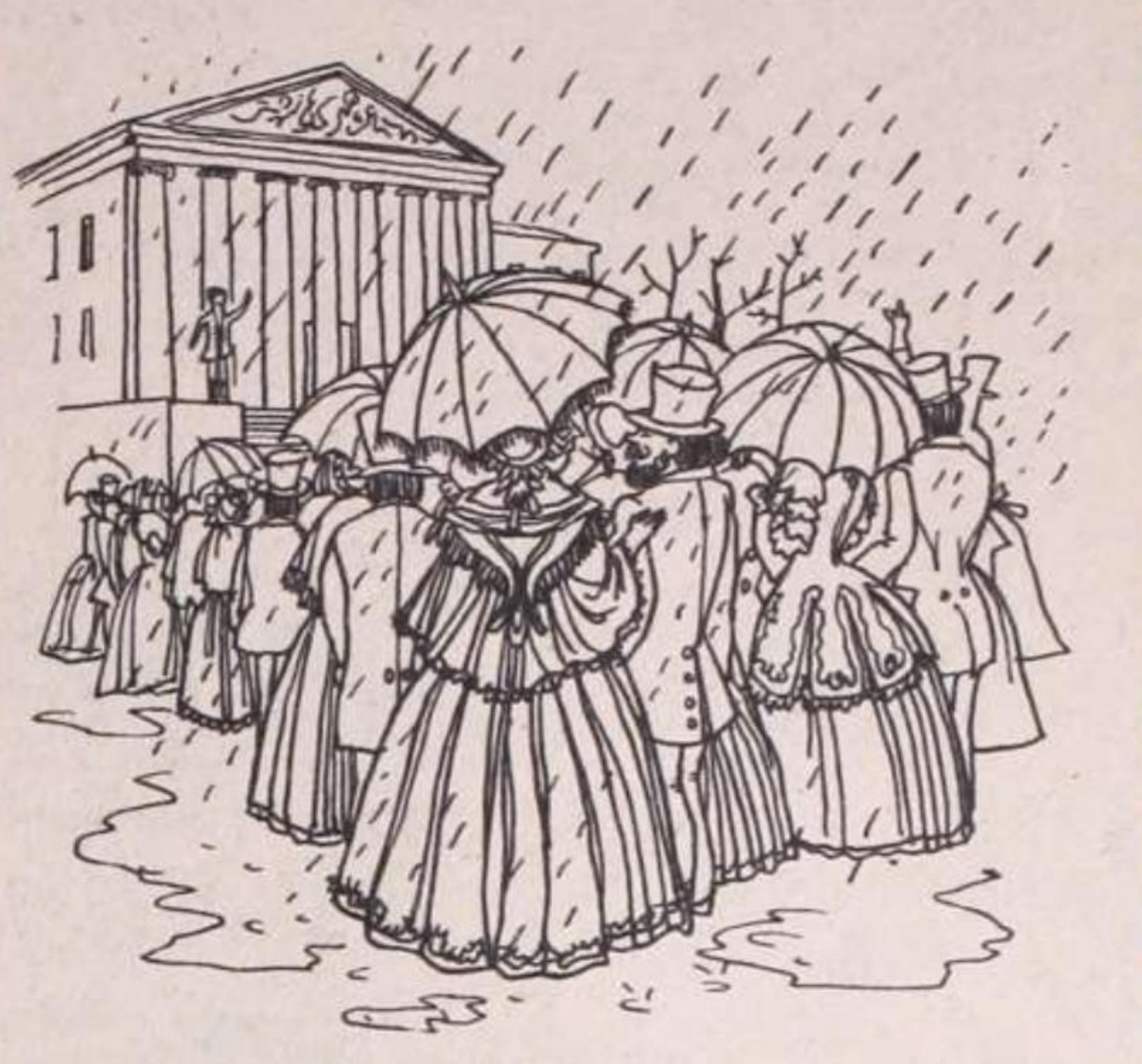

– Ez már nem eső, hanem vihar!

DIVAT A JÓTÉKONYSÁG

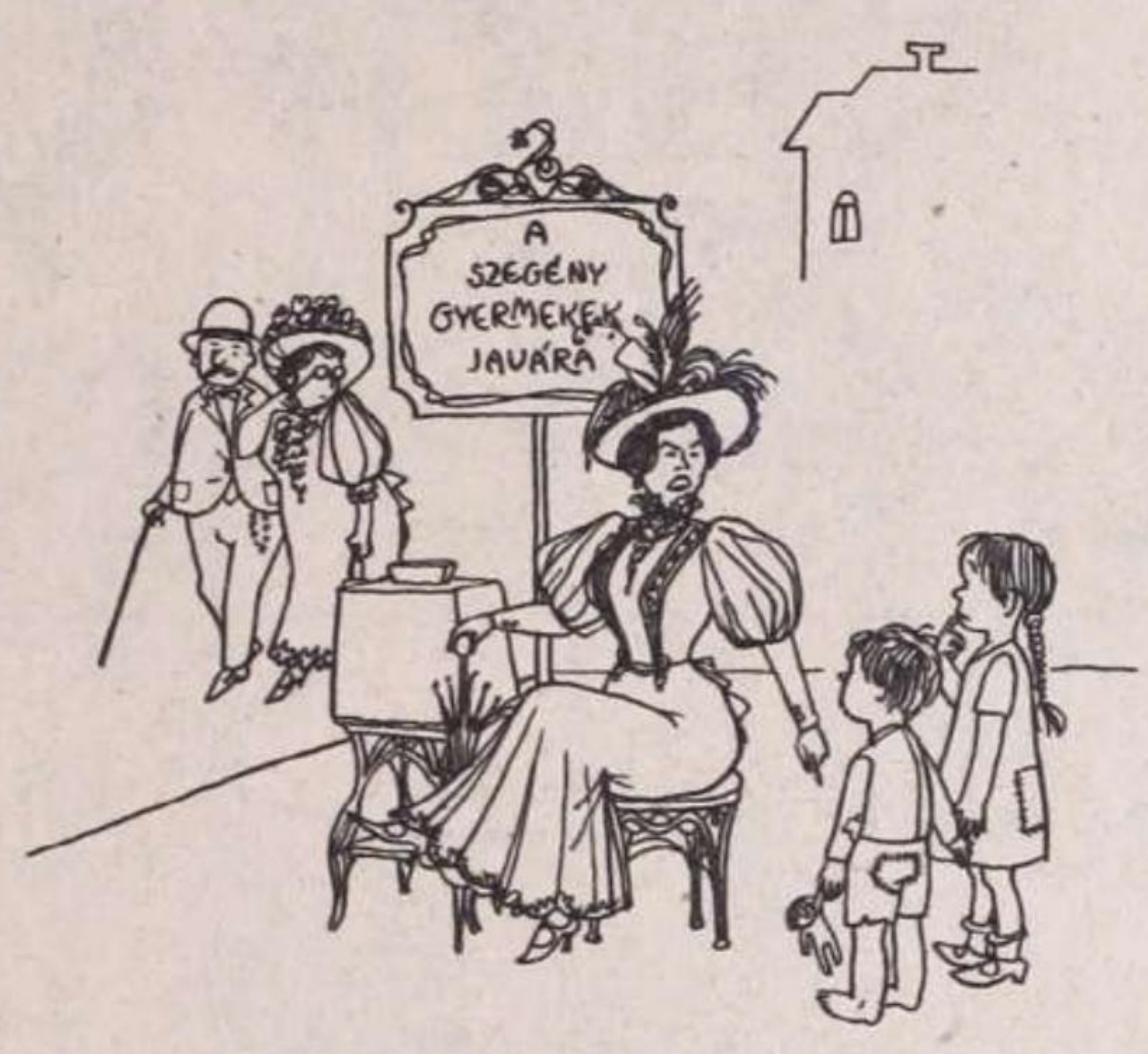

– Elriasztjátok a kegyes adakozókat!

MILLENNIUM

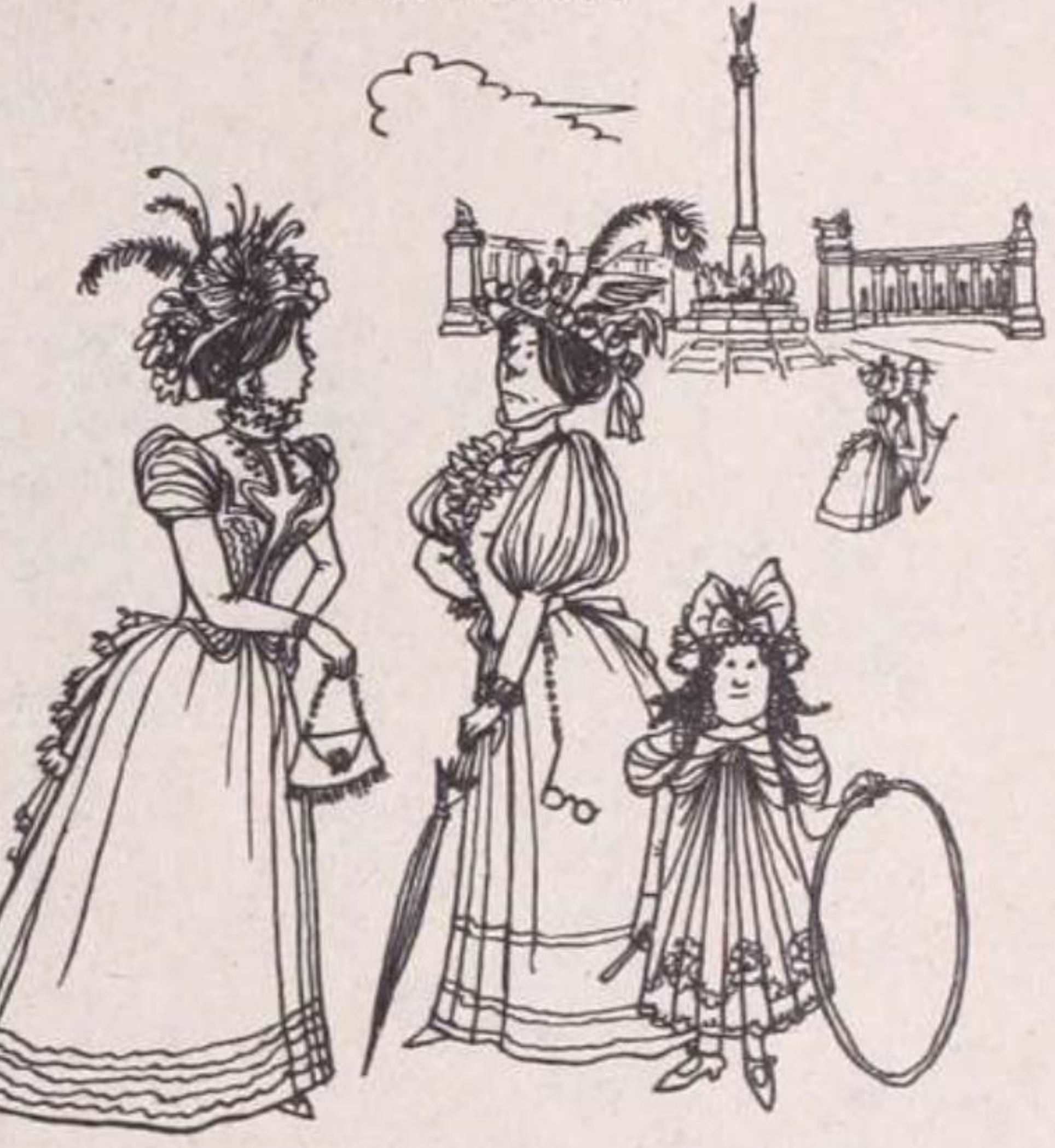

– Ccc! Még hogy kegyedék is Árpáddal jöttek be . . .!

(Brenner György rajzai)

kutyanyelv

Azt gondoltam, hogy a taxiról már ezután nem lehet soha többé írni semmiféle újat, mert ki van merítve a téma. Most azonban mégis elmesélek egy történetet, mert nem emlékszem, hogy hasonló esetet leírt volna a taxiirodalom.

Taxiért telefonozok a lakásomról, a nap egyik legnehezebb órájában, délután hat óra tájt, amikor ráadásul még az eső is szemerkél. El vagyok készülve a legrosszabbra, már az is eredmény, hogy a vonal kicsönget, majd pedig, hogy a szám jelentkezik is.

— Tizenöt percen belül nem tudok küldeni! — mondja dallamosan a taxi-központ. — Legalább tizenöt perc várakozással, úgy megfelel?

— Megfelel — felelem. Ez alkalommal ugyanis nincs sietős úticélom: egy teli bőröndöt kell elszállítanom valahova, melyhez egészen jól megfelel a negyedóra múlva érkező gépkocsi is.

Le is sétálok a teli bőrönddel a kapu elé, előzékenyen, ne várjon rám az a taxi egy percet sem, pláne ilyen jóforgalmú, esős időben. Állok hát én a kapu előtt, a tizenöt percre még rávárok harmincat, majd ismét tizenöt percet, azzal visszamegyek a bőrönddel fel a lakásba, s hívom a taxi-központot, hogy reklamálnék.

Az egy órával előbb még dallamos hang, kifejezetten ingerült:

— Emlékszem a rendelésre — mondja —, de nem küldtem.

— S miért nem? — kérdem megütközve.

— Mert csak huszonöt perc után lett volna kocsi — mondja bosszúsan a taxi-központ — s én igazán nem számíthattam arra, hogy önnek annyi ideje és türelme van, hogy képes legyen ennyit várni...

Épp, hogy korlátolt naplopónak nem nevezett csak, amiért egy óra hosszat vártam a beígért gépkocsira!

*

Ülök az egyeztető bizottság tárgyalásán. A napirend: vendéglátóipari alkalmazottak fellebbeztek felmondásuk ellen. Felmondásuk indoka: méltatlanul viselkedtek hivatásuk teljesítése, a vendégek felszolgálása során. Egy példa a viselkedésre: a bankjegytárcát, melyet az inkasszálás során használtak, feltűnően és fegyelmezetlenül csapkodták a vendégek orra előtt az asztalra. Az elbocsátottak tagadják az esetet, a vállalat képviselője fenntartja a vádpontokat. Az egyeztető bizottság a tárgyalást elnapolja, s felszólítja a vállalatot, hogy — az elbocsátott alkalmazottak bűneit bizonyítandó — tanúval jelenjen meg az új tárgyalásra.

A vállalat be is jelenti tanúját, s a tanú a tárgyaláson így szól:

— Emlékszem az esetre. Az elbocsátottak a vendégek orra előtt csapkodták felszolgáláskor a tálcát az asztalra!

Tanulság:

Csak olyan tanút jelentsünk be tanúnak, akinek a hallása tökéletes! A tanúvallomás szövegét nem árt esetleg írásban is a tanú rendelkezésére bocsátani.

(somogyi)

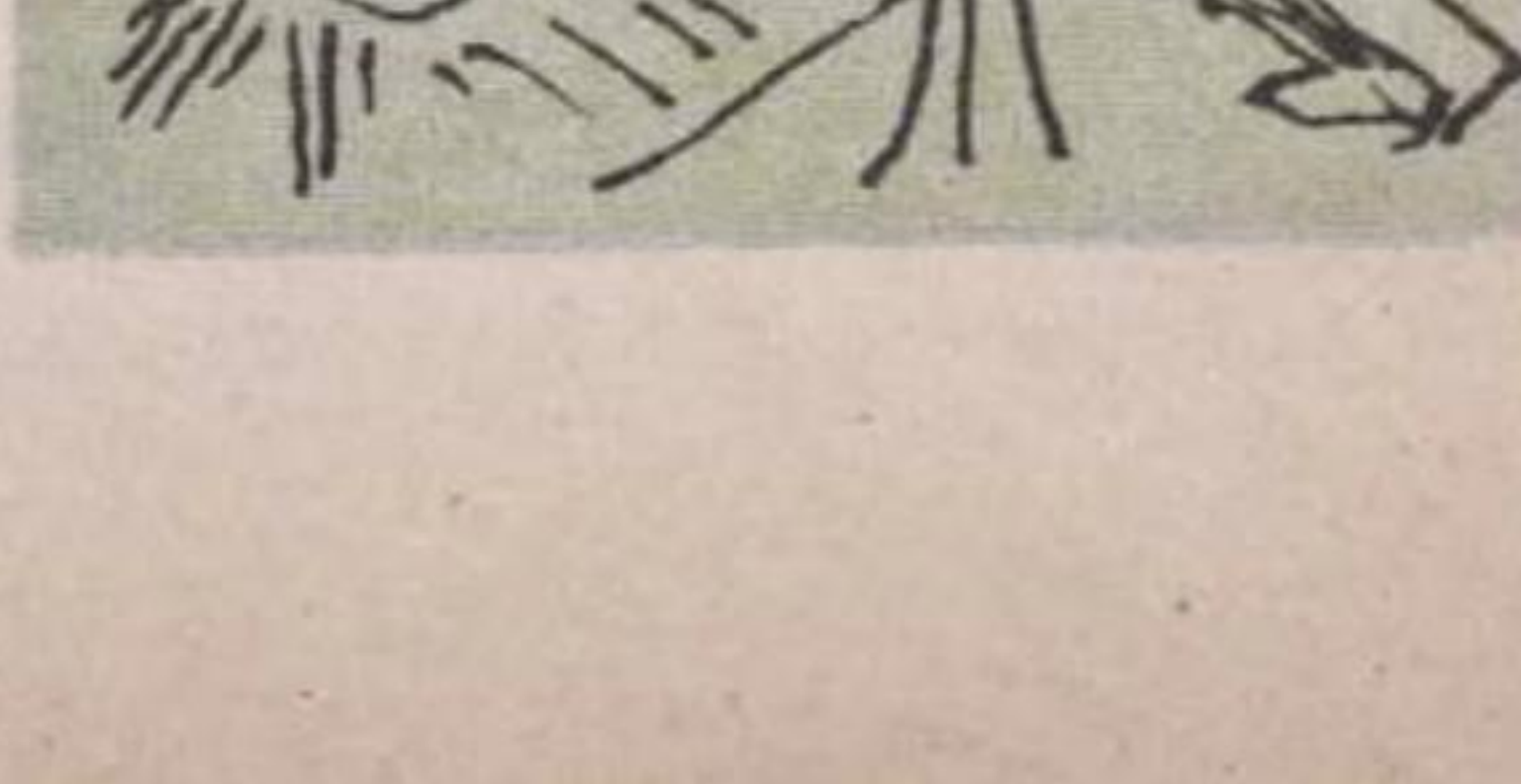

PRETORIA HERCEGNŐJE

IRTA: KÜRTI ANDRÁS * RAJZOLTA: SAJDIK FERENC

III. ÁLLATKERTI KALAND

Chicagóban Gorilla Joe és bandája elrabolta Pretoria Hercegnőjét, a világ legértékesebb gyémántját. Okos Max azonban megkaparintotta a drágakövet és Budapestre menekült vele. A gyémántot a szivarjába rejtette el. A banditák követték és pillanatnyilag annak a gépkocsinak a csomagtartójában lapulnak, amellyel Okos Max és idegenvezetője, Kovács Andrea, városnézésre indult.

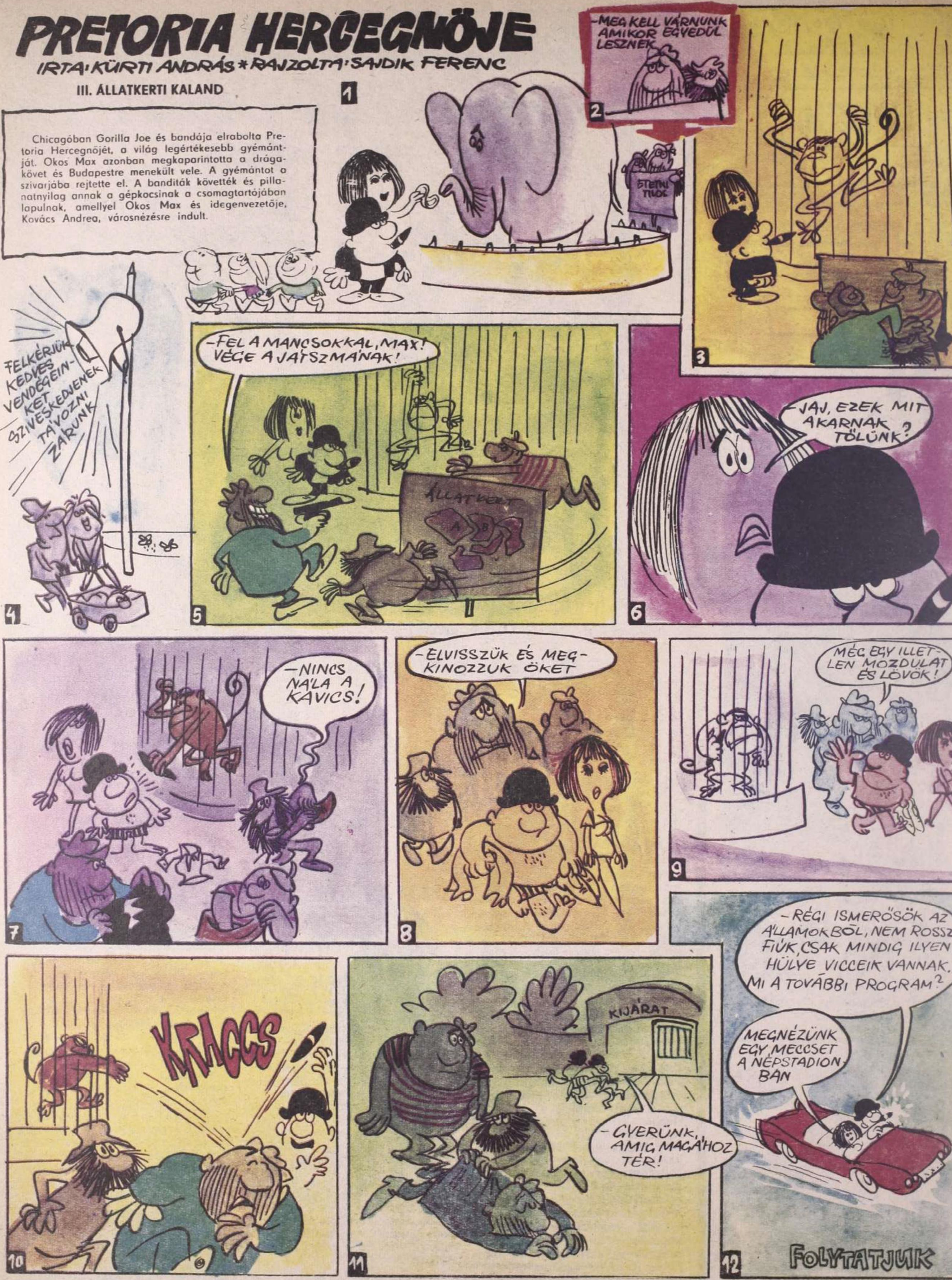
1
ETETNI TILOS
2
–MEG KELL VÁRNUNK AMIKOR EGYEDÜL LESZNEK
3
4
FELKÉRJÜK KEDVES VENDÉGEINKET SZÍVESKEDJENEK TÁVOZNI! ZÁRUNK
5
–FEL A MANCSOKKAL, MAX! VÉGE A JÁTSZMÁNAK!
ÁLLATKERT
A
B
6
–JAJ, EZEK MIT AKARNAK TŐLÜNK?
7
–NINCS NÁLA A KAVICS!
8
–ELVISSZÜK ÉS MEGKINOZZUK ŐKET
9
MÉG EGY ILLETLEN MOZDULAT ÉS LÖVÖK!
10
KRACCS
11
KIJÁRAT
–GYERÜNK, AMIG MAGÁHOZ TÉR!
12
–RÉGI ISMERŐSÖK AZ ÁLLAMOKBÓL, NEM ROSSZ FIÚK, CSAK MINDIG ILYEN HÜLYE VICCEIK VANNAK. MI A TOVÁBBI PROGRAM?
MEGNÉZÜNK EGY MECCSET A NÉPSTADIONBAN
FOLYTATJUK

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.04133/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre